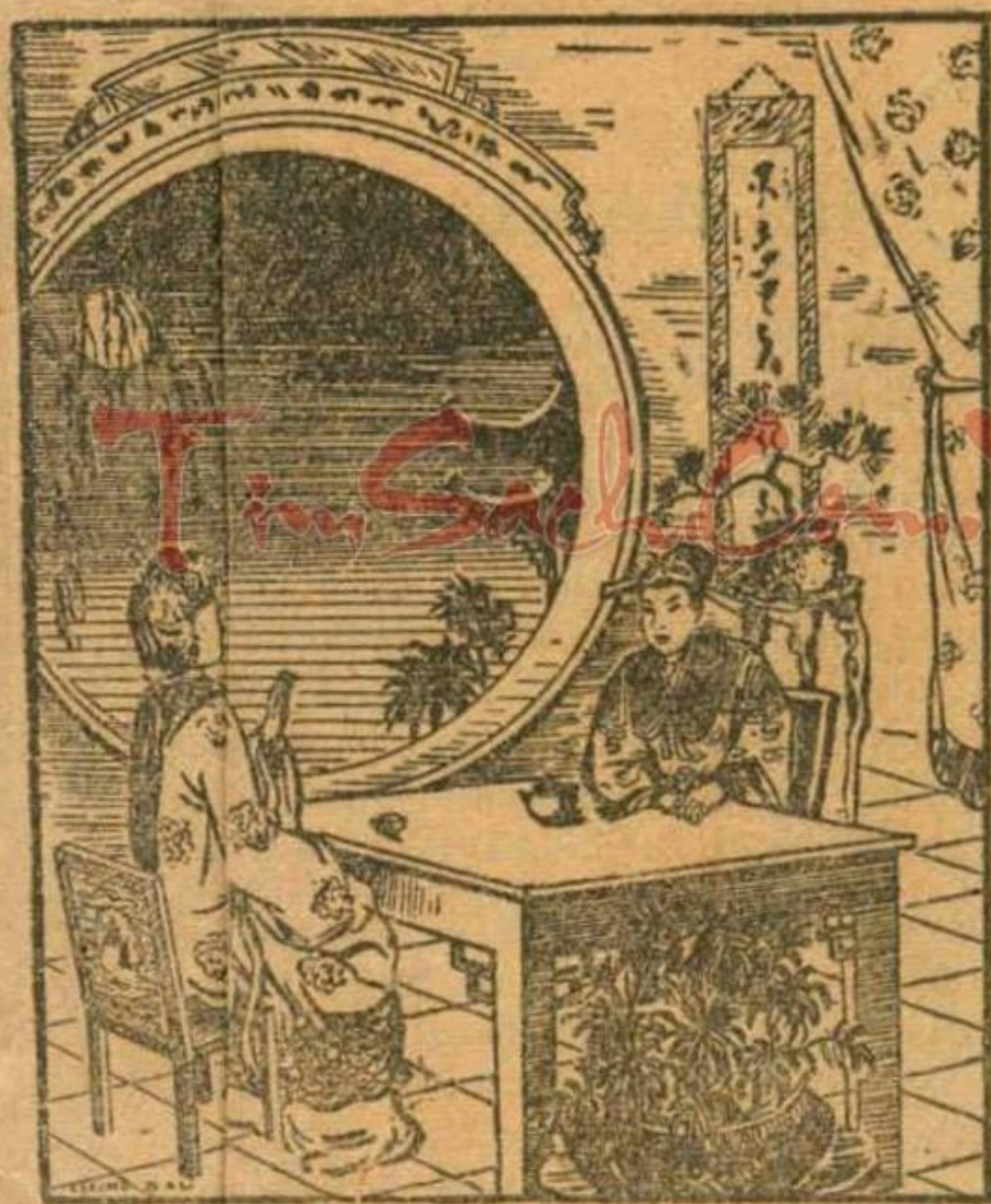

TÁI - SANH DUYÊN

(sự tích Mạnh-lệ-Quân) Kim Loan

Người dịch : THANH - PHONG

Giữa trời, đậu Trạng, Lệ quân cười vợ

In, xuất-bản và phát-hành tại nhà in

TIN-DU'C THU'-XA

25, đường Sabourain — SAIGON Điện-thoại: 20.678

TÁI-SANH DUYÊN

(sự tích Mạnh-lệ-Quân)

Hồi thứ hai mươi sáu

*Xuy đài sơn, Lưu khuê Bích ở cầm,
Tụ nghĩa đường, Vệ đồng Đạt khảo tra.*

Lúc ấy Lê minh Đường có ý hỏi dò thăm việc của Lưu khuê Bích, nên khi nghe nói như vậy thời gì bộ ngựa nhiên hỏi rằng : « Lưu quốc cữu là ai vậy ? Xin ông vui lòng thuật chuyện người cho tôi biết với. » Du trí Văn cười và nói rằng : « Lưu quốc cữu tức là Lưu khuê Bích, con của Lưu Tiệp, hiện nay va làm chức Trấn quốc tổng quân. Lại mới rồi đây đang gia phong làm Diệt khẩu Đả nguyên soái, lãnh binh đi dẹp giặc Vệ đồng Đạt ở tại Xuy đài sơn. »

Lê minh Đường nói : « Tôi có nghe người đồn, nói Lưu khuê Bích cùng với Hoàng phủ Thiếu Hoatranh hôn, rồi nhà Hoàng phủ bị họ Lưu hãm hại tiêu tan hết. Vậy chăng hay vợ con Hoàng phủ nguyên soái bị bắt gả về Kinh đây, rồi triều đình phân xử vụ ấy ra thế nào ? » Du trí Văn nghe hỏi, bèn thuật chuyện lại cho Lê minh Đường biết, là : « Khi vợ con Hoàng phủ nguyên soái bị gả về Kinh, lúc đi về ngang qua núi Xuy đài sơn, bị tướng giặc ở đó là Vệ đồng Đạt đón giết chết Khâm sai, rồi bắt hết hai mẹ con Doãn phu nhân đem lên núi vân vân. » Lê minh Đường hỏi : « Nếu vợ

con Hoàn phủ nguyên soái mà bị bắt nạt thì có lẽ người
đã tự tử ở chớ ?

Du trí Văn nói : « Quan Giải nguy chưa rõ, và Vệ
hồng Đạt đã già thành niên năm nay tuổi đã ngoài bảy, mười
tám, mà lại có nghĩa khí anh hùng. Tôi nghe chắc rằng :
Va đã nhả Doãn phu nhưn làm mẹ, Hoàng phủ tiểu thư
rất trọng hậu
lắm ! Còn Lưu quốc cửu nhưn biết Hoàng phủ tiểu thư là
một người có nhan sắc, nên mới xin với triều đình lãnh
binh đi đánh dẹp Xuy dài sơn, đang có bắt Hoàng phủ
tiểu thư về làm vợ đó. » Lê minh Đường hỏi rằng : « Tôi
nghe nói có thánh chỉ cho họ Mạnh kết duyên cùng Lưu
quốc cửu, mà sao Lưu quốc cửu lại bỏ Mạnh tiểu thư đem
quân đi đánh giặc được ? »

Du trí Văn mới thuật lại chuyện Mạnh
tiểu thư giã dao hành thục, hưng dân trọt vào trấn Lưu
quốc cửu, rồi nhảy xuống sông tự tử. Lê minh Đường
Mạnh thượng thư qua hỏi chuyện, thiên tử lại xử
huê, cho truyền cho quan phương dựng một tấm bia kỷ
niệm, mà ghi nhớ sự tiết của Mạnh tiểu thư lâu dài vạn
văn. Lê minh Đường qua động lòng thương xót cho
Tô yến Tuyết, vì nể lòng tiết lo báo thù cho mình mà phải
trăm chương gieo ngọc. Lê minh Đường xót thương thân Tô yến
Tuyết như vậy, nên liền cầm yên giọt lụy, bèn lui vào
phòng than khóc một mình.

Ngày thứ, Lê minh Đường lấy ra bốn chục lượng bạc,
trao cho Du trí Văn mua đồ tiến trà nước. Du trí Văn chối
từ không chịu lấy. Lê minh Đường nói : « Chúng tôi ở đây
làm phiên cho ông nhàn ! Nếu này là tôi vàng theo lời
nghĩa phụ tôi dạy, nếu ông không chịu nhận, thì chúng tôi
thiệt không dám ở. » Du trí Văn cực chẳng đã phải lấy cất.

Nói qua Lưu quốc cửu, từ khi khởi binh ra đi, dọc
đường bị tuyết, xuất phát nhiều binh đi không mau dặng
nên qua đến ngày mới được mười tháng giêng mới tới Xuy dài

son, cách núi ba
an dinh hạ trại.

Nói qua, Vệ
Nguyên trước đây
đặng có ra lãnh
Vệ Hoán về triều.
trấn Tô, Vệ trấn T
sức lực mạnh mẽ
đồng Nga có một t
Nga ở đó thì liên luy
Đãng châu mà thăm
chị, nên lên ăn cấp tiề
chị. Khi đi ngang qua
Vệ đồng Bưu đánh thua ; sau
trận, chị em gặp nhau mừng
lại chuyện thay tên làm chủ
ở luôn lại đó.

Ngày kia Vệ đồng Đạt đi
la chạy vào báo rằng : « Nay
quốc tướng quân là Lưu khuê
nhơn mã ra đánh núi mình, hiện
chừng ba dặm. » Vệ đồng Đạt n
sĩ lo canh phòng cho nghiêm nhậ
Doãn phu nhơn mà thuật chuyện
và Trương Hoa tiều thơ nghe. T
cả giận, đứng dậy nghiến răng
tức nó đến đây, vậy để mai tôi ra
thịt cho nó biết chừng. » Vệ đồng
chẳng nên ra đánh đâu ! Vì nó là
nếu tiều thơ ra đánh nó thời làm
lòng căm hận, mà hại thêm cho
vương nhĩn nỗi khó khăn. Vậy xin
thay đổi tên tuổi rồi, đầu triều đình
tôi được. Hễ khi mà bắt nó được v

ên truyền quân bản ba phát súng rồi

Đạt vốn là Vệ đồng Ngai tên
nhứt định lo chiêu tập quân mã,
anh Phiền mà cứu lấy thân phụ là
y trước nàng ở với ông đó là Vệ
t người con thứ là Vệ đồng
sống tinh thông, chỉ nh hơn Vệ
ên Vệ trấn Tô sợ để cho Vệ đồng
ch, nên mới bức nàng phải qua
phụ. Vệ đồng Bưu vì thương
n theo qua Đãng châu mà tìm
n lâu la ra cướp giết b
đồng Đạt thân hành ra
Nàng mới thuật
về Bưu

cong 49
nh có sai quai
Vag lãnh một
thlag trại cách
còn ền truyền ch
to hậu trại yết
ho Doãn phu
a tiều thơ ngh
: « Ngày nay
ó về banh d
rằng : « Tiều
a của triều
đình cũng
ũ công tĩ
e tôi, vì t
lưng không
à ta hãy n

hình bảo nó phải làm tờ cung trạng thú nhận cả tội lỗi, rồi đem giam cầm lại đó ; đợi chừng lúc ta về với triều đình, rồi sẽ dâng tờ cung trạng ấy lên mà làm tang cớ, cho Thánh thượng thấu rõ cái lòng gian ác của bọn nó. »

Doãn phu nhơn nói : « Lời con suy rất phải đó ! Nhưng con khá nên cẩn thận, vì Lưu khuê Bích cũng là một tay võ nghệ giỏi vậy. » Vệ đồng Đạt nói : « Xin thân mẫu chớ lo ngại, con đã có lập mưu kế rồi. »

Ngày thứ, Vệ đồng Đạt ra ngồi tại Tụ nghĩa đường, rồi truyền lệnh cho các tướng sĩ rằng : « Lưu khuê Bích là một đứa gian tặc, nó hãm hại cả nhà Hoàng phủ Nguyên soái, vậy bây giờ ta phải đem binh ra đánh nó mới được. » Vệ đồng Đạt nói vừa giết lời, thì Vệ đồng Bưu đứng dậy thưa rằng : « Xin cho tôi ra đánh trận đầu, nếu như không thắng được nó, thì chừng ấy ca ca sẽ ra cũng chẳng muộn chi. » Vệ đồng Đạt nói : « Hiền đệ có đi thì phải tiểu tâm cẩn thận. » Vệ đồng Bưu lãnh lệnh, rồi cùng với một viên phó tướng là Ngô Vũ đem binh xuống núi. Lúc ấy Lưu khuê Bích nghe quân vào phi báo, bèn kéo binh ra lập bày trận thế đương địch. Vệ đồng Bưu ngó thấy Lưu khuê Bích mặt trắng, môi son, mình mặc áo hồng bào, tay cầm ngân thương, cỡi ngựa bạch mã, sau lưng có một cây cờ đỏ lớn thêu sáu chữ vàng « Diệt khẩu Đại nguyên soái Lưu. » Lúc ấy tướng Tiên phuông của Lưu khuê Bích là Liên Đăng, thấy Vệ đồng Bưu thì giục ngựa tới hỏi rằng : « Tặc tử, nhà ngươi có phải là Vệ đồng Đạt đó không ? »

Vệ đồng Bưu nạt lại rằng : « Không phải ! Ta là em của Vệ đồng Đạt tên là Vệ đồng Bưu đây. Còn nhà ngươi tên họ chi, khá thông ra cho ta biết. » Liên Đăng nói : « Ta là tướng Tiên phuông của Lưu nguyên soái tên là Liên Đăng đây. Nếu nhà ngươi không phải là Vệ đồng Đạt thì ta không thèm đánh, hãy mau mau về kêu Vệ đồng Đạt bảo nó ra đây nạp mình cho ta. » Lúc ấy Ngô Vũ đứng sau lưng Vệ đồng Bưu, nghe Liên Đăng nói như vậy thì cả giận xốc ra nạt rằng :

« Đồ cầu đầu chó có phách lối, hãy coi cây đao của ta đây. » Nói rồi nhắm ngay đầu Liên Đãng mà chém xuống, Liên Đãng cứ giao đỡ liên, rồi đó hai bên giao chiến, đánh vui hơn mười hiệp chưa định hơn thua. Lúc ấy Lưu khuê Bích ở sau trận, lên giương cung lắp tên bắn Ngô Võ, Ngô Võ chẳng để phòng, nên bị bắn nhắm cổ té nhào xuống ngựa. Vệ đồng Bưu thấy vậy cả giận, bèn giục ngựa tới đánh Lưu khuê Bích ; đánh được ba mươi hiệp, Vệ đồng Bưu liệu thế ngăn đỡ chẳng nổi bèn quày ngựa chạy dài. Lưu khuê Bích giục ngựa đuổi theo, vừa đến chơn núi thời Vệ đồng Bưu đã lên núi rồi, trên núi quân sĩ ném cây, đá xuống tung bừng, làm cho Lưu khuê Bích theo lên chẳng được.

Vệ đồng Bưu mới vào trại thuật việc giao chiến lại cho Vệ đồng Đạt nghe. Vệ đồng Đạt nói : « Việc binh gia thắng bại là lẽ thường, vậy để sáng nay ta ra trận sẽ có kế phá diệt chúng nó. »

Ngày thứ Lưu khuê Bích kéo quân đến khiêu chiến. Lâu la chạy vào phi báo cùng Vệ đồng Đạt, Vệ đồng Đạt bèn mang giáp lên ngựa dẫn binh xuống núi. Trương Hoa tiêu thơ dặn rằng : « Lưu khuê Bích là một tay hung bạo, Ca ca ra trận nên tiểu tâm cẩn thận cho lắm. » Vệ đồng Đạt y lời, rồi kéo binh xuống lập bày trận thế. Lúc ấy trông bọn quân của Lưu khuê Bích có đứa biết Vệ đồng Đạt, bèn nói với Lưu khuê Bích rằng : « Cái người cầm hai cây thanh kiếm là Vệ đồng Đạt đó. » Lưu khuê Bích nghe nói, nhìn thấy Vệ đồng Đạt mặt hoa da ngọc, má phấn môi son xinh đẹp vô cùng, thì giật mình mà rằng : « Lạ dữ kìa ! Ai dè tên tướng giặc này hình dung rất tuấn nhã, nếu ỷ thì chắc nó có tư tình cùng Trương Hoa tiêu thơ chứ chẳng không ! » Rồi chàng lại nghĩ nữa rằng : « Dầu nó có tư tình với Trương Hoa tiêu thơ hay không cũng chẳng hề chi, miễn ta bắt được Trương Hoa tiêu thơ thì đủ cho ta mãn nguyện rồi. » Lưu khuê Bích nghĩ như vậy, nên giục ngựa tới hỏi lớn rằng : « Nhà ngươi có phải là tặc tướng Vệ đồng Đạt đó không ? »

Vệ đồng Đạt nói : « Chính ta đây ! Còn nhà người có phải là gian tặc Lưu khuê Bích đó không ? Lưu khuê Bích nói : « Phải đó ! Nhà người đã biết danh ta, sao không mau xuống ngựa nạp mình, cho khỏi nhọc công ta ra sức. » Vệ đồng Đạt nói : « Lưu tặc chớ nói phách ! Nay ta quyết phân thây người làm muôn đoạn đây. » Nói rồi phi thanh kiếm chém bổ tới, Lưu khuê Bích lật đặt hươu giáo cản ngăn, rồi đó hai người đánh vui với nhau rất dữ, đánh trên ba, mười hiệp chưa phân thắng phụ. Vệ đồng Đạt thấy Lưu khuê Bích sức lực mạnh mẽ nhắm bề khó thắng, bèn chém bầy một kiếm rồi giả thua bỏ chạy tuốt lên núi, Lưu khuê Bích thúc quân đuổi nà theo, binh lâu la thấy vậy hè nhau giương cung bắn nhầu xuống, Lưu khuê Bích lúng thế phải thân quân về trại.

Khi Vệ đồng Đạt về đến sơn trại, mới thuật rõ việc lại cho Doãn phu nhơn và Trương Hoa tiểu thơ nghe, rồi nói rằng : « Đứa gian tặc này quả nhiên lợi hại, ta phải dụng kế mà bắt nó mới được. » Dứt lời bèn kêu Vệ đồng Bưu đến dặn rằng : « Hiền đệ phải đem năm trăm binh xuống núi mà làm như vậy... như vậy... thì tự nhiên bắt Lưu khuê Bích được. » Ngày thứ Lưu khuê Bích kéo binh đến khiêu chiến nữa ; Vệ đồng Đạt nghe báo liền dẫn quân xuất trận, Lưu khuê Bích xem thấy nạt căng : « Mi là một đứa sống sót ở trong tay ta, mà bữa nay lại cả gan dám ra trận nữa chớ ! » Vệ đồng Đạt nạt lại rằng : « Lưu tặc ! Hôm nay ta thề quyết, nếu không bắt được mi thì không trở về núi nữa ! » Nói rồi múa kiếm đến chém nhầu, đánh đặng ba chục hiệp, Vệ đồng Đạt bèn quây ngựa bỏ chạy. Lưu khuê Bích nạt rằng : « Tặc tướng chạy đâu cho khỏi, ta quyết theo lấy đầu mi đây. » Nói rồi giục ngựa đuổi nà theo. Lúc ấy bọn lâu la của Xuy đài sơn cũng giả bộ hoảng hốt, quăng ném khí giới kéo nhau rả chạy ; Lưu khuê Bích thấy vậy trong lòng chẳng chút nghi ngại chi hết, cứ việc quất ngựa rượt mãi theo. Liên Đãng thấy vậy theo gần Lưu khuê Bích rằng : « Quân giặc nó chẳng chạy lên núi, chắc là

có gian kế chi đây, xin Nguyên soái chớ rượt nữa ! » Lưu khuê Bích nghe nói bèn dừng ngựa lại, Vệ đồng Đạt sợ Lưu khuê Bích trở về, nên lấy kiếm chỉ ngay mặt Lưu khuê Bích mà nói rằng : « Lưu tặc chớ có trông nể sống ! Mi đã trúng vào vòng mai phục của ta rồi, hãy xuống ngựa hàng đầu cho mau ! » Lưu khuê Bích nghe nói cả giận nạt rằng : « Để ta giết hết quân mai phục cho mi coi. » Nói rồi giục ngựa đuổi theo nữa, không nghe lời can gián của Liên Đăng. Khi Vệ đồng Đạt chạy đến một khoảng rừng kia, bèn quây ngựa lại nạt Lưu khuê Bích rằng : « Lưu tặc ! Mi tới số rồi hãy xuống ngựa chịu trói cho xong. » Lưu khuê Bích nghe nói giận lắm, bèn thúc ngựa đến đâm Vệ đồng Đạt, thành tình nghe một cái ầm, Lưu khuê Bích người ngựa đều sa xuống hầm ngã nghiêng ngã ngựa. Vệ đồng Đạt bèn khiến quân mai phục, dùng câu liêm móc lên trời lại, rồi giải tuốt về trại cả ngựa cả người. Lúc ấy binh thua chạy về báo với Liên Đăng, Liên Đăng nghe báo thất kinh, bèn thâu quân trở lại và sai người đi dò thám tin tức của Lưu khuê Bích.

Ngày thứ, Vệ đồng Đạt mời Doãn phu nhon và Trương Hoa tiểu thư ra Tụ nghĩa đường. Khi an tọa xong rồi, Vệ đồng Đạt mới nói với Doãn phu nhon rằng : « Hôm qua con đã bắt được Lưu tặc về đây, xin thân mẫu phân xử. »

Trương Hoa tiểu thư nói : « Cũng vì Lưu tặc nó hãm hại cho nên nhà ta ngày nay mới tan nát ; vậy bây giờ đã bắt được nó rồi, thì hãy phân thây nó ra muôn đoạn, cho hả cái lòng căm tức của ta. » Vệ đồng Đạt nói : « Không nên đâu ! Vả Lưu khuê Bích là mạng quan của triều đình, ta chẳng nên giết ; chỉ nên dùng nghiêm hình khảo ^đ tra, rồi bắt nó làm ra một tờ cung trạng, thú nhận rõ các tội ác của nó thì thổ xua kia ; dâng ta đem cái tờ cung trạng ấy mà dâng cho triều đình, thời những nỗi oan uổng của nhà ta mới có mong giải tỏ được. » Doãn phu nhon khen rằng : « Lời con nói rất phải đó ! » Dứt lời bèn truyền quân giải Lưu khuê Bích vào. Lưu khuê Bích vào đến trước sân đứng sững chẳng chịu quỳ.

Vệ đồng Đạt cười nạt rằng : « Gian tặc ! Mi đã bị bắt, mà còn cương lý chẳng chịu quì sao ? »

Lưu khuê Bích nói : « Ta nay bị bắt thà liều một chết mà thôi, rồi khi đại binh của triều đình đến đây, thì cả bọn này sẽ không có đất mà chôn thây, nói cho bây biết. Chớ ta là đường đường một vị mạng quan, lại đi quì lụy bọn này là loài thảo khấu hay sao ! » Vệ đồng Đạt cười rằng : « Mi cậy có chị làm Hoàng hậu mà hăm hại Hoàng phủ Nguyên soái. Nay ta hỏi mi : Mi có công trọng gì mà được gia phong quờn chức đó ? Thiệt mi là đứa đại gian ác ! » Dứt lời bèn truyền cho quân sĩ rằng : « Chúng này hãy lấy cón mà đánh vào đầu gối nó, coi thử nó có chịu quì không cho biết. »

Quân sĩ vàng lĩnh, lấy cón kẻ hai đầu gối của Lưu khuê Bích mà đánh nghe cốp cốp. Lưu khuê Bích đau quá chịu không nổi, túng thế phải quì xuống năn nỉ rằng : « Trăm lạy phu nhơn, ngàn lạy phu nhơn ! Xin phu nhơn nghĩ linh xưa mà tha cho tôi về triều, thì ơn ấy muôn thuở tôi chẳng dám quên. » Doãn phu nhơn nghe nói phát ghét, bèn mắng rằng : « Quân gian ác, mi vì việc tranh hôn mà phóng hỏa nơi Tiểu xuân đình ám hại con ta, lại còn thông mưu với cha tiến cử phu quân ta đi đánh giặc. Vậy ngày nay việc thế nào, mi hãy khai hết ra thì ta mới không tra tấn, bằng chẳng chịu thì ta đánh chết bỏ thây. » Nói rồi, bèn truyền quân đem bày các đồ hình cụ ra. Quân sĩ vàng lĩnh đem ra đủ hết, nào kềm, kẹp, roi, vồ, nọc, vòn vòn, bỏ năm lĩnh nghìn. Lưu khuê Bích ngó thấy mắt vía kinh hồn, lật đật nói lia nói lịa rằng : « Tôi mà đem quân đến đánh đây là vì vâng mạng thiên tử, chớ chẳng phải tự ý riêng của tôi, xin phu nhơn và đại vương lượng tình dung thứ cho tôi nhờ. » Lưu khuê Bích vừa nói và lạy tam thiên. Vệ đồng Đạt nói : « Thằng gian tặc này rất nên hiềm ác ! Nếu không tra nó, thì nào nó có chịu khai đầu. » Nói dứt lời bèn truyền quân căng nọc Lưu khuê Bích ra. Quân sĩ vàng lĩnh, kéo cõ Lưu khuê Bích ra căng nằm dài ở giữa sân. Lưu khuê Bích chết

điễn một hồi, rồi năn nỉ xin mở dây ra sẽ khai. Vệ đồng Đạt dạy quân tháo dây cho ngồi dậy. Lưu khuê Bích mới thứ thiết hết, nào âm mưu đốt Tiêu xuân đình, và tư thơ cho cha biểu âm mưu hãm hại Hoàng phủ Nguyên soái vân vân. Vệ đồng Đạt nghe rõ hết rồi, bèn truyền quân đem giấy mực ra, bắt Lưu khuê Bích phải làm tờ cung trạng. Lưu khuê Bích cự chẳng đã phải làm. Vệ đồng Đạt lại buộc phải in dấu tay vào tờ cung trạng nữa ! Khi Lưu khuê Bích làm tờ cung trạng xong, Vệ đồng Đạt hỏi rằng : « Mi quyết hãm hại nhà Hoàng phủ mà cướp mỗi lương duyên của họ Mạnh, nhưng chẳng hay việc hôn sự ấy đã thành chưa ? » Lưu khuê Bích thưa rằng : « Chỉ vì có họ Mạnh, mà nó khiến cho tôi chịu gian nan khổ nhục muôn phần ! » Dứt lời, bèn thuật hết các việc lại cho mọi người nghe, và chỉ cái theo trên trán bị Tô yển Tuyết (Mạnh lệ Quân giả) đâm lả ra nữa !

Đoãn phu nhơn nghe Lưu khuê Bích thuật chuyện, nói Mạnh lệ Quân giấu đao hính thích rồi gieo mình xuống Côn minh trì tự tử, thì khóc óa lên mà rằng : « Thảm thương thay cho Mạnh lệ Quân là một trang hiền đức, chỉ vì nhà ta mà phải thủ tiết liêu minh. Ôi ! khổ nào biết là ngần nào ! » Vệ đồng Đạt và Trương Hoa tiểu thơ cũng rơi lụy khóc mà rằng : « Mạnh lệ Quân làm như thế, thật là chẳng đành đánh phụ nhà Hoàng phủ, nghĩ rất thương xót biết chừng nào ! » Đoãn phu nhơn khóc lóc một hồi, rồi đăm mắt Lưu khuê Bích mà mắng rằng : « Thằng gian ác kia ! Mi đã hại chết mất hết một người dẫu của ta rồi đó ! Thật quả mi tội ác đầy đầy ! » Rồi đó Vệ đồng Đạt truyền quân đem Lưu khuê Bích vào giam nơi ngục tối.

Hồi thứ hai mươi bảy

Lương thừa tướng, muốn chọn rể hiền

Tô-yển-Tuyết, dốc lòng thủ nghĩa

Nói qua, khi Liên Đẳng sai quân đi thám dò, biết Lưu khuê Bích còn bị giam cầm, bèn vội vã rút quân về triều.

Khi về đến nơi, mới thuật rõ công cuộc cho vua Thành tôn nghe, và nói tại Lưu khuê Bích vì chẳng nghe theo lời mình can gián vân vân, nên mới đến nỗi sa nhãm ám kế. Vua Thành tôn nghe qua nửa sợ nửa giận, còn Lưu Tiệp thì khóc ròng và tâu rằng : « Tiện nhi bởi hết lòng vì nước mà bị bắt, xin bệ hạ kíp sai một viên thượng tướng đem binh đi cứu, và bắt hết nội bọn Vệ đồng Đạt, Doãn phu nhơn đem về Kinh mà hành hình. »

Vua Thành tôn phán rằng : « Quân giặc này nó dám cả gan bắt Lưu quốc cự, là một vị mạng quơn của triều đình, ta phải phát binh đi bắt mới được. » Vua Thành tôn nói chưa dứt lời, xảy thấy nhị vị tả hữu Thừa tướng là Kỳ thanh Đức và Lương Giám, bước ra quì xuống tâu rằng : « Xin Bệ hạ chớ vội phát binh đi đánh Xuy đài sơn ; vì hiện nay giặc Triều tiên đang đánh phá Đãng châu gấp lắm, quan Trấn uy đại tướng quân là Dương bình Nghĩa đã thua luôn mấy trận rồi. Nếu bây giờ ta cử đại binh đi đánh Xuy đài sơn, hễ Vệ đồng Đạt mà thể cùng lực tận thì chắc nó đầu với binh Phiên, rồi chừng đó trong ngoài đều náo động, thì sẽ bất lợi cho ta lắm. ! »

Vua Thành tôn nói : « Nay Lưu khuê Bích bị giam cầm, tánh mạng chưa biết sống thác thế nào, trăm có lẽ nào an lòng cho được. » Nhị vị Thừa tướng bèn tâu rằng : « Hiện thời vợ con Hoàng phủ Kính đều ở tại Xuy đài sơn, nếu Vệ đồng Đạt muốn hại Lưu quốc cự thì có hai người ấy cản ngăn, nhảm lẽ cũng không sao đâu mà Bệ hạ phòng lo sợ. » Vua Thành tôn nghe tấu, bèn dạy qua nói với Lưu Tiệp rằng : « Quốc trượng hãy an lòng, để nán đợi khi dẹp an giặc Triều tiên rồi, chừng ấy trăm sẽ phát binh đi cứu Quốc cự về. » Lưu Tiệp bất đắc dĩ phải vâng mạng, chớ trong lòng lo sợ lắm ! Đoạn vua Thành tôn bãi trào về cung, các quan ai về dinh nấy.

Lúc ấy, Lê minh Đường hay tin Lưu khuê Bích bị bắt thì có lòng lo sợ lắm, vì hiện thời Doãn phu nhơn đang ở đó, nếu triều đình cử đại binh đến thì sanh ra

nhiều nỗi khó khăn, lại có hại cho Hoàng phủ Thiếu Hoa sau này, nên sắc diện chẳng vui. Vinh Phát thấy vậy theo khuyên giải rằng : « Xin tiểu thư chớ lo sợ, vì ỡ đời việc chi cũng chẳng qua nơi trời. Vậy bốn phận tiểu thư ngày nay, là cần phải nên lập chí mà cầu cho được công danh, rồi lần lần lo mà gỡ mấy mối rối kia ra mới đặng. » Lệ minh Đường nghe lời can phải lễ, nên cũng nguôi hết nỗi phiền.

Ngày kia nhằm bữa mười sáu tháng hai, vua Thành tôn lâm triều, có quan Lễ bộ thượng thư là Khổng Thông bước ra quì xuống tâu rằng : « Năm nay nhằm kỳ hội thí, cho nên hiện nay cử tử bốn phương đã hiệp cả đến Kinh đô rồi, xin Bệ hạ chọn cử khảo quan đặng mở hội. » Vua Thành tôn bèn cử quan Hữu thừa tướng là Lương Giám làm Chánh chủ khảo, quan Lễ bộ tị lang là Văn minh Viên làm phó chủ khảo. Hai người lãnh chỉ rồi tạ ơn lui ra, Lương Giám mới về nhà, nói chuyện với vợ là Cảnh phu nhân rằng : « Thánh thượng đã cử tôi ra làm Chánh chủ khảo khoa thi hội này đây. » Cảnh phu nhân nghe nói mừng lắm, Tổ Hoa cũng chạy ra chúc mừng, rồi truyền cho gia nhân lo sửa soạn hành trang, đặng cho Lương Giám cùng với các Khảo quan khác đến trường.

Nói qua Lệ minh Đường và Ngô đạo Am kỳ này vào thi, đến ngày ra榜, thì Lệ minh Đường đỗ Giải nguyên, còn Ngô đạo Am đỗ vào hạng ba mươi ba. Khi Lệ minh Đường nghe tin báo nói mình đỗ cao như vậy, thì mừng lắm và nghĩ thầm rằng : « Nếu vậy thời khi nên trời cũng chiều người, phen này chắc là ta báo thù cho nhà Hoàng phủ đặng rồi ! » Du trí Văn cũng mừng rỡ chẳng cùng, vì hai người ỡ đậu trong nhà mình, mà cả hai đều đậu hết. Khi xuất 榜 rồi Lương Giám giở xem danh tánh, biết đặng ông đỗ Giải nguyên mới mười bảy tuổi, lại hiện chưa có vợ, nên nghĩ thầm rằng : « Người này mới mười bảy tuổi mà đỗ Giải nguyên, thì thật là một bậc kỳ tài trong thiên hạ. Nếu diện mạo không đến nỗi xấu

xa cho lắm, thì ta quyết gả con gái ta cho người. » Lương Giám vừa suy nghĩ tới đây, thì có gia tướng vào báo rằng : « Có quan Tàn Giải nguyên đến xin vào yết kiến. »

Lương Giám bèn truyền lệnh mời vào, Lương Giám trông thấy Lê minh Đường hình dung tuấn tú diện mạo khôi ngô, con mắt long lanh như nước mùa thu, miệng cười tươi lĩnh như hoa hồng ướm nở, thì có lòng yêu lắm. Kể Lê minh Đường quì xuống lạy và thưa rằng : « Tôi đây tài sơ học siển, nhờ có ân sư đề bạt cho nên mới dặng như vậy. » Lương Giám vội vàng bước xuống đỡ dậy mời ngồi, rồi truyền gia nhơn đem trà mời uống. Lương Giám nói : « Khi tôi xem văn thời tôi vẫn tưởng là một bậc lão thành, chẳng dè lại còn niên thiếu như vậy, thì thật là đáng kính phục lắm ! » Dứt lời Lương Giám lại nói bõn rằng : « Chắc là hồi đời trước tu nhơn tích đức dày công lắm, cho nên ngày nay mới dặng như vậy chứ ! »

Lê minh Đường nói : « Tiên thế và gia phụ tôi xưa kia đều không có đồ đạt chỉ cả, chỉ chuyên môn về nghề làm ruộng mà thôi. Còn tôi đây, nhơn nhờ có nghĩa phụ là Khương nhược Sơn quê ở Hồ quảng, lo lẩn bao bọc và dạy dỗ cho, nên ngày nay mới được như vậy. » Lương Giám nghe qua giục mình nói rằng : « Nếu tiên thế xưa kia đều chuyên về nông nghiệp, mà người có được cái tài mạo như thế, thì thật là : Bạch ốc xuất công khanh , đáng trọng, đáng khen lắm ! Nhưng chẳng hay vì cớ chi, đến tuổi này rồi mà chưa cưới vợ ? » Lê minh Đường đáp : « Một là vì tôi hãy còn nhỏ tuổi, hai là vì chưa lập được công danh, cho nên tôi chưa dám tính tới việc ấy. » Lương Giám nghe nói khen ngợi lắm, bèn dặn rằng : « Đến kỳ thi đình này, người nên rán lưu tâm thêm một chút, thì có lẽ đoạt dặng Khôi nguyên đó. » Lê minh Đường ở hầu chuyện một hồi rồi cáo từ lui ra.

Qua ngày sau, Lương Giám và các Khảo quan khác, đem hết các quyền thi vào trào độ trình cho vua xem. Vua Thành tôn mở xem quyền đầu, thì khen hoải không ngớt miệng ; bèn

ban thưởng cho Lương Giám và các Khảo quan, vì có công khảo xét kỹ lưỡng. Các quan cúi lạy tạ ơn, đoạn vua xem sơ qua các quyển khác rồi bãi chầu về cung.

Qua bữa sau thi đình, vua Thành tôn trông thấy Lê minh Đường dung nghi tuấn tú trội hơn cả mọi người, thì có lòng yêu lắm ! Còn Lương Giám thì quyết chắc làm thế gì Lê minh Đường cũng đoạt được Khôi nguyên, nên bàn tính với Cảnh phu nhân rằng : « Nếu con gái của ta đây mà được kết duyên cùng Lê minh Đường, thì thật là động hữu phước lắm ! » Cảnh phu nhân nói : « Nếu như vậy, thì sao phu quân không mời gã cho người ta ? » Lương Giám nói : « Ta chỉ sợ con gái ta tài mạo không được bằng, lại nếu Lê minh Đường người chối từ đi, thì sẽ có nhiều điều bất tiện cho ta. Chỉ bằng đợi đến ngày mừng ba tháng tư này, ta sẽ lập một cái huê lâu nơi trước phủ, giả cách để cho tiểu thơ gieo cầu bói hôn. Mà ngày ấy thì làm gì các quan tân khoa cũng phải đến đây bái yết ta, rồi ta đợi chừng họ đi ngang qua dưới lâu, ta sẽ dẫn các thị nữ cứ lấy cầu quăng cho trúng mình Lê minh Đường ; rồi chừng đó ta sẽ mời người vào mà gã, thì chắc người không thể nào chối từ được. »

Cảnh phu nhân nghe nói mỉm cười mà rằng : « Vả hôn nhân là một việc hệ trọng, cần phải có đôi bên cùng nhau thỏa thuận mới xong, sao phu quân lại dùng cách như thế ? »

Lương Giám cũng cười mà nói rằng : « Miền là ta chọn được một người giai tử xứng đáng thì thôi, chớ cần chi đến những điều đó. » Lương Giám tính rồi, bèn kêu thợ đến dựng lập một tòa Huê lâu dựa bên cửa phủ. Cảnh phu nhân bèn vào trong nói với Tố Hoa rằng : « Con hãy chịu khó thêu một cặp mặt gối, dựng sửa soạn vì gần tới lễ kết hôn rồi. » Tố Hoa nghe nói thẹn đỏ mặt, bèn hỏi rằng : « Sao nghĩa mẫu lại nói như thế ? » Cảnh phu nhân nói : « Sở là con chưa rõ, vì nghĩa phụ con định đến ngày mừng ba tháng tư này, thì sẽ chọn một người giai tử đó. » Dứt lời bèn thuật rõ

chuyện lại cho Tổ Hoa nghe. Tổ Hoa nghĩ thầm rằng : « Ta đã cùng Hoàng phu Thiệu Hoa chỉ vàng trắng mà thề nguyện trong giấc mộng ; lời vàng xưa kia còn đó, lẽ nào ta đi phụ ước cho đành ! » Nàng nghĩ như vậy nên rơi lụy thưa rằng : « Con đối ơn lão gia và phu nhơn nuôi dưỡng bấy lâu, chưa biết lấy chi báo đáp. Nay đang dưới gối thiếu người hầu hạ, vậy con chỉ quyết không bao giờ nữa đi lấy chồng. » Cảnh phu nhơn nói : « Làm thân con gái, hễ lớn lên thời phải lấy chồng, chớ có lẽ nào mà ở vậy hoài sao ! Vả ta kén rể hiền, rồi con cũng còn ở luôn đây chớ không có đi đâu mà lo ngại. Vậy để ta chọn cho con một người chồng tài mạo kiêm toàn, rất đẹp đôi vừa lứa lắm ! » Tổ Hoa nói : « Con đã quyết chỉ không lấy chồng, nếu nghĩa mẫu chẳng chịu nghe theo lời con, thì thà con liều chết mà thôi. » Nói rồi lại sa nước mắt như mưa, khóc thối nức nở ! Cảnh phu nhơn thấy vậy buồn rầu lui ra. Tổ Hoa nghĩ thầm rằng : « Ta đã quyết chỉ như vậy, nếu khôngặng thì thà ta liều chết cho toàn danh tiết. »

Khi Cảnh phu nhơn ra ngoài, Lương Giám nói với phu nhơn rằng : « Sáng nay đây thì đã đến ngày gieo cầu kén rể rồi. » Cảnh phu nhơn nói : « Tôi nghĩ đến việc này thiệt tôi buồn quá ! » Lương Giám hỏi : « Có việc chi mà phu nhơn phải buồn như vậy ? » Cảnh phu nhơn bèn thuật chuyện Tổ Hoa chẳng chịu lấy chồng và khóc lóc cho Lương Giám nghe. Lương Giám nói : « Phu nhơn chớ lo, tôi tính chuyện này đây là một chuyện hay lắm. Vì nếu khi nó ngó thấy Lê minh Đường thì chắc nó phải bằng lòng liền ! » Cảnh phu nói : « Con ấy tánh tình nó khẳng khái lắm, như nó liều chết thì liệu làm sao ? » Lương Giám nói : « Không hề gì, phu nhơn đừng lo mà. Nếu có việc chi thì chừng ấy sẽ liệu. » Cảnh phu nhơn nghe nói cũng yên lòng.

Nói về Tổ Hoa đã quyết chỉ liều mình, nên lên giường nằm thiêm thiếp, thõ ra thõ vào nửa mê nửa ngủ. Xảy thấy một ông già đầu bạc phê phê, tay nường gậy tre để bước

vào phòng. Tổ Hoa hỡi lớn rằng : « Nam nữ phải phân biệt, sao ông lại vào đây làm chi ? Hãy mau ra cho chóng ! »

Ông già bèn cười và đáp rằng : « Tô yển Tuyết ! Số mạng con phải có ba lần động phòng hoa chúc, thì sự nhơn duyên mới thành. Ngày mai này đây là lần thứ hai, con gieo cầu đặng cầu hôn, ấy vốn là do sự tiền định đó, không có đều chi hại đến danh tiết của con đâu, mà con phòng sợ. Ta đây là Nguyệt hiệp lão nhơn, vưng mạng đức Ngọc hoàng là chuyên chủ việc nhơn duyên cho trần thế. Nèn ta đến đây mách bảo cho con hay, chớ có liều mình làm chi mà oan mạng. »

Ông già nói dứt lời, bèn ngâm một bài thơ như vậy :

*Mạc tu điều trưởng ngộ lương thần,
Tức nhật trang đài cộng cố nhơn.
Tịch thế lương duyên chung hội hiệp,
Tam phiên huê chúc thi vi chơn.*

Nguyệt hiệp lão nhơn ngâm thơ rồi, bèn dặn thêm rằng : « Trong bốn câu thơ ấy, tức là gồm cả việc chung thân đại sự của con, con suy cho kỹ ra sẽ có ứng nghiệm. » Nói rồi bèn với tay chụp lấy Tổ Hoa, Tổ Hoa giật mình tỉnh dậy mới hay là điềm chiêm bao. Nàng nghĩ thầm rằng : « Lạ dữ này ! Rõ ràng là Nguyệt lão tiên ông đến báo mộng cho ta biết đây. Nếu cứ do theo bài thơ ấy, thì hai câu đầu khuyên ta chớ liều mình, còn hai câu sau, thì nói duyên nợ của ta phải đến đời ba phen rồi cũng thành. Thế thì ta sẽ gặp đặng người cũ nữa đây. Nhưng ta nghe nói Hoàng phủ Thiếu Hoa trốn đi đã lâu, hay là ngày mai này Hoàng phủ Thiếu Hoa cũng có đến mà dự vào cuộc kén rể này nữa chăng ? Nếu quả mà có chàng đến, thì sẽ đem cầu mà ném cho chàng thế là chi nguyện của ta thoả lắm đó. Thôi ta cũng chẳng gấp liều mình làm chi, để ngày mai ra đó, coi Hoàng phủ Thiếu Hoa chàng có đến hay không cho biết. » Tổ Hoa nghĩ như vậy nèn không khóc lóc xót thương nữa, an lòng chờ đợi.

(Xem tiếp tập 15)

TÁI - SANH DUYÊN

(sự tích Mạnh-lệ-Quân)

Hồi thứ hai mươi tám

*Trúng tú cầu, Lệ minh Đường cưới vợ
Thấy kim thoa, Tô yến Tuyết nghi lòng*

Qua sáng ngày mừng ba tháng tư là ngày phóng bằng để truyền danh các ông tân khoa nơi cửa thiên môn. Lúc ấy vua Thành tôn ngự ra kim điện; Truyền lộ quan chiếu theo trong danh sách mà đọc lớn lên rằng :

« Thứ nhất : Đệ nhất giáp đệ nhất danh, Trạng nguyên là Lệ quân Ngọc, năm nay mười bảy tuổi, quê ở huyện Hàm ninh, phủ Vô xương, tỉnh Hồ quang. »

« Thứ hai : Đệ nhất giáp, đệ nhị danh, Bảng nhãn là Dương thiên Tước, năm nay hai mươi bốn tuổi, quê ở huyện Tường phù, phủ Khai phong tỉnh Hà nam. »

« Thứ ba : Đệ nhất giáp đệ tam danh, Thám hoa là Châu thiệu Lân, năm nay hai mươi hai tuổi, quê ở huyện Triều thủy, phủ Triều châu tỉnh Quang đông. »

Còn nhị giáp và tam giáp Tấn sĩ cả thấy là ba trăm năm mươi bảy người, đều đặn vào lãnh mào, áo rồi bái mạng và dự yến. Lúc ấy Lệ minh Đường mặt mày hơn hờ tươi cười, lộ ra vẻ mười phần xinh đẹp. Vua Thành tôn xem thấy phán rằng : « Năm trăm lên ngôi mới có mười bảy tuổi còn nay khanh cũng mười bảy tuổi lại thi đỗ Trạng nguyên. Thiệt là

đều hiền đạt trong lúc còn nhỏ hết. » Dứt lời thì cả cười lên. Lệ minh Đường bèn quì xuống tâu rằng : « Hạ thần tài sơ học siển, mong nhờ Bệ hạ có lòng thương đến cho để dâng Trạng nguyên, thì cái ơn ấy dầu cho xương nát thịt mòn cũng chưa trả được. » Vua Thành tôn nghe tâu cả đẹp. Bèn truyền lệnh quân võ sĩ đem ngựa đến, dâng cho mấy ông tân khoa đi du nhai.

Nói qua Mạnh sĩ Nguyên ngày hôm ấy mắc bận việc nhà nên chẳng có vào triều, vì thế mà không gặp Lệ minh Đường. Còn Lương Giám khi thấy mấy ông tân khoa lên ngựa đi rồi, bèn vội vã về phủ nói với Cảnh phu nhân rằng : « Mấy ông tân khoa sắp đi gần đến bây giờ, vậy phu nhân hãy mau biểu tiểu thư lên ngồi sẵn trên huê lầu mà chờ họ. » Cảnh phu nhân nghe nói cả mừng, bèn lật đật kêu một đứa thơ đồng biết mặt Lệ minh Đường đến dặn rằng : « Mấy hãy theo lên huê lầu đứng hầu tiểu thư, hễ khi thấy Trạng nguyên Lệ minh Đường đến thời mấy chỉ cho tiểu thư biết. » Rồi Cảnh phu nhân lại kêu các nữ tì dặn rằng : « Hễ khi thấy Trạng nguyên Lệ minh Đường đến, như tiểu thư không chịu gieo cầu, thì chúng bây hãy lấy má quăng đại xuống vào mình người cho ta. Chúng bây nên rán sức cẩn thận, hễ má quăng cầu trúng đứng thì ta sẽ trọng thưởng. » Cảnh phu nhân lại kêu dặn mấy tên gia tướng hầu ngoài phủ rằng : « Hễ khi chúng bây thấy cầu gieo nhằm quan Trạng nguyên, thì hãy áp ra hoan hô là ông rể mới, rồi mời thẳng vào phủ cho ta. » Các gia tướng thấy đều vâng lệnh.

Giấy lát Tổ Hoa lên ngồi trên huê lầu, Cảnh phu nhân lên dặn rằng : « Tổ Hoa con ơi ! Thân phụ con đã hết lòng vì con mà bày lập ra cái kế này. Nguyên Lệ minh Đường mới có mười bảy tuổi mà đã đỗ cả Tam nguyên cập đệ, thật là một người trên đời ít có. Vậy lát nữa khi chàng đến đây, thì có tên thơ đồng này nó chỉ cho con biết, con hãy lấy cầu nhắm liệng cho trúng chàng, kéo dờ lỗ công việc. » Nguyên Tổ Hoa trong lòng chỉ chăm chăm mong

đội Hoàng phủ Thiếu Hoa, nên khi nghe Cảnh phu nhân nói thì cũng dạ dạ vâng lời xuôi theo. Cảnh phu nhân thấy vậy cả mừng, bèn truyền cho nữ tì đem trái cầu thêu gấm để sẵn trên huê lâu, lại thêm có một giàng nhạc đồn địch giúp vui nữa. Lúc ấy nhơn dân kéo tới đứng xa xa xem coi đông nức. (Vì ở trước huê lâu có người đứng đẹp, lại gần chẳng dặng.)

Khi Tổ Hoa thấy thiên hạ xúm đến rất đông, thì có ý nhìn kiếm Hoàng phủ Thiếu Hoa, mà kiếm hoài chẳng thấy, lúc bấy giờ lòng nàng bối rối như tơ vò, gan ruột thắt theo đường dao cắt ! Vì thế mà hai hàng nước mắt lã chã tuông rơi ! Giây phút các quan tân khoa cỡi ngựa đi đến, lúc ấy Lê minh Đường đi trước, chàng trông thấy huê lâu thì hỏi quan sĩ rằng : « Trước cửa quan Thừa tướng có lập một cái lầu để làm chi vậy ? » Quan sĩ nói : « Tôi nghe nói Lương thừa tướng lập tòa huê lâu đó, dặng để kén chồng cho tiểu thơ. »

Lê minh Đường nghe nói thì bèn dừng cương ngựa lại. Dương thiên Tước và Châu thiệu Lân ở sau đi tới, thấy vậy mới hỏi rằng : « Ủa, vì sao quan Trạng nguyên không đi tới nữa ? » Lê minh Đường bèn chỉ huê lâu mà nói rằng : « Lương tiểu thơ định gieo cầu để kén chồng đó, vì thế mà tôi không dám vội đến. » Hai người kia nghe nói cả cười lên rằng : « Nếu vậy thì càng hay lắm ! Chúng tôi đây đều có vợ cả rồi, chỉ một mình Trạng nguyên là chưa vợ. Vậy ngày này quan Trạng nguyên sẽ được Đại tiểu đăng khoa trong một lúc, há chẳng phải là một việc hay lắm sao ? Thôi hãy cứ việc đi tới nữa đi ! »

Lê minh Đường lúc bấy giờ đã biết rõ, là Lương Giám lập ra cuộc này để định kén mình làm rể, thì nghĩ thầm trong bụng rằng : « Lương Giám hiện thời đang làm Thừa tướng, nếu ta vào làm rể người, thì có lẽ sau này cậy lấy cái thế lực họ Lương mà trị họ Lưu, dặng báo thù cho nhà Hoàng phủ được. Còn về phần riêng của Lương tiểu thơ, thì

rồi ta sẽ lấy tri mà phân xử. Ồi ! Ta đã có gan dạ thì đồ đến Trạng nguyên, thì ta há sợ chi mà không dám cưới vợ kia. » Lê minh Đường suy nghĩ như vậy rồi, nên thúc ngựa đi thẳng đến. Lúc ấy tên thơ đồng đứng trên lầu xem thấy, bèn nói với Tổ Hoa rằng : « Người trẻ tuổi cỡi ngựa đi trước kia, là quan Tân khoa Trạng nguyên Lê quân Ngọc đó ! Tiều thơ hãy mau mau gieo cầu xuống cho người. » Nhưng tên thơ đồng nói chi thì nói, Tổ Hoa ngồi ngơ ngẩn chẳng nghe chi cả ; vì nàng chủ tâm có một mình Hoàng phủ Thiếu Hoa mà thôi, nên khi nàng kiểm chẳng thấy Thiếu Hoa thì ngồi như say tỉnh thần dờ dật ! Bọn nữ tử thời thúc mãi không được, bèn lấy tú cầu quăng đại xuống, chẳng dè tú cầu lại rơi ngay mình quan Trạng nguyên.

Lúc ấy gia tướng ở trước phủ xem thấy, vội vã chạy ra trước đầu ngựa bẩm rằng : « Chúng tôi xin chúc mừng ông về mới. » Nói rồi xúm nhau phò tuốt Lê minh Đường vào phủ bãi yết vợ chồng Lương Giám. Lúc ấy vợ chồng Lương Giám đang ngồi sau hậu đường trông đợi tin mừng, xảy thấy nữ tử chạy vào báo rằng : « Bẩm lão gia và phu nhơn, tâu thơ đã gieo cầu trúng quan tân khoa Trạng nguyên rồi. » Lương Giám nghe nói cả mừng, hỏi rằng : « Uà ! Còn tiều thơ sao chưa thấy về ? » Nữ tử nói : « Chẳng rõ vì cớ chi mà tiều thơ có ý buồn bực quá, hiện đã về phòng an nghỉ rồi. » Cảnh phu nhơn bèn nói với Lương Giám rằng : « Nó đã không được vui như vậy thì liệu làm sao ? » Lương Giám cười rằng : « Chắc là nó có việc gì riêng đây. Nhưng mà đã được người giai tử như vậy, thì có lo gì mà nó chẳng vui. Phu nhơn hãy an lòng, không hề chi đâu mà phòng sợ. »

Lúc vợ chồng còn đang bàn luận, thì có gia nhơn chạy vào thưa rằng : « Tiều thơ đã gieo cầu trúng quan Trạng nguyên, nên hiện nay các quan tân khoa đã đến trước cửa phủ, xin vào yết kiến chúc mừng. » Lương Giám nói : « Người hãy ra nói lại rằng : Ta xin từ tạ các quan tân khoa, đề qua ngày khác đã, chỉ mời một mình quan Trạng nguyên vào đây mà thôi. » Các gia tướng vâng lệnh ra nói lại cùng các quan

tân khoa và mời Lê minh Đường vào. Lê minh Đường bèn day lại xin lỗi với mấy ông bạn đồng liêu rằng : « Xin lỗi quý ông để cho tôi tạm biệt, đứng vào bài yết Lương thừa tướng một chút. » Các vị tân khoa nói : « Ngô huynh cần phải vào bài yết là phải đó. » Nói rồi mấy người kia lên ngựa ra đi, còn Lê minh Đường thì theo gia tướng thẳng vào phủ.

Khi vào đến nơi, Lê minh Đường bèn quì xuống lạy, Lương Giám vội vã đỡ dậy mời ngồi rồi cười mà nói rằng : « Tiệm nữ là Tổ Hoa rất vụng về thô kịch, nhưng nay nhờ lấy duyên trời, khiến tú cầu gieo trúng Trạng nguyên, ấy quả là cái hạnh phúc lớn cho tiệm nữ lắm đó. Vậy tiệm nữ có điều chi sơ suất, xin quan Trạng thương tình mà chỉ dạy cho. » Lê minh Đường vội vã thưa rằng : « Tôi vốn là con nhà hàn tiện, mà nay kết duyên cùng lệnh ái đây, sợ e không xứng đáng chăng, xin ân sư chọn lại nơi thể phuyệt khác. » Lương Giám nói : « Vả việc này cũng là một việc do trời đưa định, quan Trạng nguyên hà tất phải khiến nhượng làm chi. » Lê minh Đường nói : « Nay nhạc phụ đã có lòng quả thương, thời tiền tể đâu dám từ chối. »

Lê minh Đường nói dứt lời, bèn cúi lạy Lương Giám, rồi xin mời Cảnh phu nhân ra bài yết nữa. Khi bài yết xong rồi, Lương Giám mời ngồi và hỏi rằng : « Chẳng hay lệnh tôn đường nguyên người ở đâu ? » Lê minh Đường thưa : « Song thân tôi nguyên là nông dân ở huyện Tương dương, vốn nhà nghèo khó. Tôi may khi nhỏ, nhờ có ông Khương nhược Sơn, là một người phú thương ở huyện Vô xương nhận làm nghĩa tử, tôi mong cậy nơi đó cho đến lúc trưởng thành đây. » Lương Giám nói : « Như vậy thời nên chọn ngày tốt làm lễ thành hôn, rồi hiền tể ở luôn tại đây rất tiện lắm đó. » Lê minh Đường nói : « Được như thế cũng là một điều hay ! » Nói rồi bèn cáo từ lui ra, đoạn lên ngựa theo mấy ông tân khoa đi du nhai như cũ.

Qua đến chiều tối Lê minh Đường mới trở về quán ngụ, Du trí Văn và Ngô đạo Am đều mừng rỡ về việc Lương

thừa tướng gả con cho Lê minh Đường lắm ! Nhưng riêng phần của Ngô đạo Am thì mừng hơn, mừng vì rồi đây sẽ dựng dựa nương vào một nơi hữu quyền hữu thế. Rồi đó Du trí Văn dạy gia nhân thiết đãi ăn mừng, trong khi ăn tiệc, Ngô đạo Am chợt nhớ lại một việc, bèn nói với Lê minh Đường rằng : « Nay thừa tướng gả con thì chắc sinh lễ phải nạp nhiều lắm, nhưng chúng ta tiền đem theo rất ít, biết liệu làm sao ? Tôi nghĩ, việc ấy ắt phải tới ba, bốn ngàn lượng vàng mới mua sắm đủ các đồ gấm vóc và châu báu đó ! »

Du trí Văn nghe nói cả cười lên mà rằng : « Can chi những điều đó mà phải lo ngại, tôi đây tuy bất tài, nhưng các lễ ấy tôi có thể sắm được châu tất được. » Lê minh Đường thốt lời cảm ơn, đoạn bước vào thư phòng lấy ra một trăm lượng vàng và các đồ trang sức khác, cả thấy đều có thể làm lễ sinh được, rồi giao cho Du trí Văn. Du trí Văn tiếp lấy xem rồi nói rằng : « Tôi đã biết trước đó hê ! Hề ông Khương nhược Sơn ông làm việc chi thì đều cẩn thận lắm ! » Rồi đó ba người ráp lại ngồi uống rượu nữa.

Lúc ấy Vinh Phát ở đó, ngó thấy lo sửa soạn đồ sinh lễ thì giựt mình cả sợ, mới nghĩ thầm rằng : « Cha chã ! Nếu làm như vậy thì thiệt hại cho trọn đời của Lương tiêu thơ quá ! » Vinh Phát nghĩ như vậy, nên lại kéo áo Lê minh Đường giựt giựt ra ý bảo đừng ; nhưng Lê minh Đường giả đồ không hay, cứ ngồi uống rượu hoài. Khi mãn tiệc trở vô phòng, Lê minh Đường hơi hờ lấy làm đắc chí lắm ! Vinh Phát hỏi : « Sao tiêu thơ lại đi cưới vợ, rồi mới liệu làm sao đây ? »

Lê minh Đường nói : « Ta đã thi đỗ Trạng nguyên rồi, thì đi cưới vợ là một điều hay chớ sao. » Vinh Phát nói : « Học giỏi có tài thì thi đỗ Trạng nguyên được, chớ đờn bà mà cưới vợ rồi làm sao cho tiện ? » Lê minh Đường nói : « Mầy đừng có lo mà, ta sẽ có chước xử xong đặng. »

Vinh Phát nghe nói như vậy thì trong bụng nghĩ thầm rằng : « Lạ quá ! Bộ tiêu thơ tính biến thành một chàng đờn

ông được hay sao mà ! » Qua ngày sau, Vua Thành tôn phước cho Trạng nguyên Lê minh Đường được bổ vào sở Hàn lâm tu soạn, còn Bảng nhãn và Thám Hoa thì bổ vào sở Biên tu. Ngô đạo Am cũng được bổ làm Thứ cát sĩ lãnh chức Tri huyện.

Lê minh Đường đã định vào làm rể của Lương thừa tướng, nên ngày mười bảy đem nạp đồ sinh lễ, đến ngày hai mươi thì làm lễ cưới. Lê minh Đường cậy quan Tây đài ngự sử là Hạ phùng Di làm mai nhơn, đem đồ sinh lễ nạp cho Lương thừa tướng. Lương Giám khi nhận đồ sinh lễ rồi thì thiết tiệc đãi Hạ phùng Di. Chừng Hạ phùng Di về rồi, Lương Giám xem lại thấy các đồ sinh lễ món nào cũng quý giá lắm, thì nói rằng : « Những đồ sinh lễ này đây, chắc làm gì con gái ta xem thấy cũng vui lòng. » Lương Giám nói vừa dứt lời, xẩy thấy con Thúy Hạc chạy đến nói : « Thừa Lão gia và phu nhơn, tiểu thư sao mà xem buồn bã quá, nầy giờ lên nằm im trên giường chẳng biết vì lẽ chi vậy ? »

Cánh phu nhơn mới nói với Lương Giám rằng : « Con gái ta hề nói đến việc hôn nhơn thời nó buồn rầu, không biết ý nó làm sao kỳ lạ vậy ? » Cánh phu nhơn nói rồi, bèn đem hết cả đồ sinh lễ bảo con Thúy Hạc và con Tiểu Loan bưng lên lầu cho Tổ Hoa. Hai đứa nữ tì vàng lĩnh bưng hết đem lên lầu, dọn sắp ra một bàn rồi nói với Tổ Hoa rằng : « Lão gia và phu nhơn dạy đem những vật nầy lên giao cho tiểu thư. » Tổ Hoa nói : « Ta biết rồi ! Thời mầy đừng có nói nữa. » Lúc ấy Thúy Hạc và Tiểu Loan muốn làm cho Tổ Hoa đặng vui lòng, bèn lấy cây kim thoa có hai con phụng đưa cho Tổ Hoa mà nói rằng : « Tiểu thư hãy xem cây kim thoa này coi, hai con phụng tốt thiệt trông giống như phụng sống. » Tổ Hoa bèn cầm lên xem, xem rồi thì lấy làm ngạc nhiên, mới nghĩ thầm rằng : « Lạ này ! Người đâu mà của thấy đây ! Càng nhìn càng thiệt của nầy chẳng sai ! »

(Nguyên cây kim thoa ấy, thuở trước vốn của Mạnh lệ Quân vẽ kiêu mướn thợ làm, thường ngày dùng giặt trên

dầu ; đến khi Mạnh lệ Quân trốn đi thì đem theo, nên nay Tổ Hoa trông thấy, nàng nhận biết.)

Đến khi Tổ Hoa xem tới cái dây vàng đề xỏ hột châu, thì nàng lại sức nhớ đến chuyện cũ. (Vì trước kia có một lần sợi dây vàng ấy đứt, rồi nàng nối một khúc dây bạc vào.) Tổ Hoa xem thấy như vậy mới nghĩ thầm rằng : « Bỏ rằng cái dây bạc này là của ta nối khi trước đây, thôi quả vật này là đồ di tích của Mạnh lệ Quân rồi ! » Đoạn dỡ ra xem các món khác, thì rõ món nào cũng là đồ của Mạnh lệ Quân khi xưa hết. Đến bây giờ Tổ Hoa lấy làm lạ lắm, bèn nằm xuống suy nghĩ : « Chính *mấy món này là của Mạnh lệ Quân đem theo trong lúc ra đi, hay là Mạnh lệ Quân đã chết rồi, nên những của này mới lưu lạc đến đây chăng ? Mà không lẽ ! Ta xem dung mạo Mạnh lệ Quân chẳng phải là người yếu tướng, nếu nàng có chết đi nữa, thì những đồ này nó cũng chia tán ra mỗi món mỗi nơi, chớ lẽ nào lại cùng hiệp nhau một chỗ được. Lạ lắm ! lạ lắm ! Cái việc Trạng nguyên lệ quân Ngọc này khiến cho ta không hiểu. » Tổ Hoa nằm suy nghĩ một hồi nữa rồi nói rằng : « Ôi thôi ! Quả phải rồi đây mà ! Cái tên Lệ quân Ngọc này, nếu mà bỏ chữ Ngọc ra, thì rành rành còn hai chữ Lệ Quân đây ! Hay là : Mạnh lệ Quân trốn rồi thay đổi tên, đến ngày nay vào thi đỗ Trạng nguyên đây chăng ? » Rồi nàng lại nghĩ nữa rằng : « Việc này cũng không lẽ nữa ! Đã biết Mạnh lệ Quân tuy là có tài học nhiều, nhưng chẳng lẽ dám làm một đềm khi quân to tác như vậy ? Khó lắm ! Mà không biết chừng chắc là Mạnh lệ Quân đây chớ chẳng ai. Vì Mạnh lệ Quân cao hứng làm việc này, nên mới mạo hiểm chẳng kể đến tội khi quân đó ! Thôi quả chắc lắm rồi ! Nén hôm rày Lương thừa tướng cứ khen quan Trạng nguyên lịch sự hoai ! lại khi Nguyệt lão tiên ông báo mộng cho ta, có nói ta sẽ gặp một người cùng một tâm sự như ta ; mà cùng một tâm sự với ta là ai, chỉ một mình Mạnh lệ Quân chớ còn ai nữa, Hèn chi hôm ta ở trên huê viên, tuy không nhìn kỹ Lệ quân Ngọc, nhưng ta thấy dạng dung nghi hơi giống Mạnh lệ Quân. Vậy ta cũng chẳng nên liêu

mình vội mà làm chi, để ta cắt một lưỡi dao trong mình, chờ khi làm lễ hiệp căn, nếu người ấy không phải là Mạnh lệ Quân, thì chừng đó ta sẽ liều mình cũng chẳng muộn chi. » Nàng Tố Hoa vì đã suy liệu quyết như vậy, nên cũng được an lòng.

Đêm ấy Tố Hoa cứ sánh soạn xem đi xem lại các món đồ trang sức hoải, xem chừng nào nàng càng quả quyết là đồ của Mạnh lệ Quân chừng nấy. Tố Hoa nghĩ thầm rằng : « Nếu đúng quả thật Mạnh lệ Quân, thì hai ta cùng ở với nhau đợi chờ Hoàng phủ Thiệu Hoa thì càng hay lắm ! » Nàng nghĩ suy như vậy, nên trong lòng mừng rỡ chẳng cùng ! Lúc ấy mấy con nữ tì thấy vậy, thì lật đật đi báo cho vợ chồng Lương Giám hay rằng : « Hôm rày tiểu thư vẫn buồn bã lắm, mà khi trông thấy những đồ sinh lễ đến bây giờ, thì coi ý vui mừng tươi tỉnh lại. »

Lương Giám nghe nói cả mừng, cười nói với Cảnh phước rằng : « Vì nó vốn là con nhà thương dân, thuở nay chưa từng dùng đến đồ quý giá, ngày nay mà nó dùng những vật ấy, thì tài nào lại chẳng vui mừng. » Nói rồi, bèn truyền cho nữ tì lo quét dọn sửa sang Lộng tiêu lâu, để dùng làm nơi phòng cưới.

Nói qua Lễ minh Đường, đêm ấy nằm nghĩ thầm rằng : « Vả chẳng Lương tiểu thư là con của một bậc Thừa tướng, làm gì cũng có học thức lễ nghĩa vẹn toàn. Vậy thì sau khi thành thân rồi, ta sẽ đem hết cả sự tình mà tỏ cho tiểu thư biết; rồi xin tiểu thư giữ nhem giùm cho kín; đợi chờ khi Hoàng phủ Thiệu Hoa ra mặt, ta sẽ nhường cho tiểu thư làm chánh thất, còn ta đây thôi làm thứ thất. Như thế chắc tiểu thư cũng nghĩ thương tình ta là người trinh tiết, mà giùm giúp cho ta chớ chẳng không. » Lễ minh Đường nghĩ rồi bèn nằm sải tay than dài rằng : « Ta đây quả là một người mạng bạc ! Đã trải qua biết mấy phen gian nan khổ sở, nay mới được thi đỗ Trạng nguyên, mà cũng chưa cùng phu quân gặp gỡ. Hoàng phủ Thiệu Hoa ôi ! Tiệm thiếp

này cũng vì chàng, mà nay tính một mỗi lương duyên đó. Phu quân ơi ! Chàng có hay có biết cho chàng ? Không rõ đến bao giờ vợ chồng mới được cùng nhau sum hiệp ! »

Hồi thứ hai mươi chín

*Dự tiệc cưới, Mạnh sĩ Nguyên sanh nghi,
Nhập tân phòng, Tô yển Tuyết cảm hoài.*

Ngày thứ, Du trí Văn và Ngô đạo Am dọn bày một tiệc rượu ăn mừng cho Lê minh Đường. Lúc ba người đang ăn uống, xảy thấy gia nhơn chạy vào thưa rằng : « Có Nội giám là Lữ Phúc phụng thánh chỉ đến triệu quan Trạng vào cung. » Lê minh Đường nghe nói, lật đặt hối gia nhơn sắp bày hương án dâng tiếp thánh chỉ. Lê minh Đường hỏi Lữ Phúc rằng : « Chẳng hay thánh chỉ triệu tôi vào cung có việc chi ? »

Lữ Phúc nói : « Vì bữa nay Thánh thượng ngự ra vườn thượng uyển, xem thấy trăm hoa đua nở, cảnh đẹp vô cùng, nên sai đi triệu Trạng nguyên vào đây, chắc là dâng cùng Thánh thượng uống rượu thưởng hoa chứ chẳng có chi khác. » Rồi đó Lê minh Đường bèn trở vào phòng lấy ra một gói bạc, trao cho Lữ Phúc và nói rằng : « Tôi xin hiến một chút lễ mọn, mong người hãy nhận cho. » Lữ Phúc từ chối rằng : « Tôi công cán chỉ đâu, mà dám lãnh thưởng của này. » Lê minh Đường nói : « Xin người chớ ngại, hãy nhận giùm đi, vì tôi còn một việc tính cậy nhờ người giúp. » Lữ Phúc tiếp lãnh, rồi hỏi rằng : « Chẳng hay qua Trạng định cậy tôi việc chi ? »

Lê minh Đường thuật chuyện Lương thừa tướng gả tiểu thư cho, mà ngày bữa nay là ngày làm lễ thành thân ; nên xin Lữ Phúc lập thế nào cho ra về sớm một chút. Lữ Phúc nói : « Tương là việc chi, chớ còn việc ấy thì tôi có thể

giúp được, xin quan Trạng chớ nhọc lòng lo, làm gì tôi cũng tính cho quan Trạng được về sớm sớm. » Lê minh Đường nghe Lữ Phúc nói như vậy thì tạ ơn trước, rồi lên ngựa theo Lữ Phúc vào cung.

Khi vào đến nơi, Lê minh Đường trông thấy vua Thành tôn, thì quì xuống lạy và tâu rằng : « Muốn tâu bộ hạ, chẳng hay bộ hạ cho đòi hạ thần đến có việc chi ? » Vua Thành tôn nói : « Vì bữa nay trẫm thấy vườn thượng uyển trăm hoa đua nở, nên vời khanh vào đây dâng cúng trẫm đi uống rượu thưởng hoa. » Lê minh Đường tâu rằng : « Hạ thần vô đức vô tài, mà nay được bộ hạ thương cho dự yến, thiệt hạ thần cảm kích chẳng cùng ! »

Rồi đó vua Thành tôn truyền nội thị bày tiệc cửu long, dâng cúng Lê minh Đường dự ẩm. Lúc ấy Lữ Phúc đứng gần đó chòm chim cười. Vua Thành tôn xem thấy bèn hỏi rằng : « Lữ Phúc, mi cười cái chi đó ? » Lữ Phúc bèn quì xuống tâu rằng : « Hạ thần cười vì việc quan Trạng nguyên ngồi ở đây, nhưng mà dạ thì ở tư tưởng ở đâu, không bao giờ thiết đến sự uống rượu thưởng hoa cả ! » Thành tôn hỏi : « Lê quân Ngọc, khanh có việc chi mà chia rẽ tâm thần như vậy ? » Lữ Phúc rước nói : « Nguyên ngày hôm nay là ngày quan Trạng nguyên cưới vợ, vừa sắp đi làm lễ cưới thời có lệnh Thánh thượng triệu vào cung đây. » Thành tôn ngạc nhiên hỏi : « Ủa ! hôm nay quan Trạng khanh cưới vợ sao ? » Lê minh Đường tâu : « Muốn tâu bộ hạ, quả thiệt có như vậy. » Thành tôn hỏi : « Khanh cưới còn nhà ai đó ? » Lê minh Đường tâu rằng : « Thừa, quan Hữu thừa tướng là Lương Giám, vì có lòng thương nên định gả con cho hạ thần. »

Lúc ấy vua Thành tôn nghe rõ như vậy, thì day qua quờ Lữ Phúc rằng : « Nhà người sao mà dốt quá thế ! Đã biết Trạng nguyên ngày hôm nay cưới vợ, thì nhà người hãy về tâu lại ta hay, sao còn triệu vào đây làm chi ? » Vua Thành tôn nói dứt lời, bèn truyền cho Nội giám đem

tiệc rượu. Cứu long sang qua phủ Lương thừa tướng, dâng
đề cho vợ chồng Lê trạng nguyên dâng trong lễ hiệp cần,
và ban thêm cho một đôi Kim liên bữu đăng nữa (1). Rồi
đó vua Thành tôn cười và nói với Lê minh Đường rằng :
« Ngày hôm nay là ngày rất quan trọng lớn nhất trong đời
của khanh, vậy trăm cho khanh về sớm để cho khỏi lỡ việc. »
Lê minh Đường mừng quá, bèn tạ ơn lui ra.

Ngày hôm ấy, nơi phủ Lương thừa tướng các quan
trong triều đến chúc mừng rất đông, đến khi Nội giám đem
tiệc rượu và đèn ra bàn đặt làm lễ hiệp cần, thì Lương Giám
trong lòng mừng lắm, bèn dạy gia nhân đem lên bày trên
Lộng liêu lầu. Lúc bảy giờ, Mạnh sĩ Nguyên đã thăng lên đến
Hình bộ thượng thư, hôm ấy cũng có đến chúc mừng, chỉ có
Mạnh gia Linh mặc coi nhà nên không đến được.

Lúc ấy Lê minh Đường đang ngồi tại nhà, xảy thấy mai
nhơn là Hạ phùng Di đến nói rằng : « Xin mời quan Trạng
nguyên hãy sang qua tướng phủ để làm lễ thành hôn, kéo trê
mặt giờ tốt. » Lê minh Đường bèn từ biệt Du tri Văn và Ngô
đạo Am, rồi lên kiệu ra đi, Vĩnh Phát cũng đi theo nữa. Khi
đến nơi, các quan triều thần đều ra nghinh tiếp, Lê minh Đường
vội vã xuống kiệu bái chào. Lúc ấy Mạnh sĩ Nguyên trông
thấy thì nhận quả là con gái mình, nhưng Lê minh Đường vì
sợ tội khi quân nên chẳng dám nhìn, cứ nghiêm nhiên như
một người không quen biết, đành cam cái tội bất hiếu mà
thôi. Mạnh sĩ Nguyên nghĩ thầm rằng : « Con gái ta thật là
một người quá ư can đảm ! Ngày nay đã liên trướng Tam
nguyên rồi, thì chắc làm gì cha con cũng gặp gỡ. » Chẳng
dè Lê minh Đường khi chào hỏi các quan xong, tới Mạnh sĩ
Nguyên cũng cứ theo lễ thường như vậy, chớ không hề lộ
vẽ gì khác. Mạnh sĩ Nguyên thấy vậy trong lòng lấy làm
nghĩ hoặc lắm, mới nghĩ thầm rằng : « Nếu quả thiệt là con
gái ta, thì dầu không dám nhận ta bây giờ đi nữa, cũng
phải có thêm chút tình, quyến luyến chớ, cớ sao lại đối
đãi theo lễ thường như người dưng mặt lạ vậy. Còn nói

(1) Kim liên bữu đăng là đèn làm hình bông sen bằng vàng.

không phải là con ta, thì có giống con ta đi nữa cũng giống vừa vừa, chứ lý nào lại giống hệt đến thế ! »

Đến khi vào dự tiệc trà, Lê minh Đường cũng chẳng hề ngó đến Mạnh sĩ Nguyên, làm cho Mạnh sĩ Nguyên càng sanh nghi hơn nữa. Giây lâu Lê minh Đường lên liết mắt ngó Mạnh sĩ Nguyên, xem thấy thân phụ mình có vẻ âu sầu, thì lòng rất thương xót, nhưng vì muốn cứu lấy nhà Hoàng phủ, nên cố răn gấn giọng làm ngơ.

Giây lát đến giờ tốt, gia nhưn bước ra mời tân lang làm lễ thành hôn. Lúc ấy ở trong có bốn con nữ tì đỡ Tố Hoa ra, kể Tân lễ quan xướng lễ lên, cho hai người trước lạy thiên địa sau tạ hoàng ân, rồi dầy về phía Hồ quảng bãi chào cha mẹ bên chồng, đoạn bài kiến nhạc phụ nhạc mẫu. Khi làm lễ xong, thì hai người vào ngồi trong động phòng, lúc bấy giờ nữ tì giỡn cái khăn lụa phủ đầu của Tố Hoa xuống, Tố Hoa bèn nhìn rõ lại tân lang thì quả là Mạnh lệ Quân, ngầm dung nhan lại còn xinh lịch hơn trước kia nhiều lắm ! Tố Hoa mới nghĩ thầm rằng : « Việc này đây, rõ ràng là trời chiều theo ý người đó. » Còn Lê minh Đường lúc ấy vì thấy nữ tì đứng chung quanh mình nhiều quá, nên chẳng dám nhìn tới mặt tân lang như. Tố Hoa xem thấy cử chỉ của tân lang không giống đồn bà, thì trong lòng cũng có hơi nghi hoặc, nên nghĩ nữa rằng : « Nếu phải là Mạnh lệ Quân thì cơ sao lại chẳng nhìn đặng ta. Kể một lát nghe nữ tì ở dưới lầu thưa lớn lên rằng : « Nhà ngoài đã bày tiệc rồi, xin mời tân lang ra tiếp khách. »

Lúc ấy Lê minh Đường mới ngồi lại đặt dùm rượu. Kể nghe mời bèn đứng dậy đi xuống lầu tiếp khách. Mạnh sĩ Nguyên thấy Trang nguyên là rể yêu của Thừa tướng, cho nên chưa dám hỏi thăm. Trong tiệc rượu này lại có con hát đờn ca giúp vui, nên quan khách ai ai cũng đờn cả đẹp. lúc đó Vinh Phát đến dưới lầu nói với các nữ tì rằng : « Nhờ bẩm giùm với tiểu thư, nói tôi là thơ đồng của Trang nguyên, xin lên chào mừng tiểu thư. »

Lúc ấy Tổ Hoa ở trên lầu nghe nói, thì nhận dạng tiếng của con Vinh Lan. Kể nữ tì lên thưa, nói có một gã thơ đồng của quan Trạng nguyên tên là Vinh Phát, xin lên chào mừng tiểu thư. Tổ Hoa mới nghĩ thầm rằng : « Rõ ràng con Vinh Lan nay nó đổi là Vinh Phát đây, nếu vậy thì Lệ quân Ngọc quả là Mạnh lệ Quân rồi ! » Nhưng nàng nghĩ, vì sợ con Vinh Lan còn nhỏ, nếu cho nó lên rồi nó nói bày ra thì khổ, nên nàng chẳng cho.

Còn Lệ minh Đường ở ngoài khuyển đãi các quan, đều rót mời mỗi vị dùng qua một chung rượu, khi mời đến Mạnh sĩ Nguyên thì cũng đối đãi như người thường. Mạnh sĩ Nguyên nghĩ thầm rằng : « Lạ dữ kia ! Rõ thật là con gái của ta mà ! Sao nó lại vô tình với ta như thế này. » Đoạn ông suy nghĩ một hồi nữa, rồi tỉnh ngộ mà rằng : « Thiệt ta què dốt quá ! Nếu phải con gái của ta, thì bao giờ nó lại dám đi cưới vợ. » Mạnh sĩ Nguyên nghĩ như vậy rồi thì không thèm tưởng nữa, lại ăn năn phiên lả lấy mình rằng : « Tài mạo Lệ minh Đường thiệt giống hệt con ta, nhưng chàng hữu phúc được hiền trùng tam nguyên, nay vào làm rể quan Thừa tướng ; còn thân phận con gái ta bây giờ, chẳng biết nó lưu lạc ở đâu ? Còn sống hay đã thác ? Thôi ta còn mặt mũi nào ngồi lại đây mà uống rượu nữa ? » Mạnh sĩ Nguyên nghĩ như vậy, nên giả đau bụng động cáo từ ra về.

Khi về đến phủ, Mạnh sĩ Nguyên bèn đem hết chuyện ấy thuật lại cho Mạnh gia Linh nghe. Mạnh gia Linh nghe qua thì cười mà thưa rằng : « Đó chẳng qua là gương mặt nó giống nhau mà thôi, chứ nếu quả em con thì bao giờ nó lại đi cưới vợ làm chi. » Mạnh sĩ Nguyên nói : « Ta cũng định như vậy, nên ta nghĩ không phải thiệt là Mạnh lệ Quân. »

(Bởi vậy cho nên từ đó về sau, hai cha con Mạnh sĩ Nguyên gặp mặt Lệ minh Đường ở trong triều, thì cứ giữ yên một mực như người thường vậy).

Nhắc lại, lúc Lệ minh Đường rót rượu mời Mạnh sĩ Nguyên uống rồi quay đi, thì trong lòng đau đớn xót xa như

dao cắt, mới nghĩ thầm rằng : « Ta thật là một đứa con đại bất hiếu ! Chỉ vì muốn cứu lấy tánh mạng nhà Hoàng phủ, mà cha con gặp nhau không dám nhận dám nhìn. » Lúc ấy các quan uống rượu và đàm đạo mãi cho đến chiều tối mới tan. Còn Lê minh Đường vì đứng tiếp khách mà hai chơn đều mỏi rún ! Khi lên lầu thì Tổ Hoa đứng dậy, nhưng Lê minh Đường cũng chưa dám nhìn, kể nữ tì nhắc ghế mời ngồi, Lê minh Đường liền ngồi xuống, rồi cúi đầu suy nghĩ rằng : « Chẳng biết đêm nay Lương tiên thơ có thương tình ta, mà nhận lấy những điều của ta khẩn cầu hay chăng ? » Lúc ấy Tổ Hoa cũng nghĩ thầm rằng : « Tàn lang thật giống Mạnh lệ Quân quá ! Nhưng chẳng rõ cớ sao mà không chịu nhìn nhận đến ta, lại cứ chỉ xem thì không giống cử chỉ đồn bà. Nếu chàng không phải là Mạnh lệ Quân, rồi ta phải xử trí tâm sự của ta làm sao đây ? » Rồi nàng lại nghĩ nữa : « Ôi, ta có lo gì ! Cây dao ta giấu dưới giường còn kia, nếu gặp phải sự chẳng may thì ta cứ liều mình tự tử. »

Kể đoạn hai người lại uống rượu hiệp cần, bây giờ Lê minh Đường uống rượu vô nhiều, hơi ngà ngà say, mới nhìn kỹ lại tân nơn thì quả là nàng Tô yến Tuyết. Lê minh Đường mới nhớ lại, nghe nói Lương thừa tướng quê ở Vân nam, thì định chắc là khi phu nơn về Kinh đi đường thủy, rồi gặp vớt Tô yến Tuyết mà nhận làm nghĩa nữ. Còn Tổ Hoa lúc ấy ngồi làm thinh lấy làm ái nấy trong lòng, nàng tự nghĩ rằng : « Nếu phải là Mạnh lệ Quân, sao người lại chẳng nhìn ta. Đây thật rõ ràng là một chàng thơ sanh. Ôi ! Ta còn mặt mũi nào mà ngó người nữa ! » Tô yến Tuyết nghĩ như vậy, nên sắc diện mười phần hồ thẹn, bèn cúi mặt xuống chẳng dám ngó lên. Lê minh Đường thấy vậy cười thầm rằng : « Cha chả ! Rất quẻ dốt cho Tô yến Tuyết, có gì đâu mà phải hồ thẹn như vậy kia ! » Lê minh Đường nghĩ như vậy, rồi lại càng nhìn lom lom Tô yến Tuyết hơn nữa ! Làm cho Tổ Hoa trong bụng lo sợ pháp phòng, ngoài mặt má đào ửng đỏ !

Lệ minh Đường trông thấy Tố Hoa ra dáng thẹn thường e lộ quá, thời nghĩ thầm rằng : « Tố yển Tuyết thật hèn tệ dữ ! Thôi để ta thử chơi nàng một lúc, coi nàng làm sao cho biết. » Lệ minh Đường nghĩ rồi hèn nói với mấy đứa nữ tử rằng : « Đêm đã khuya rồi, chúng bây hầu hạ rất khéo nhọc, thời ta cho chúng bây xuống lầu an nghỉ đi. » Mấy đứa nữ tử nghe nói cả mừng, bèn kéo nhau đi hết.

Lệ minh Đường thấy chúng nữ tử xuống hết rồi, bèn lại đóng cửa, đoạn ngồi xuống nói rằng : « Hồi giờ vì bị mấy đứa nữ tử nó ở mãi đây, làm cho tôi không dám nhìn kỹ ; chắc nếu một vị tiểu thư con của quan Thừa tướng, thời có lẽ tuyệt sắc hơn người lắm ! » Nói rồi vừa uống rượu vừa chăm chỉ nhìn Tô Hoa. Tô Hoa lúc bấy giờ, nàng đoán chắc là không phải Mạnh lệ Quân, nên khí sắc càng thêm hồ thẹn. Nàng nghĩ thầm rằng : « Ta nhìn gương mặt thì rõ ràng là Mạnh lệ Quân, cớ sao lại nói năng như vậy ? » Rồi đó nàng liền đứng dậy lại ngồi dựa bên giường, lòng luống những nghi ngờ, cúi đầu xuống làm thành lẳng lặng. Còn Lệ minh Đường thời cố ý trêu ghẹo, nên cũng đứng dậy nói rằng : « Tôi bây giờ uống rượu say quá, làm cho con mắt lơ lơ mờ mờ không đặng rõ ; vậy để khêu đèn lên cho thiệt tỏ mà nhìn, kẻo phải phụ cái tấm lòng của một bực thiên kim tiểu thư. » Nói rồi bước lại khêu ngọn đèn tỏ lên.

Lúc ấy Tố Hoa nhận tiếng nói thì quả là giọng người ở Vân nam, nhưng chẳng biết cớ sao lại nói là ở Hồ quảng. Tố Hoa nghĩ rất nghi ngờ, bèn đứng dậy nói rằng : « Tôi nghe nói quan Trạng là người ở huyện Tương dương Hồ quảng cớ sao lại nói tiếng Vân nam ? Tôi chắc quan trạng là nữ lưu cái trang nam tử, nếu người không thú thật, thì tôi sẽ thưa với cha tôi vào tâu cung triều đình trị tội. Cái tội rất nặng về việc thay hình đổi dạng, lừa gạt một vị tiểu thư con của quan Thừa tướng. »

(Xem tiếp tập 16)

TÁI-SANH DUYÊN

(sự tích Mạnh-lệ-Quân)

Lệ minh Đường nghe nói cười thầm : « Cha chả ! Đến bây giờ mà cũng còn nghi ngờ nữa chứ ! Thôi để thử nàng một độ nữa coi. » Lệ minh Đường nghĩ rồi bèn nghiêm sắc mặt đáp rằng : « Phu nhơn nghĩ lầm rồi đó. Tôi đây đã liên trúng tam nguyên, hiện đang sung vào Hàn lâm viện. Nếu tôi là gái **cải dạng** nam trang, thì lẽ nào hết **thầy** các **khảo** quan lại chẳng biết, mà cho tôi vào ứng thí hay sao ? Thử thì vì lẽ chi phu nhơn lại nghi ngờ như vậy ? »

Tổ Hoa lóng tai nghe rõ giọng nói thì quả là tiếng người Văn nam, bèn đáp rằng : « Này quan Trạng ôi ! Tôi đã biết rõ lai lịch của ông rồi ! Ông vốn là con gái họ Mạnh ở Văn nam, nhơn vì bị triều đình giáng chỉ tứ hôn cho họ Lưu ; rồi ông bèn cải dạng nam trang lánh đi, sau mới gặp Khương nhược Sơn nuôi làm nghĩa tử, rồi bây giờ vào thi đỗ Trạng nguyên, thì rõ ràng đã làm phải tội khi quân nặng đó ! Thôi, tôi hiểu đặng rồi, há người lại che lấp mắt tôi được sao ? » Lệ minh Đường nghe qua nghĩ thầm rằng : « Chả ! Bây giờ nàng muốn cậy mình là một vị tiểu thư con quan Thừa tướng mà dọa hăm ta chứ ! Ta há sợ chi sao. » Lệ minh Đường nghĩ rồi bèn đáp rằng : « Tôi đây cũng rõ biết cái lai lịch của nàng : « Nàng vốn là con gái của họ Tô ở Văn nam, vì nổi thù tiết mà trốn đi, sao nàng lại dám đi giả làm con họ Mạnh ? Trước khi nàng về với họ Lưu, lại giấu đao theo hành thích rồi gieo mình xuống sông, may gặp phu nhơn đây

cứu lên nhận làm nghĩa tử. Nàng hại cho họ Lưu bị họ Mạnh bắt đền hơn mạng. Nàng chưa chết mà dám nói chết. Nay nàng lại giả là con gái của Thừa tướng mà khi đề triều đình ; nếu tôi vào đó tàu rõ đầu đuôi, thì cái tội lớn kia nặng biết bao mà kể ! »

Lúc bấy giờ Tổ Hoa đã biết rõ là Mạnh lệ Quân, thì nửa mừng nửa sợ tâm tình cảm hoài lai láng, bèn lật đật vói tay bịt miệng Lệ minh Đường mà rằng : « Chết nỗi ! Tiểu thư hãy nín chớ, kéo mà bại lộ chơn tình đi giờ ! » Lệ minh Đường chớp miệng cười và nựng nơ cằm nàng một cái ; đoạn đứng dậy lột mào ra, rồi hai người mới bắt tay nhau lại ngồi trên giường. Tổ Hoa hỏi : « Tiểu thư thật là thiên hạ kỳ tài ! Vả một người niên thiếu nữ lưu mà làm sao thi đỗ Trạng nguyên được ? »

Lệ minh Đường bèn thuật chuyện, lúc ra đi may gặp Khương Nhược Sơn vân vân, cho Tổ Hoa nghe và nói rằng : « Chắc chị cũng không ngờ ngày nay gặp gặp em chớ ? »

Tổ Hoa cũng cười và đáp rằng : « Tiểu thư thật táo bạo quá tôi dám ghê rồi đã ! May được thi đỗ Trạng nguyên như vậy nghĩ cũng là quá phận rồi, sao lại dám cả gan kết duyên với con quan Thừa tướng ? May hôm nay mà gặp tôi đây, phải chi gặp con quan Thừa tướng thiệt thì biết làm thế nào ? »

Lệ minh Đường nói : « Việc này là bởi Lương thừa tướng lập kế cường bức em, em không lòng theo làm sao được. Em đã suy định rằng : Khi về đây em sẽ đem hết tâm sự mà thú thiệt cùng tiểu thư, rồi năn nỉ xin người giữ kín giùm cho, đề đợi khi gặpặng Hoàng phủ công tử, em sẽ nhượng cho tiểu thư làm chánh thất, còn em cam đành thủ phận thứ thê, cùng nhau thờ chung một người quân tử. Nghĩ như thế đó, em chắc làm gì tiểu thư cũng thương tình người trinh tiết mà công nhận cho. »

Tổ Hoa nghe qua thì thở dài than rằng : « Chẳng biết Hoàng phủ công tử khéo tu về lớp nào, mà ngày nay gặp

một bà vợ quá ư hiền đức ; quyết vì công tử mà sắp sẵn một mối lương duyên, người như thế thật là thế gian hãn hữu đó ! » Lệ minh Đường nói : « Đó chẳng qua là cái bồn phận của người đàn bà, cần gì chị phải khen chi cho quá ! Khi em tách mình ra đi, em đã tiến cử chị kết duyên cùng Lưu khuê Bích, nghĩ ra cũng là một điều hay, nhưng chẳng biết vì duyên cớ chi mà chị giấu đao theo hành thích, rồi lại lấy ngọn thủy triều mà phú thác mạng hường nhan ? »

Tổ Hoa bèn thuật chuyện lại cho Lệ minh Đường nghe : Từ khi Hoàng phủ Thiếu hoa đến thi bắn, thì một hôm nàng nằm chiêm bao thấy gặp Hoàng phủ Thiếu Hoa, rồi cùng nhau thề non hẹn biển vân vân. Lại nàng vẫn biết Mạnh lệ Quân tấm lòng đại độ, biết lượng việc phải chăng. Vì thế, mà nàng chắc làm gì sau này cũng được theo bởi giá, nên nàng mới quyết tình thũ tiết.....

Khi Tổ Hoa thuật hết câu chuyện rồi thì nói thêm rằng : « Thiet tôi cũng tưởng chắc tiểu thơ là một người tấm lòng đại độ, làm gì sau này tôi cũng được đi theo bởi giá ; ai ngờ khi tiểu thơ sắp ra đi, lại lập kế tiến cử tôi ; thân mẫu tôi lại tham cầu phú quý, nên theo ép tôi phải thay thế tiểu thơ mà về với họ Lưu. Còn tôi mà định giấu đao theo hành thích đó, một là quyết giữ cho trọn lời thề cùng Hoàng phủ công tử, hai là báo thù cho tiểu thơ ; chẳng dè câu chuyện lại chẳng thành, nên đành phải gieo mình theo giòng nước, may nhờ có Cảnh phu nhân cứu khỏi, rồi nhận tôi làm nghĩa tử. Ngày nay trời lại xuôi khiến cho tôi gặp tiểu thơ đây, thật nghĩ ra cũng là một việc ngẫu nhiên vậy ! »

Lệ minh Đường hỏi rằng : « Chị nói chị định quyết giữ lời thề ước cùng Hoàng phủ công tử ở trong giấc mộng, nhưng chẳng rõ sao chị lại gieo cầu bói hôn làm chi ? » Tổ Hoa nói : « Việc này là do nơi vợ chồng Lương thừa tướng ép tôi, lúc ấy tôi đã định liều mình tự tử, xấy dầu lại chiêm bao thấy Nguyệt lão liền ông ngâm cho nghe một bài thơ. Tôi suy ý tứ trong bài thơ ấy, thì chắc làm gì cũng dặng

cùng Hoàng phủ công tử hội ngộ. Chẳng ngờ khi lên huê lâu, tôi kiểm khắp nơi chẳng trông thấy Hoàng phủ công tử ; sau lúc xuống lầu rồi, tôi lại toan bề quyền sinh nữa, kể thấy nữ tì đem đồ sinh lễ vào. Khi tôi xem qua các đồ sinh lễ, thì biết đựng phần nhiều vốn là di vật của tiểu thư. Lúc ấy tôi lại sanh ra một cái cảm tưởng khác, tôi đoán rằng : « Chắc là tiểu thư cải dạng nam trang, rồi vào thi đỗ Trạng nguyên đó. Tuy vậy chớ tôi vẫn còn nghi ngờ lắm chẳng biết có quả thiệt hay là không, vì sợ các đồ di vật của tiểu thư nó lọt về tay người khác, đó là một việc cũng không biết chừng. »

Hồi thứ ba mươi

Cổ-hoảng-Nghiệp làm mai hai thứ.

Lưu-yến-Ngọc đau đớn một phen.

Tổ Hoa nói dứt lời, bèn vạch dưới chiếu lấy ra một con dao lưỡi bén sáng ngời, cầm đưa cho Lệ minh Đường xem. Lệ minh Đường bèn hỏi rằng : « Chị đã định kết hôn, cớ sao lại còn giấu dao bén làm chi ! Hay là tính hành thích em đó chăng ? » Tổ Hoa đáp : « Không đâu ! Là vì tôi chỉ sợ rằng chẳng phải tiểu thư, nếu quả chẳng phải thì trong khi hiệp cần tôi sẽ tự tử. Nhưng may từ đây đã có tiểu thư làm ông chồng già, thì tôi đã khỏi lo Lương thừa tướng còn định gả cho ai nữa ! Thế cũng là phước ngộ trùng lai cho ta đó, vậy hai ta hãy ăn nhậu lần lựa qua ngày, mà trông đợi dạng hình của Hoàng phủ công tử. »

Lệ minh Đường nói : « Cũng vì tại nơi em, mà khiến cho giai kỳ của chị phải chậm trễ bấy lâu. Vậy nếu sau khi gặp được Hoàng phủ công tử rồi, thời em an bề thứ thất mà nhường cho chị lên làm chánh đó. » Tổ Hoa vội vã đáp rằng : « Hai mẹ con tôi thọ lấy ơn nhà tiểu thư rất nặng, trăm phần chưa đền đáp được một hai, vậy nay tôi chỉ xin làm dâng thứ phòng, thật cũng là đủ loại kỳ sở nguyện rồi đó. »

Dứt lời hai người nhìn nhau cả cười. Đoạn Lê minh Đường ôm Tố Hoa đề vào lòng và khen rằng : « Cái nhan sắc của chị đây, thật khiến cho em thấy cũng phải xiêu lòng ! » Tố Hoa bèn ngẩng mặt lên cười và hỏi rằng : « Ủa hay ! Sao tiểu thư lại nói éo le như thế ? » Lê minh Đường nói : « Ngày nay chúng ta đã nghiệm nhiên là vợ chồng với nhau, thì cần phải thương yêu âu yếm với nhau chứ ! » Tố Hoa nói : « Tôi nghĩ đến chuyện của tôi thật tôi tức cười quá ! Vì đã phải hai lần động phòng rồi, mà vẫn chưa có chi hết ! » Lê minh Đường nói : « Hiện nay em đây tài mạo song toàn, chị kết duyên cùng em như vậy, chắc làm gì phần đồng phụ nữ ở đây đều khúc khích ghen thầm chị quá ! » Tố Hoa cười và nói : « Ôi ! Như vậy ai có dè quan Trạng nguyên là người vô dụng ! Nếu phải chị tôi đây là tiểu thư con quan Thừa tướng thiệt, mà đêm nay gặp phải ông chồng « lại cái » làm vậy, thời sáng ngày chắc cũng có xảy ra lắm chuyện buồn cười ngộ nghĩnh lắm ! »

Rồi đó Lê minh Đường mới thuật chuyện cho Tố Hoa biết rằng : « Mới lúc hồi chiều đây, thân phụ của em gặp em mà còn nhìn không dặng, hưởng hồ là chị mà biết rõ chọn già hay sao ? » Tố Hoa cười và nói : « Tiểu thư ngày nay đặc chí rồi, so lại cùng mấy năm trước có phần sắc sảo mỹ lệ hơn nhiều ! »

Tố Hoa nói dứt lời, bèn với tay ôm cổ Lê minh Đường rồi kê miệng vào má mà hôn và nói : « Cái dung nhan của tiểu thư thật khiến cho người ta phải đồ quẩn xiêu đờn, đến chết già đi được. » Nói xong câu chuyện, hai người bèn cởi áo ngoài rồi ngả mình xuống chiếu choàn nhau an giấc, cái tình âu yếm, cái vẻ mặt nồng xem vui thú hơn là vợ chồng thiệt nữa !

Sáng ngày hai người thức dậy, khi súc miệng rửa mặt xong, Lê minh Đường lấy lược chải tóc cho Tố Hoa. Chẳng dè lúc ấy có một đóa nữ tử xem thấy, vội vã chạy xuống nói với vợ chồng Lương Giám rằng : « Tôi thấy quan Trạng

nguyên ở trên lầu đang chải tóc cho tiểu thư. » Lương Giám nghe nói thì cười và nói với Cảnh phu nhân rằng : « Tôi biết lắm mà ! Quả nhiên vợ chồng nó mà đặc tình với nhau quá đó ! » Cảnh phu nhân trong lòng cũng hoan hỉ lắm, nói : « Vợ chồng nó mà được đặc tình với nhau như vậy, thì hai ta mới có vui lòng chứ ! » Giây lát kể vợ chồng Lê minh Đường ở trên lầu thung dung dắt nhau xuống lạy tạ. Vợ chồng Lương Giám xem thấy con rể dung mạo song song, thì cả đẹp tấm lòng vô hạn ! Từ đó vợ chồng Lê minh Đường ở luôn tại phủ, cùng nhau lo phụng dưỡng vợ chồng Lương Giám.

Nói qua khi Lê minh Đường lạy tạ rồi bèn bước ra ngoài kể xãy gặp Vinh Phát, Vinh Phát hỏi nhỏ rằng : « Sự thế thế nào ? Cha chả, hồi hôm tới giờ tôi lo quá ! Chẳng hay Lương tiểu thư đổi đài làm sao đó ? » Lê minh Đường bèn kể tai nói nhỏ cho Vinh Phát biết Lương tiểu thư vốn là Tô yến Tuyết. Nói rồi thì dặn rằng : « Mỗi khi mầy gặp mặt thì mầy phải giả làm như người không quen, kéo người ta biết được nghe chưa ! » Vinh Phát nghe nói là Tô yến Tuyết thì mừng quỳnh mà rằng : « Nếu vậy thì hay quá ! Quả thật là nhờ trời xui khiến, may đến xứ lạ lại gặp người quen. Sướng biết chừng nào ! Vui biết chừng nào ! »

Lúc hai thầy trò đang chuyện vãn, xãy thấy gia nhân đem thiệp đến thưa rằng : « Có các quan tân khoa đến chúc mừng. » Lê minh Đường nghe nói lật dật ra nghinh tiếp vào, các quan tân khoa ở chơi đàm đạo một lát, rồi kiệu từ ra về. Cách đó độ vài ngày sau, Ngô đạo Am dâng bổ đi ngồi Tri huyện Giang lăng. Lúc ấy những giấy tờ « văn bằng, bộ trát » Lê minh Đường đều lo lắng giúp giùm cho cả ; Ngô đạo Am chỉ có xin về quê nhà, lo thâu xếp đồ đạc và đem vợ con đi trấn nhậm mà thôi. Lúc Ngô đạo Am về, Lê minh Đường có gởi về một bức thư, thăm vợ chồng Khương nhược Sơn, và xin thêm tiền dâng trà tiền thiếu cho Du trí Văn. Còn về phần vợ chồng Khương nhược Sơn thời để chậm, đợi coi khi triều đình đã phong bổ làm chức

chí, rồi sẽ về nước đến Kinh chung hưởng mùi đời phú quý. Lệ minh Đường lại gởi về một đôi vòng ngọc và một đôi hoa vàng, hai vật này của vua Thành tôn ban cho, mà tặng cho Nguyên Lăng, và chúc cầu sau này học hành đặng thông minh tấn bộ.

Nguyên Ngô đạo Am nhờ có Lệ minh Đường thi đỗ Trạng nguyên, cho nên các quan lớn nhỏ triều thần cũng có lòng kiên nể ; còn Lệ minh Đường ở trong triều, bất câu gặp việc chi cũng đều lấy lời ngay thẳng mà gián can, nên khiến cho nền chánh trị trong nước ngày ngày thêm lương hảo. Vua Thành tôn thấy Lệ minh Đường thông minh cương trực, thì có lòng trọng đãi lắm ! Lại Minh Đường đối với các quan triều thần, hề thấy ai có phạm đến lỗi nhỏ nhẹ, thì thường hết lòng che đỡ giùm, vì thế mà người người đều mến phục.

Nói về Cố hoẵng Nghiệp là cậu ruột của Lưu khuê Bích, có một người chị gái, gả cho một người tại xứ kia tên là Thôi thụ Mãn, nguyên chọn tấn sĩ xuất thân, làm quan đến chức Bồ chánh thì qua đời, chỉ sanh đặng có hai người con trai. Người thứ nhất tên là Thôi phản Long, nguyên là nhị giáp Tấn sĩ xuất thân ; tuổi đã ba mươi, năm thân phụ chết thì xin cáo quan về nuôi dưỡng mẹ già, bây giờ đã hết hạn lệ nên đến Kinh lãnh chức Tri huyện. Còn người con thứ nhì là Thôi phản Phụng, tuổi mới vừa mười tám, tướng mạo khôi ngô, lâu thông kinh sử ; lại thêm tánh tình thuần hậu, biết rõ đạo lý khiêm cung. Năm Thôi phản Phụng mới mười ba tuổi thì đã cưới con gái họ Trương làm vợ, chẳng dè cách vài năm sau thì họ Trương tạ thế ; vì vậy mà Thôi phản Phụng đang lo kiếm gái lành đặng kết hôn.

Ngày kia Cố hoẵng Nghiệp mời hai mẹ con Thôi phản Phụng tới chơi, xây gặp Cố phu Nhơn cùng Lưu yển Ngọc, cũng đem nhau đến thăm Cố hoẵng Nghiệp. (Nguyên Cố phu Nhơn trước kia vẫn ghét Lưu yển Ngọc lắm, nhưng từ khi Lưu khuê Bích đến Kinh rồi, ở nhà còn có một mình Lưu

yến Ngọc, nàng lại hết lòng phụng dưỡng Cổ phu hơn, nên từ đó phu hơn lần lần thương yêu Lưu yến Ngọc, mới dắt nàng đi thăm Cổ hoảng Nghiệp đó).

Nói qua Lưu yến Ngọc năm ấy nhan sắc có phần xinh lịch hơn trước rất nhiều, nên làm cho Thôi phản Phụng vừa trông thấy thì mê mẩn tâm thần, tử tế gan ruột ; chàng ta mới nghĩ thầm rằng : « Cha chã ! ta mới cách biệt độ vài ba năm nay, mà nào có ngờ dung mạo nàng lại mau sắc sảo mặn mà như thế ! Lại ngắm chừng cái vẻ đẹp đáng mến đáng yêu quá, vậy đề ta nói cùng thân mẫu ta, xin cưới nàng làm vợ thì hay lắm ! » Thôi phản Phụng nghĩ như vậy, nên cứ lén liếc mắt nhìn trộm Lưu yến Ngọc hoài.

Lúc ấy Lưu yến Ngọc trông thấy như vậy, thì nàng rõ biết cho Thôi phản Phụng có tánh chẳng lành, muốn sanh điều nguy ! Nàng mới nghĩ thầm rằng : « Ta đã cùng Hoảng phủ cùng tử thề nguyên tư ước với nhau rồi, dầu bây giờ đây mà có ai tái mạo đến bực nào, thì ta cũng quyết dạ không khi nào chịu đi thất tiết. Vậy bây giờ ta cần phải lánh khỏi gã này mới xong. » Lưu yến Ngọc nghĩ như vậy, nên vội vã đi vào trong phòng đàm đạo cùng mấy chị em bạn gái bên họ Cổ. Thôi phản Phụng thấy nàng đi rồi, bèn đem việc ấy mà tỏ cho thân mẫu biết : thân mẫu chàng ta nghe nói cũng bằng lòng, bèn đi cậy Cổ hoảng Nghiệp giúp giùm.

Cổ hoảng Nghiệp nói : « Nếu cháu nó đã định quyết chắc thì để tôi làm mai giùm cho. » Thôi phản Phụng nói : « Xin cậu chờ đến bữa cơm, cho tôi xem mặt lại một lần nữa đã. » Cổ hoảng Nghiệp nói : « Nếu cháu muốn xem lại, thì để ta bảo nó ra cho cháu xem. »

Nói rồi, bèn dắt hai mẹ con Thôi phản Phụng qua bên phòng Cổ phu hơn. Mẹ của Thôi phản Phụng mới nói với Cổ phu hơn rằng : « Tôi mới cách biệt trong một độ vài năm, mà ngày nay Lưu yến Ngọc nó đã lớn và nhan sắc lại xinh đẹp quá, thật là đáng mừng. » Lúc ấy Thôi phản Phụng thấy mẹ đã mở hơi rồi, bèn bỏ đi lảng chỗ khác. Còn Cổ phu

nhơn thấy mẹ của Phàn Phụng nhắc nhở Lưu yển Ngọc, bèn sai nữ tì vào kêu Lưu yển Ngọc ra chào, Lưu yển Ngọc biết ý đó, nên bèn dùng chẳng muốn ra. Nữ tì bèn trở ra thưa lại với phu nhơn rằng : « Nhị tiểu thư hồ thẹn không chịu ra. » Cổ phu nhơn giận nói : « Con nhỏ này nó khéo lạ thì thôi đã ! Ai đời chỗ thân thuộc trong một nhà, mà hồ thẹn cái nỗi gì ! Chúng bay hãy vào biếu nó mau ra đây. »

Nữ tì vàng lịnh, vội vàng vào nói lại với Lưu yển Ngọc rằng : « Phu nhơn lấy làm giận, bảo tiểu thư phải ra liền bây giờ. » Lưu yển Ngọc cực chẳng đã phải gượng ra chào, rồi ngồi hầu một bên. Mẹ của Thôi phàn Phụng hỏi han trò chuyện ít câu, đoạn nàng lại cáo từ lui trở vào trong. Lúc ấy Thôi phàn Phụng đã xem mặt rõ ràng rồi, nên theo nói với mẹ hết lòng lo giùm cho chàng ta dựng kết duyên cùng Lưu yển Ngọc. Vì thế, nên một chập sau khi bữa ăn, mẹ Thôi phàn Phụng mới nói với Cổ phu nhơn rằng : « Tôi nhơn nay mai đây Trưởng tử đã sắp đến Kinh, đứng đi nhậm chức Tri huyện, ở nhà chỉ còn có một mình thứ tử Phàn Phụng, lại chưa đính hôn nơi nào, lo nỗi năm nay tôi đã già, mà trong nhà lại thiếu người trông nom, thật là khổ nhọc cho tấm thân già quá ! Nay tôi trông thấy con cháu là Lưu yển Ngọc đây cũng đang trạc với thứ tử tôi, nên tôi muốn làm cho tình thân ái càng thêm mật thiết, chẳng hay hiền muội nghĩ thế nào ? » Cổ hoẵng Nghiệp cũng xen vô nói : « Nếu Lưu yển Ngọc mà kết duyên cùng Thôi phàn Phụng thì thật là trai tài gái sắc, xuân đang gặp thời. Vậy việc này mà hai nhà bằng lòng nhau, thì tôi xin làm mai nhơn cho. »

Cổ phu nhơn nói : « Hiền tử và hiền đệ nghĩ như vậy thật là hay lắm ! Ngặt vì con Yển Ngọc nó chẳng phải con của tôi sanh ra, vậy hiền đệ hãy viết một bức thư, rồi sai người đem đến Kinh mà nói với phu quân tôi, thời thế nào công việc cũng xong dặng. » Cổ hoẵng Nghiệp nói : « Nếu phải vậy thời đề phần tôi viết phong thư, còn hai chị cũng viết phong thư rồi sẽ sai người đem đi ; trong thư tả cho rõ tài mạo của

Thôi phản Phụng, thì làm gì Lưu quốc trượng cũng bằng lòng. »

Mấy người bàn soạn xong rồi, thì lập tức viết thư sai người đi liền. Thôi phản Phụng mười phần đắc ý, cả tâm hồn phới phới như muốn thành tiên. Chẳng dè lúc ấy có một đứa nữ tử hay đặng, liền lật đật đi nói cho Lưu yển Ngọc hay, Lưu yển Ngọc nghe qua dường như sét đánh bên tai, bụng dầu chát óc, tâm thần bối rối, gan ruột xốn xang. Nàng mới nghĩ thầm rằng : « Ôi thôi ! Việc này làm gì mà thân phụ ta chẳng bằng lòng. Nhưng Thôi phản Phụng dầu tài mạo tuyệt vời đến đâu đi nữa, ta cũng nhứt quyết chẳng ưng lòng, chỉ nguyện gìn lấy lời thề cùng Hoàng phủ Thiếu Hoa mà thôi. Còn nếu thân mẫu ta có cương bức, thì ta đành học theo lối Mạnh lệ Quân mà gieo mình xuống ngọn thủy triều, cho toàn danh tiết. » Lúc ấy Lưu yển Ngọc nghĩ tức mình lắm, vì không về liền được bàn tính cùng Giang tam Tàu, bởi thế cho nên trong lòng rất buồn bực, ăn ngủ chẳng ngon, bức rức vô cùng, dường như quanh mình bị kim gai châm chích. Cố phau phau ở đó chơi cho tới bốn ngày mới chịu dặt Lưu yển Ngọc về.

Khi về đến nơi, Lưu yển Ngọc bèn đi thẳng luôn lên Hiền vân các, bảo con Phi Diên đi chỗ khác, rồi nói với Giang tam Tàu rằng : « Mụ ời ! Tôi đã sắp đến ngày tận số rồi ! » Giang tam Tàu nghe nói thất kinh, lật đật hỏi : « Chẳng hay việc chi đó ? »

Lưu yển Ngọc bèn thuật rõ hết câu chuyện từ đầu chí cuối cho Giang tam Tàu nghe, rồi nói rằng : « Việc này tôi quyết chắc thân phụ tôi làm gì cũng bằng lòng. Vậy bây giờ mụ hãy nghĩ coi có kế chi cứu tôi được chăng ? » Giang tam Tàu ngồi làm thinh, nghĩ thầm rằng : « Việc này cũng là một điều khó cho ta liệu kế chi mà cứu lấy tiểu thơ. Vả chẳng tiểu thơ là một người khí khái, nếu để cho công việc dở dở, thì chắc tiểu thơ nguyện quên sinh ; vậy bây giờ để ta dụng kế hoãn binh, kiếm lời khuyên giải tiểu thơ cho bớt yên, rồi

thỉnh thoảng sau đây sẽ liệu. » Giang tam Tâu nghĩ như vậy nên thở dài than rằng: « Sao tiểu thư lại dám quả quyết như vậy tôi tưởng cũng chưa chắc gì là Lưu quốc trưởng đã bằng lòng đâu. »

Lưu yển Ngọc nói : « Tài mạo của Thôi phản Phụng, tôi chắc thân phụ tôi bấy lâu đã rõ rồi. Và lại nếu việc này mà thành, thì tình thân ái càng ngày càng thêm mật thiết ! Đều có lợi, có hại như vậy, thì có lẽ nào thân phụ tôi lại chẳng nghe theo. » Giang tam Tâu nói : « Cuộc hôn duyên là một sự do bởi nơi trời ; nói cùng mà nghe, nếu Lưu quốc Trưởng có thuận gả đi nữa, thì chừng đó tôi sẽ có kế nhiệm, bảo toàn đứng cả danh tiết của tiểu thư, xin tiểu thư chớ lo. » Lưu yển Ngọc nghe qua có ý mừng, bèn nói rằng : « Nếu cụ lo không đứng kế nhiệm mà cứu tôi, thì tôi quyết liều mình tự tử mà thôi. » Giang tam Tâu nói : « Tiểu thư đừng lo mà ! Bao giờ gặp phải việc khẩn cấp, thì tôi sẽ có diệu kế cứu lấy tiểu thư khỏi vòng khổ não ấy ngay. »

Nói qua, khi Cổ hoẵng Nghiệp sai gia nhơn đem thư cho Lưu Tiệp, người ấy đi mãi cho tới đầu tháng hai năm sau mới đến Bắc kinh. Lúc ấy nhằm lúc Tiên phuông Liên Đăng về trao báo tin, việc Lưu khuê Bích bị Vệ đồng Đạt bắt, Lưu Tiệp đang than khóc, kể tiếp được tin nhà. Giở ra xem thì thấy nói : « Lưu yển Ngọc năm nay đã trưởng thành, có Thôi phản Phụng đến cầu hôn vân vân. » Lưu Tiệp coi thư rồi nghĩ thầm rằng : « Thôi phản Phụng hình dung rất tuấn tú, lại vốn là dòng giới thư hương, nay muốn kết duyên cùng Lưu yển Ngọc cũng là một điều hay. » Lưu Tiệp nghĩ như vậy, nên liền viết hai bức thư trả lời ; một bức gửi cho Cổ hoẵng Nghiệp, nói bằng lòng gả Lưu yển Ngọc cho Thôi phản Phụng ; một bức gửi cho Cổ phu nhơn, bảo nên cho Lưu yển Ngọc theo về bên nhà chồng. Rồi trao thư cho gia nhơn đem về.

Tên gia nhơn lãnh mạng, rồi lên ngựa đi mãi cho đến tháng tư mới về tới Vân nam ; đoạn đem một bức thư trao

cho Cổ hoẵng Nghiệp, còn một bức thì đem qua cho Cổ phu nhơn. Ngày ấy Cổ phu nhơn đang cùng với Lưu yển Ngọc trò chuyện ở nhà trong, xảy thấy nữ tì vào thưa rằng : « Người đem thư đi Bắc kinh đã về, có hồi thư của Lưu quốc trưởng gửi về nữa. » Cổ phu nhơn nghe nói, bèn đứng dậy đi ra ngoài. Lúc ấy Lưu yển Ngọc nghĩ thầm rằng : « Bao nhiêu tánh mạng của ta, đều quan hệ ở trong bức thư này. » Nàng nghĩ như vậy, nên lật đật theo ra. Cổ phu nhơn xem thấy, rồi nhớ lại đến chuyện năm xưa kia, bèn rầy mắng Yển Ngọc rằng : « Hề việc nhơn duyên của mình thì lại quan tâm như thế, chưa gì nghe nói đã lật đật theo ra, chực chờ dò la tin tức ; còn chị dâu mấy xưa kia, thì lại dấn ra sau hậu lầu, làm hại phải trăm châu gieo ngọc. Thiệt ta nghĩ đến, ta giận biết chừng nào ! »

Lưu yển Ngọc nghe nói hồ thẹn trăm bề, tức lòng đỏ mặt, bèn đứng chơn đứng lại, chẳng thêm theo nữa. Đợi khi Cổ phu nhơn ra ngoài khui thờ ra xem, mới dám lên ra sau tấm bình phong nghe lóng. Khi Cổ phu nhơn vừa xem qua mấy câu đầu, thì thỏa ý cười rằng : « Đã là chỗ thân rồi, mà may lại cầu cho thân thêm nữa, thì phu quân ta phải ưng thuận liền ! » Lưu yển Ngọc nghe quaặng mấy câu ấy, hồn xiêu phách lạc, vội vàng chạy tuốt vào nhà trong, đứng co bàn tính cùng Giang tam Tầu. Ở ngoài này Cổ phu nhơn xem đến đoạn dưới, thấy nói Lưu khuê Bích bị quân giặc bắt, thì kinh hồn điển vía ngã ra chết giấc. Bọn nữ tì xem thấy cả kinh, bèn lật đật chạy vào báo cho Lưu yển Ngọc hay.

Lúc ấy Lưu yển Ngọc đang bàn bạc cùng Giang tam Tầu kể nghe nữ tì nói, bèn vội vã chạy ra hỏi nữ tì phụ lực đỡ Cổ phu nhơn lên giường. Rồi nàng lại lấy bức thư lên xem, mới biết rõ là Lưu khuê Bích bị giặc bắt, thì cũng động lòng thương xót. Kể giây lâu Cổ phu nhơn tỉnh dậy, vùng khóc lên và nói : « Lưu khuê Bích con ôi ! Thảm thương thay ! ngày nay con bị giặc bắt, tánh mạng sống thác khó lường ! Mẹ hay tin con, đứt ruột đau lòng, vòng khổ não kẻ sao cho xiết ! Lưu khuê Bích con ôi ! Hoạn họa đâu xui khiến. ? ! Hi ! hi ! »

Lúc ấy Cổ phu nhơn thương xót quá, vật mình vật mảy, nhào lăn than khóc trên giường, nữ non nhặc thúc can trường quặn đau ! Giang tam Tâu trông thấy việc như vậy, mới nói với Lưu yển Ngọc rằng : « Nay phu nhơn đang thương tiếc công tử, khóc thảm ngậm sầu, vậy tiểu thơ hãy giả ý can cố nhủ khuyên, coi họa may phu nhơn có thương mà không đề cho tiểu thơ xuất giá chẳng. » Lưu yển Ngọc nói : « Xưa nay tôi vẫn hết lòng hiếu thuận chiều chuộng đủ đều, nhưng làm gì phu nhơn cũng cứ phân biệt thân sơ ; tôi sợ làm theo lẽ ấy cũng chẳngặng đặng kết quả, chớ sự chiều chuộng thì có khó chi. » Giang tam Tâu nói : « Thế thường, hễ tận nhơn lực mới tri thiên mạng, tiểu thơ chớ ngại, hãy làm thử đi, như ngày sau chẳng hiệu, tôi sẽ liệu toan kế khác. »

Từ đó Lưu yển Ngọc hết dạ phụng thừa Cổ phu nhơn, không một lúc nào rời xa một lát. Qua ngày sau Cổ phu nhơn hỏi Lưu yển Ngọc rằng : « Hôm nay thân phụ con đã thuận lòng gả con cho Thôi phản Phụng rồi, nhưng đang lúc bây giờ gan ruột ta to tìm bối rồi, không kịp sửa soạn tư trang, chỉ đem nội các vật hồi môn của họ Mạnh khi trước mà cho con, con hãy bằng lòng đi, rồi sau này sẽ liệu định thêm. » Lưu yển Ngọc thưa rằng : « Hiện nay vợ chồng trưởng huynh của con đang đi trấn thủ phương xa, còn nhị huynh con thì lâm tai giặc bắt ; nếu bây giờ con ra lấy chồng, thì ở nhà biết lấy ai hầu hạ thân mẫu, Vậy xin thân mẫu chậm chậm hoãn lại, để đợi khi chị dâu trưởng con về, rồi chừng ấy con mới an lòng mà xuất giá được. »

Cổ phu nhơn nói : « Nếu con có lòng hiếu thuận cùng mẹ như vậy thì hay lắm đó ! » Lưu yển Ngọc nghe nói mừng thầm, từ đó lại càng hết lòng hiếu kính hơn nữa ! Qua ba ngày sau, lúc ăn cơm sáng vừa xong, xảy thấy có nữ tì vào thưa rằng : « Có Cổ tiên sanh đến. » Cổ phu nhơn bảo rằng : « Vậy chúng bây hãy ra mời Cổ tiên sanh vào đây. » Lưu yển Ngọc nghe bảo như vậy, bèn lui ra ngoài.

Hồi thứ ba mươi mốt

*Lưu yển Ngọc đến ni am lánh nạn,
Cổ phu nhơn bắt gia tử khảo tra.*

Khi Cổ hoằng Nghiệp vào, trà nước xong rồi, Cổ phu nhơn nói : « Tiện nhi đại đột quá, ở Kinh xin đi đánh giặc, hiện giờ bị giặc bắt cầm, làm cho tôi lo rầu quá đời ! »

Cổ hoằng Nghiệp khuyên giải rằng : « Cháu nó tuy là bị giặc bắt, song rồi đây làm gì Quốc trượng cũng lập kế cứu về, cần chi phải ngày đêm lo thãm. » Đoạn hai người trò chuyện qua loa một hồi, Cổ hoằng Nghiệp nói : « Cứ theo lời trong thư của Quốc trượng, thì việc hôn nhơn của cháu đã xong, vậy xin chọn ngày lành đặng làm lễ cưới phứt cho rồi. »

Cổ phu nhơn đang lúc rầu rĩ, nghe nói thì có ý giận mà rằng : « Nhà tôi đang gặp việc bối rối thãm thế như vậy, mà lòng dạ dầu lo đến sự cưới hỏi được. Hiện độ thiệt là tử tế với họ Thôi quá đời ! » Cổ phu nhơn nói dứt lời, thì giậm chơn vỗ chiếu la lớn rằng : « Bộ các người định giết tôi hay sao mà ! » Lúc ấy không có gì làm che Cổ hoằng Nghiệp hồ thẹn bằng, sắc mặt sượng sần, hàm râu xuôi xị rón rén nói mấy lời : « Nếu hiền tử chẳng bằng lòng thời thôi, can chi mà sanh giận dữ. » Dứt lời bèn cáo từ lui ra, đoạn cấp đù đi về nhà một nước.

Cách qua năm, sáu ngày sau, thì Cổ phu nhơn mạnh giới lại như thường ; kẻ đầu có bà mẹ của Thôi phản Phụng đến thãm. Khi chủ khách chào hỏi nhau trà nước xong, chuyện vãn thãm hỏi hồi lâu, mẹ Thôi phản Phụng nói : « Chẳng vài ngày nữa đây, thì hai vợ chồng trưởng tử tôi phải đem nhau đến Kinh, còn thứ tử tôi nó cũng muốn theo đến Kinh, đặng lo quyền giám đề đọi kỳ ứng thí sang năm. Làm cho phận tôi đây phải một mình hiu quạnh, nếu cưới được tiền thơi sớm về thơi hay biết chừng nào ! »

Cổ phu nhơn nói : « Hôm trước đây hiền đệ có đến nói việc ấy với tôi, nhưng vì lúc đó tôi đang bối rối lắm, đầu có thể nào định tâm yên lòng mà lo liệu được. Vậy ngày nay đây tôi đã rảnh trí rồi, nếu có muốn tính thời tính đi cũng tiện. » Bà mẹ của Thôi phản Phụng nghe nói mừng rỡ chẳng cùng ! Còn Lưu yển Ngọc lóng nghe đang chuyện ấy, thì vang đầu như óc, sồn lặc tâm thần, vội vã chạy đi kiếm Giang tam Tàu thuật lại cho nghe, và nói rằng : « Mụ hãy mau mau lập kế cứu tôi, kéo phải liều mình phan mỏng đi giờ ! » Giang tam Tàu nói : « Tiểu thơ hãy an lòng, đề rồi tôi sẽ lập kế cứu tiểu thơ, không sao đâu mà sợ. » Lưu yển Ngọc nghe nói vậy cũng an lòng.

Khi đó mẹ Thôi phản Phụng ở ngoài đàm đạo một hồi, rồi từ giả Cổ phu nhơn ra về. Qua ngày thứ ba thì Cổ hoẵng Nghiệp lớn tôn đến, nói với Cổ phu nhơn rằng : « Họ Thôi xin đến ngày mười tám tháng tư này thì nạp sính lễ, rồi qua đến ngày hai mươi lăm, cũng trong tháng tư này thì làm lễ cưới. » Cổ phu nhơn nhận lời. Khi Cổ hoẵng Nghiệp về rồi, Lưu yển Ngọc bèn chạy nói cho Giang tam Tàu hay và hỏi rằng : « Còn có năm ngày nữa thì người ta đã nạp đồ sính lễ, chẳng hay mụ tính lễ nào ? »

Giang tam Tàu nói : « Xin tiểu thơ hãy an lòng, đề thùng thảng cho tôi suy nghĩ mới ra kế chớ ! Nếu tiểu thơ hỏi quá thì tôi rồi ruột, làm sao mà liệu lượng cho ra. » Lưu yển Ngọc nói : « Thôi, tôi biết rồi ! Thế là mụ cứ dùng cái kế « hoãn binh » hoãn đó mà ! Thà đề tôi liều một giấc cho xong, danh tiết còn giữ vẹn là tốt vậy. » Giang tam Tàu nghe Lưu yển Ngọc nói quyết như vậy, thì sợ cho nàng toan tự tử, bèn lật đật nói rằng : « Tôi liệu được một cách rất hay, nhưng chẳng biết tiểu thơ chịu nổi sự cực khổ ấy hay không ? »

Lưu yển Ngọc hỏi : « Chẳng hay kế thế nào ? » Giang tam Tàu nói : « Tôi có một đứa em gái năm nay mười bảy tuổi, gả cho họ Trương, chẳng dè về chẳng bao lâu thì họ

Trương qua đời. Em tôi nó nghĩ vì thân phận bọt bèo, mong manh, nên thí phát vào ở nơi chùa Vạn duyên, pháp danh là Phạm Như ; còn ông sư ở đó tên là Thiện Linh, năm nay đã ngoài bốn mươi tuổi. Nguyên chùa Vạn duyên ở đây chẳng xa chi lắm, độ chừng mười hai, mười ba dặm đường. Nay tôi muốn tôi cùng tiểu thư trốn đến náo nường tại đó, chẳng hay tiểu thư nghĩ thế nào ? »

Lưu yển Ngọc nói : « Mụ sao hay nói bưng thì thôi ! Vả chẳng chùa chiền, miếu võ là nơi thường có thiên hạ tới lui ; nếu chúng ta đến ở đó mà không phải là kẻ tu hành, thì chắc thiên hạ thấy ắt sanh nghi ; rồi sau này phu nhơn hayặng, thì tánh mạng nan tồn đó ! »

Giang tam Tầu nói : « Vả chẳng tiểu thư chưa rõ. Nguyên chùa Vạn duyên tuy là một chốn Phật đài, song xưa nay bọn tu mi ít ai léo hánh đến đó lắm ! Chẳng những vậy mà thôi, lại phe phụ nữ đến lễ bái cũng xơ rơ ít ỏi nữa ! Phần chùa ấy rộng, phòng thờ cũng nhiều ; tiểu thư nên nghĩ kỹ, nếu bằng lòng, thì tôi sẽ bảo hộ tiểu thư đi. » Lưu yển Ngọc nói : « Đại ý của tôi, tôi chỉ quyết giữ cho toàn danh tiết, dầu gặp nẻo chông gai khổ cực cách mấy, cũng chẳng sờn lòng. » Giang tam Tầu nói : « Như vậy thì tiểu thư hãy kíp cùng tôi ra đi. Sau khi tiểu thư đi rồi, chắc phu nhơn sợ mang tiếng không dám tiết lộ ra đâu. » Lưu yển Ngọc nói : « Lời mụ nói rất phải đó ! »

(Xem tiếp tập 17)

*In, xuất bản và phát hành
tại nhà in*

TÍN DỨC THU' XÃ

25 đường Sabourain — Saigon

Điện thoại : 20.678

TÁI - SANH DUYÊN

(sự tích Mạnh-lệ-Quân)

Lưu yển Ngọc nói dứt lời, bèn kề miệng vào tai Giang tam Tầu nói nhỏ một hồi rồi dặn rằng : « Theo ý tôi, thì tôi muốn mụ lên lên chùa Vạn duyên, yết kiến sư ông Thiện Linh mà tỏ việc này trước, nếu ông có lòng thương mà ưng nhận, thì chừng đó tôi mới an lòng ra đi. » Giang tam Tầu nói : « Sư ông ở đó vốn có tánh tham của, nếu người nghe chúng ta nói đi lánh nạn, có đem theo tiền bạc nhiều, thì chắc làm gì người cũng vui lòng cho ở. Còn tiền thơ muốn hỏi trước, vậy để tôi sai con tôi nó đi coi thế nào. »

Giang tam Tầu nói rồi, bèn vội vã đi xuống lầu, đem chuyện ấy nói cho Giang tấn Hỷ nghe, và nói rằng : « Lưu tiểu thơ đã bàn định với ta, ta tính trốn đến chùa Vạn duyên nào nương mà đợi Hoàng phủ công tử. Vậy con hãy lên đó yết kiến sư Thiện Linh, rồi nói như vậy... như vậy... hề ông bằng lòng, thì sau này sẽ cúng cho ông một số tiền to. » Giang tấn Hỷ nói : « Tiểu thơ mà có cái tấm lòng trinh tiết như thế, thời làm gì hoàng thiên cũng ủng hộ chứ chẳng không. Nhưng con từng biết sư ông Thiện Linh là một người tham của lắm, nếu sau này mà tiểu thơ không có tiền bạc mà đứng ông cho nhiều, thì chắc là ông sẽ bạc đãi. Nếu theo ý con, thì nghĩ đừng đi lên đó là hơn. »

Giang tam Tầu nói : « Ta cũng khuyên tiểu thơ như thế, nhưng tiểu thơ quyết hẳn một lòng thủ tiết, sống thác chẳng sờn. Vậy con hãy cứ đi đi. » Giang tấn Hỷ nói : « Thôi

đề sáng ngày rồi con sẽ đi. » Nhưng nói vậy mà bị công việc ràng buộc, nên chưa đi liền được.

Lật bật ngày giờ thắm thoát, chẳng bao lâu đã đến ngày mười tám tháng tư. Cổ hoẵng Nghiệp sai cháu là Cổ bản Nhơn, đem đồ sinh lễ qua nạp. Cổ phu Nhơn nhận lễ, rồi chiều lại ban thưởng cho hết cả những tôi tớ hầu hạ trong nhà ; qua bữa sau, Cổ phu Nhơn mới lấy những vật hồi môn của họ Mạnh khi trước, mà làm đồ tư trang cho Lưu yển Ngọc. Lúc bấy giờ Lưu yển Ngọc đã nôn tới trong lòng, bèn hối thúc Giang tam Tầu bảo con mau lên chùa hồi thắm, đợi qua ngày sau đó sẽ khởi hành. Giang tam Tầu vội vã kêu Giang tấn Hỷ dặn dò hối đi. Giang tấn Hỷ vâng lời ra đi liền.

Khi Giang tấn Hỷ đi đến chùa Vạn duyên, đại sư Thiện Linh trông thấy hỏi : « Chẳng hay nhà người đến đây có việc chi, mà xem tuồng hối hả như vậy ? » Giang tấn Hỷ nói : « Tôi đến đây đợi tìm bà đi tôi có việc cần. » Giang tấn Hỷ nói rồi bèn xông thẳng vào chùa. Khi gặp Phạm Như, Giang tấn Hỷ nói : « Tôi có một việc rất mật thiết, muốn nói với dì. » Phạm Như hỏi : « Chẳng hay việc chi đó, cháu hãy nói cho dì nghe thử coi. »

Giang tấn Hỷ nói : « Nguyên vì Cổ phu Nhơn tôi, khi trước kia đã hứa gả Lưu tiểu thơ cho Hoàng phủ Công tử rồi ngày nay lại ép gả cho họ Thôi. Tiểu thơ quyết tình thủ tiết chẳng chịu cái giá, ba phen đều liều mình tự tử ; thân mẫu tôi thấy vậy theo khuyên giải, bảo tiểu thơ đi cùng thân mẫu tôi lên ở lại chùa này, xin làm lụng những việc nữ công, đợi náo nương thủ tiết mà đợi Hoàng phủ Công tử. Nếu như đại sư đây mà nhận lời, thì sau này Lưu tiểu thơ sẽ hậu tạ trọng thề. » Phạm Như nghe qua lắc đầu than rằng : « Không được đâu ! Chùa này rất ít người đến lễ bái, mười phần khổ sở nhọc nhằn, lại đại sư Thiện Linh là một người tánh tham mê tiền bạc, nếu Lưu tiểu thơ chẳng có tiền bạc nhiều đem đến cho người thì khó mà ở yên choặng. Vậy hãy đi tìm chốn khác mà ở thì hơn, chớ đừng có vào cái chốn địa ngục này làm chi thêm hại ! »

Giang tấn Hỷ nói : « Thì tôi cũng vẫn biết đại sư Thiện Linh là người tham cửa, đã đòi ba phen tỏ thuật cho thân mẫu tôi và Lưu tiểu thư nghe ; nhưng ngặt vì bây giờ chẳng còn chốn nào dễ dàng hơn nữa. Vả lại Lưu tiểu thư chỉ quyết một lòng thủ tiết, dầu cho phải đều khổ não cực nhọc thế nào, người cũng cam lòng chẳng hối. Vậy xin dì hãy đi với tôi, lên đó nói với đại sư Thiện Linh thử, coi người có mở tấm lòng bác ái mà công nhận cho chăng. »

Phạm Như nói : « Hễ cái gì mà có lợi vào, thì làm gì người cũng nhận hết. Thôi cháu hãy ngồi đây, để đi lên mời người xuống cũng được. » Nói rồi đi liền, kể một lát đại sư Thiện Linh xuống ; Giang tấn Hỷ đứng dậy thi lễ, rồi đem câu chuyện khi nãy mà tỏ cho sư Thiện Linh nghe, Thiện Linh nói : « Lưu tiểu thư có lòng trinh tiết như thế thật là thế gian hãn hữu đó ! Hiện nay trong chùa có dư hai căn phòng trống, nhưng ngặt vì giường trần không có chiếu, lại thêm nội nhà chùa khô hạn, chỉ hãm hức đưa muối qua ngày ; nếu nay tiểu thư ý muốn nương náu chốn Phật đài, thì cần phải đem theo tiền bạc cho nhiều mà xây xài mới được. »

Giang tấn Hỷ nói : « Tiểu thư tôi tâm tánh vẫn hiền lành lại thêm vóc người bé nhỏ, có lẽ sự ăn uống cũng chẳng tốn kém bao nhiêu. Còn nói gì việc nữ công, mỗi mỗi người đều thông thạo, có thể giúp nhà chùa dựng mọi việc thường cần dùng. » Phạm Như hỏi : « Chẳng hay chừng nào tiếp thư mới đến đây, cần phải nên hẹn trước cho tiện. » Giang tấn Hỷ nói : « Qua đêm mai, lối canh ba thì có đến đây, xin mở cửa giùm một chút. » Đại sư Thiện Linh nói : « Dầu cho qua đến canh tư cũng được, chúng tôi sẵn lòng thức đợi cho. » Giang tấn Hỷ nghe nói cả mừng, bèn vội vã từ tạ ra về. Khi Giang tấn Hỷ về rồi đại sư Thiện Linh dạy Phạm Như đi quét dọn hai căn phòng dư đó, dựng cho Lưu yển Ngọc đến ở.

Giang tấn Hỷ về đến nhà mới thuật rõ công chuyện lại cho Giang tam Tẩu nghe. Giang tam Tẩu nghe qua

lật đật đi nói lại cho Lưu yển Ngọc biết, và bảo Lưu yển Ngọc lo sửa soạn đồ tư trang, đợi tối mai có khởi hành. (Nguyên Lưu yển Ngọc chẳng có tiền bạc riêng tư chi cả, chỉ có chút ít tiền Cổ phu nhơn cho mua kim chỉ, còn dư lại độ vài lượng bạc, và những đồ tư trang giá đáng năm, sáu trăm lượng mà thôi.)

Qua đến chiều ngày sau, lúc trời vừa tối, Lưu yển Ngọc kêu bảo con Phi Diên rằng : « Đêm nay ta cho mày đi ngủ trước đi, vì ta trong mình rất mỏi mệt, ta cũng sẽ đi ngủ bây giờ. » Con Phi Diên nghe biểu thì mừng lắm, bèn đi riết vào phòng mình đóng cửa an giấc. Lúc ấy Lưu yển Ngọc ngồi nghĩ thầm trong bụng rằng : « Ta ra đi đây, chưa biết đến bao giờ mới được gặp mặt phu nhơn, vậy trước khi đi ta nên vào giả từ người mới phải cho. » Lưu yển Ngọc nghĩ như vậy rồi nên bảo Giang tam Tẩu cầm đèn đưa mình xuống phòng Cổ phu nhơn.

Khi xuống đến nơi, thì gặp Cổ phu nhơn đang ngồi uống sâm trà. Cổ phu nhơn thấy Yển Ngọc, thì sốt ra cho nàng nửa chén ; Lưu yển Ngọc ngồi ghé lại uống và chuyện vãn một hồi, rồi cáo từ trở ra lên lầu. Khi lên đến trên lầu hai người lấy đồ che ánh ngọn đèn lại, rồi ngồi đó chờ cho đến canh hai, mới dắt nhau mang đồ đi xuống ; xuống vừa tới đất, thì thấy có Giang tấn Hỷ đã đến chờ tại đó. Giang tam Tẩu trao gói đồ cho Tấn Hỷ mang, đợi đem xâu chìa khóa đi mở hết sáu tầng cửa. Khi đi ra khỏi mấy tầng cửa ấy rồi, Giang tấn Hỷ nói : « Đề tôi đi bắt một con ngựa, cho thân mẫu và tiểu thư cỡi dặng đi cho mau, và khi tôi trở về dặng cho tiện. » Lưu yển Ngọc nói : « Như vậy thì hay lắm ! Nhưng mày hãy làm cho êm, kéo tên mã phu nó hay dặng thì hư việc. »

Giang tấn Hỷ vâng lời, đi một chút thì đem lại một con ngựa, có thắng đủ cả yên cương. Giang tấn Hỷ mới đỡ Lưu yển Ngọc lên ngồi đằng trước, Giang tam Tẩu đỡ lên ngồi đằng sau, còn mình thì mang gói đồ dẫn đường,

nhằm chùa Vạn duyên trực chỉ. Khi đến nơi Giang tấn Hỷ lại đỡ hai người xuống ngựa, rồi vào chùa gõ cửa kêu lên. Tức thì có các sư ra tiếp rước, và đưa ra cho ở nơi một gian phòng trống ở phía sau nhà hậu. Trong phòng có hai cái giường, mà trên lu chẳng có chiếu lợp chỉ hết.

Giang tam Tầu thấy vậy mới nói : « Cha khổ quá, tới một chiếc chiếu mà chẳng có, thôi làm sao mà nằm cho được ? »

Lưu yển Ngọc nói : « Thôi, đến sáng mai rồi ta sẽ mua sắm chớ sao. » Phạm Như nói : « Trong phòng tôi còn hai chiếc chiếu cũ, để tôi lấy ra vô đây mà dùng đỡ. » Nói rồi bèn quày quã ra đi. Còn Giang tấn Hỷ thì đem cái gói để lên trên giường, rồi nói : « Bây giờ đây tôi phải lập tức trở về mới được, như ở nhà có xảy ra điều chi quan hệ, thì tôi sẽ đến báo tin. » Nói rồi bèn từ giả lui ra, đoạn thót lên ngựa giờ roi ginc vó.

Lúc bấy giờ, Lưu yển Ngọc chỉ đầu chào hết thấy các sư ; rồi lấy ra hai chục lượng bạc trao cho các sư và nói rằng : « Tôi mà đến nương náo tại đây, thì cũng có điều phiền lụy cho các sư ; vậy trong hai chục lượng bạc này, một phần xin hiến dâng cho các sư mà tỏ tấm lòng thành, còn một phần, xin nhờ các sư sắm sửa giúp đỡ vật dụng cho. » Các sư xem thấy bạc nhiều thì mừng lắm, bèn tiếp lãnh và thốt lời cảm ơn. Lưu yển Ngọc lại đưa cho đại sư Thiện Linh một mớ nữa và thưa rằng : « Thưa còn hơn mười lượng bạc này, tôi xin dâng hết cho đại sư, để làm tiền lương thực cho hai tôi ở đây. Còn như trong chùa mà có việc về nữ công, như may vá vắn vắn, thì chúng tôi sẽ hết lòng giúp đỡ. »

Nguyên đại sư Thiện Linh trước kia, tưởng đâu là sẽ có được bạc vàng nhiều lắm, đến nay xem thấy chẳng có bao nhiêu, thì trong bụng ý chẳng vừa, nhưng cũng phải vui lòng nhận lãnh.

Nói qua Giang tấn Hỷ khi về tới hué viên, thì đem ngựa nhốt vào chõng; rồi về phòng mình khép cửa lại leo lên giường : ăm ngủ. Qua đến canh năm, con Phi Diên bỗng nhiên bị đau bụng nên giựt mình thức dậy, mở mắt ra thấy đèn tắt tối đen, bèn mò lần qua phòng Giang tam Tẩu đang lấy lửa đốt. Chẳng dè khi qua đến nơi, thì thấy đèn còn chong sáng mà người thoi vắng teo. Con Phi Diên thấy như thế, thoi tưởng Tam Tẩu qua chơi bên phòng Lưu yển Ngọc, nên lật đật lần qua kiểm. Chừng qua đến thì thấy cửa phòng vẫn khép, đèn còn thấp lu lu; lúc bấy giờ con Phi Diên trong lòng khiếp sợ, vội vã bước tới khêu tổ ngọn đèn lên, thì mới rõ là phòng không trống lỗng. Con Phi Diên xem quả, lật đật chạy đi báo cho Cổ phu nhơn hay, xãy đâu có một luồng gió thổi mạnh, làm cho ngọn đèn tắt nửa, con Phi Diên hoảng kinh kêu khóc, lần đường mò chạy như giòng, khi đến phòng Cổ phu nhơn mà cũng còn vừa kêu vừa khóc.

Lúc ấy phu nhơn đang ngủ, nghe tiếng kêu khóc thì giựt mình tỉnh dậy, thất kiab nghĩ thầm rằng : « Có lẽ nhà ta đến hồi nguy ngập rồi ! Mới vừa con bị giặc bắt, tánh mạng sống thác chưa tường; nay còn xãy ra nôi chi đây, thật khó dò lường biết được. Cho hay phước bất trùng lai, họa vô đơn chí đó. » Cổ phu nhơn nghĩ như vậy, nên vội vã hỏi rằng : « Cái gì mà khóc la dữ đó, hãy mau vào đây coi. »

Cổ phu nhơn nói vừa dứt lời, thoi con Phi Diên đã mở cửa phòng bước vào nói : « Bẩm phu nhơn, tiểu thơ và Giang tam Tẩu đã đi mất rồi ! Tôi vừa ngủ dậy xem thấy, nên liền đi báo cho phu nhơn hay đây. » Cổ phu nhơn nghe nói trong lòng nghi hoặc, mới thốt rằng : « Có khi Giang tam Tẩu có việc chi nên đi ra ngoài chăng ! Còn tiểu thơ mà cũng đi đây, nghĩ cũng là lạ thiệt ! » Cổ phu nhơn nói dứt lời, thì hối nữ ti mời đèn đưa mình đến Hiên văn các, đứng xem lại cho tường.

Khi đến nơi, phu nhơn xem cùng sau trước, ngó khắp trong ngoài, quả thật chẳng còn thấy một ai lai vãng. Lúc ấy

bây giờ Cổ phu nhơn phát nghị rồi, bèn thẳng vào phòng Lưu yển Ngọc, giở mấy hộp đựng nữ trang ra xem, phu nhơn vừa mở ra thì ngạc nhiên la lên rằng : « Trời ơi ! hay là con này nó cuốn gói theo ai rồi ! Hết thấy đồ nữ trang nó đều lấy theo cả ! » Đến khi mở đến rương áo, thì thấy quần áo cũng chẳng còn. Thôi quả chắc rồi ! Phu nhơn hoảng kinh, vì sợ nhuộc nhơ đến danh giá, mới nghĩ thầm rằng : « Việc này chắc đầu dây mối nhợ do nơi Giang tam Tàu, nó dẫn dắt thẳng gian phu nào đến hại báo con ta đây. »

Cổ phu nhơn nghĩ như vậy, nên vội vã xuống lầu sai nữ tì đi kêu Giang tấn Hỷ đến hỏi, và căn dặn nữ tì rằng : « Cái việc này đây vốn là một việc rất xấu xa, chúng bây chớ có hở mồm cho ai biết, nếu đũa nào lẻo mép thì ta đánh chết chẳng dung. » Cổ phu nhơn lại hỏi con Phi Diên rằng : « Lâu nay mây thường ở trên lầu, mà mây có thấy thẳng nào nó leo hánh đến hay không ? Việc chi ta hỏi nếu có thì mây phải thú thật, bằng gian giấu thì ta đánh chết. » Nói dứt lời bèn sai nữ tì đi lấy roi đem lại. Phi Diên nói : « Bẩm phu nhơn, thiệt xưa nay không có một người đàn ông nào dám lên lầu cả. » Phu nhơn nghe nói căn rặng, nhịp roi bốp bốp trên bàn mà rằng : « Cha chă ! Mây còn gian giấu hă ! Nếu không có ai lên lầu, thì có sao tiểu thơ lại trốn đi ? Nếu mây chẳng nói thật ra, thì ta đánh mây đến chết. »

Con Phi Diên nghe nói đánh chết, thì cũng sợ khóc lóc mà rằng : « Tôi chỉ có thấy, từ ngày phu nhơn đặt tiểu thơ qua nhà họ Cổ về, thời tiểu thơ thường hay to nhỏ hoài với Giang tam Tàu, có lúc tiểu thơ lại thở dài rơi nước mắt, song tôi chẳng biết là nói chuyện gì. Lại mới rồi đây, lúc tiểu thơ thấy tin Quốc trượng ưng gả cho họ Thôi, thì ngày đêm ra tuồng kinh sợ lắm ! Hồi hôm này khi thấp đèn xong, tiểu thơ lại biểu tôi đi ngủ trước nữa. Bẩm phu nhơn, sự thể đầu đuôi tôi chỉ biết có bao nhiêu đó, còn việc gì mà tiểu thơ trốn đi, kỳ thật tôi chẳng rõ, mong nhờ lượng phu nhơn thương tình tha thứ cho. »

Cổ phu nhơn nghe nói cả giận mà rằng : « Thiệt lạ dữ chớ ! Ta đã sai đi kêu Giang tấn Hỷ, mà sao cả buổi rồi mà nó chưa đến kia ? » Dứt lời bèn sai một đũa nữ tì khác đi kêu nữa !

Khi đũa nữ tì ấy đến phòng Giang tấn Hỷ, thì thấy đũa nữ tì trước còn đang đứng đó kêu, mà Giang tấn Hỷ còn nằm ngủ mê mãi. Con nữ tì ấy vội vã trở vào thưa với Cổ phu nhơn rằng : « Giang tấn Hỷ bộ hôm qua say rượu hay sao, mà đến bây giờ còn ngủ mê mết, kêu hoài chẳng dậy. » Cổ phu nhơn nghe nói nghĩ thầm rằng : « Giang tấn Hỷ xưa nay vốn là người ngay thẳng, có lẽ cái việc này nó không biết, nên mới lo ngủ mê mang như vậy. »

Khi con nữ tì trước đến kêu Giang tấn Hỷ, nhưng kêu hoài chẳng ta chẳng dậy thì nóng lòng, bèn liêu a vô dờ xốc chàng ta dậy mà rằng : « Có lệnh phu nhơn đòi, hãy mau đến hầu cho kịp ! » Giang tấn Hỷ giã bộ bực tức hỏi rằng : « Trời mới rạng đông, mà kêu hão có chuyện gì ? » Nữ tì nói : « Tiểu thư và thân mẫu mấy đã trốn mất rồi, nên phu nhơn đòi mấy lên đặng tra hỏi ; thôi chớ nói dông dài làm chi, hãy đi cho mau ! »

Giang tấn Hỷ chờ cho đũa nữ tì nói dứt lời, bèn giã khóc nôi bệu bạo rằng : « Nếu mẹ tôi đã đi mất rồi, thì từ đây tôi biết trông cậy vào ai ? » Giang tấn Hỷ nói rồi thì làm bộ hơi hải chạy lên phòng Cổ phu nhơn, khóc lóc hỏi rằng : « Trời ôi ! Mẹ tôi đi thiệt rồi sao ? » Cổ phu nhơn nổi giận nạt rằng : « Hai mẹ con mấy âm mưu dẫn tiểu thư đi trốn, bây giờ mấy còn giã bộ hỏi cái gì ? »

Giang tấn Hỷ khóc rống lên mà rằng : « Mẹ ôi ! Sao mẹ nỡ đành bỏ con mà đi như vậy ? Từ đây thân con phải bơ vơ ngày đêm hiu quạnh, thăm khờ biết chừng nào ! » Cổ phu nhơn nghe qua càng thêm giận dữ, hét to lên rằng : « Tiểu thư nay đã trưởng thành, bỗng nhiên bị mẹ mấy đem đi trốn mất ! Việc này đáng lẽ ta đuổi mấy mới phải, nhưng ta thương mấy là một người xưa nay chơn chánh. Thôi, mấy

hãy lui ra lo coi sóc huê viên, và chớ cho gia tướng ở ngoài nó biết, vì việc này nó rất quan hệ cho danh giá nhà ta lắm ! » Giang tấn Hỷ nghe nói cả mừng, bèn tạ ơn lui ra trở lại huê viên.

Hồi thứ ba mươi hai

Tại Lưu phủ, Mai-tuyết-Trình thế hôn

Nơi ni am, Lưu-yến- Ngọc than thở

Trọn một ngày ấy, Cổ phu nhơn trong lòng buồn bã, rồi suột bầm gan, mới nghĩ thầm rằng : « Có lẽ tại phu quân ta xưa nay làm nhiều điều chẳng phải, cho nên nay trời báo quả nhân tiên ; chưa biết rồi từ đây về sau, cơ cuộc còn biến đổi ra sao nữa ! » Cổ phu nhơn hết sức nghĩ xa, rồi lại nghĩ gần rằng : « Hiện nay nhà họ Thôi đã nạp đồ sính lễ rồi, nếu không được vợ, thì tất làm gì cũng sanh ra chuyện lòi thối. Thiệt nghĩ rất giận thay cho đứa súc sanh kia, lúc chưa dính dấp đều chi sao nó không đi, để nay hại ta nhận đồ sính lễ của người rồi lại bỏ mà trốn ! » Lúc Cổ phu nhơn đang lo rầu suy nghĩ, thì xảy có nữ tì vào cho hay rằng : « Có bà Mai tri phủ ở huyện Diên Bình xin vào yết kiến. » Cổ phu nhơn nghe nói, bèn cho ra mời vào.

(Nguyên Lưu Tiệp có một người em gái gả cho Mai chiếm Xuân. Mai chiếm Xuân nhờ nương cậy thế lực của Lưu Tiệp, mà được làm tới chức Tri phủ, ra trấn nhậm tại huyện Diên Bình, thuộc về tỉnh Phước kiến. Mai chiếm Xuân chẳng có con trai, chỉ có sanh đặng một nàng con gái mà thôi. Vả Mai chiếm Xuân vốn là một người tham ô, thường hay làm nhiều điều tàn ác, miễn lo vợ vét tiền bạc nhận vào cho đầy cái túi tham của mình, chớ không kể chi đến điều nhơn đạo. Vì thế mà nhơn dân oán ghét, mới đầu đơn cáo với tỉnh quan ; nhưng tỉnh quan sợ oai quyền của Lưu Tiệp, nên bỏ qua không dám tra xét đến. Chẳng dè lúc ấy, có một vị

Tuần phủ tên là Châu trình Tường, vốn người chánh trực thanh liêm. Khi vừa mới đổi lại tỉnh Phước kiến, thì đã nhận được nhiều lá đơn đầu cáo Mai chiếm Xuân ; Châu trình Tường xem thấy giận lắm, quyết tình trị tội Chiếm Xuân ; bèn sai người mật đi dò xét những tội ác của va làm, rồi tã biểu về Kinh thượng tấu.

Lúc vua Thành tôn xem văn biểu hết rồi thì cả giận, lập tức sai người đi bắt về giao cho tòa Tam pháp trị tội. Lưu Tiệp hết sức rồi tấu nhưng chẳng khỏi, rốt cuộc bị đày ra làm lính tại Lãnh nam. Vua Thành tôn lại sai một vị quan ra tỉnh Phước kiến, hiệp cùng quan Tuần phủ tịch biên gia sản của Mai chiếm Xuân. Vì thế mà vợ của Mai chiếm Xuân là Lưu thị, và con là Mai tuyết Trinh, không còn một chút đồ đạc, phải đi ra trợ trợ mình không. Lưu thị túng thế đem bán mấy đứa nữ tì rồi lấy tiền ấy làm lộ phí tìm sang qua nhà Cổ phu nhơn.)

Khi Cổ phu nhơn cho mời Lưu thị vào, hai đàng chào hỏi nhau, trà nước một hồi, rồi Cổ phu nhơn hỏi rằng : « Chẳng hay có việc chi cần, mà ngày nay cô lặn lội đến đây ? » Lưu thị nói : « Nguyên vì phu quân quá độc, thường hay làm đều tham lam tàn ác, hai mẹ con tôi khuyên lơn mãi mà cũng chẳng nghe lời. Mới rồi đây công việc vỡ lở ra, đến nỗi phải bị đày đi làm lính tại Lãnh nam, còn gia sản thì đều bị tịch biên hết cả ! Báo hại bây giờ mẹ con tôi chẳng chỗ dung thân, nên mới lặn lội đến đây, xin gia tâu nghĩ tình thân thuộc mà cứu đỡ cho. »

Cổ phu nhơn nghe nói, cũng tỏ lời chia buồn và an ủi. Đoạn hai người trò chuyện dòng dài một hồi lâu, rồi Lưu thị hỏi thăm : « Có lẽ Lưu khuê Bích và Lưu yến Ngọc, năm nay cũng đã thành gia thất rồi chứ ? » Cổ phu nhơn thấy có Mai tuyết Trinh ngồi đó thì không tiện nói rõ, bèn đáp sơ rằng : « Công việc ở gia đình tôi còn bề bộn lắm ! Con trai cũng chưa vợ mà con gái cũng chưa chồng. »

Lưu thị nói : « Vả nhơn duyên là một điều quan trọng ! Sao gia tâu chẳng lo liệu cho sớm ? » Cổ phu nhơn bèn

chú Mai tuyết Trinh mà hỏi rằng : « Con cháu này đã có định gả cho nơi nào chưa ? » Lưu thị nói : « Thưa chưa ! Vì phu quân tôi không hề quan tâm đến sự nhơn duyên, nên năm nay nó đã mười sáu tuổi rồi, mà chưa có hứa với nơi nào hết . »

Cổ phu nhơn nghe nói, ngồi nghĩ thầm rằng : « Ta xem con Mai tuyết Trinh này với con Lưu yển Ngọc, hai đứa dung mạo có hơi tương tự nhau; vậy đề ta tính đem con Tuyết Trinh này mà thế Lưu yển Ngọc, đặt choàn gả về họ Thôi cho khỏi mang tiếng. » Cổ phu nhơn nghĩ rồi, xem lại thấy Mai tuyết Trinh đã ra dạo chơi đầu ngoài huê viên, còn chỉ có một mình Lưu thị và mấy con nữ tì, phu nhơn bèn đuổi nữ tì ra hết, rồi nói chuyện với Lưu thị. Ban đầu thuật chuyện Lưu ~~thị~~ khuê Bích xin đi đánh giặc, rồi bị giặc bắt vãn vãn. Sau mới nói rằng : « Còn con Lưu yển Ngọc tôi đã định gả nó cho họ Thôi, hiện nay người ta đã nạp đồ sính lễ rồi, mà hồi hôm này nó nghe lời Giang tam Tẩu đem nhau trốn mất ! Việc này tôi chắc làm gì họ Thôi cũng đến rầy lăm chớ chẳng không, thiệt là nhục nhã môn phong hết sức ! Khi nấy vì tôi thấy con cháu nó ngồi đây, tôi sợ nó cười tôi là trị gia bất nghiêm, cho nên tôi không dám nói. »

Lưu thị nói : « Giang tam Tẩu lập mưu dụ dỗ trốn đi như vậy, nghĩ rất đáng giận vô cùng ! Còn họ Thôi tuy là tình thân thuộc mặc dầu, nhưng đã nạp sính lễ rồi mà không được vợ, thì chắc mười phần phải sanh sự đến mười hai. » Cổ phu nhơn nói : « Tôi cũng biết việc này làm gì rồi cũng có chuyện khó ! Nhưng khi nãy đây, tôi thấy con cháu tài mạo đẹp xinh, lại chưa hứa gả nơi nào, tôi tính muốn đem nó thay thế vào vai Lưu yển Ngọc, đặt xử cho họ Thôi thỏa lòng. Nguyên Thôi phản Phụng là một gã thơ sanh tài mạo kiêm toàn, mà kết duyên cùng con cháu đây, thì trông rất đẹp đôi vừa lứa lắm ! Nếu cô nương bằng lòng, thì tôi sẽ viết thơ mời mẹ con họ Thôi ngày mai qua đây, cho cô nương xem tường tận. »

Lưu thị nghe nói nghĩ thầm rằng : « Hiện nay cửa nhà ta đều tan nát hết, làm gì rồi con gái ta cũng khó tìm được nơi xứng đáng mà gả thân. Ngày nay gặp sự may mắn như vậy cũng là một điều hay, vì Thôi phản Phụng vốn là quan gia tử đệ, lại thêm tài mạo song toàn nữa kia ! Lưu thị suy nghĩ như vậy, nên liền đáp rằng : « Xin gia tẩu đề qua ngày mai, rồi hai ta sẽ thương nghị. » Cổ phu nhơn nói : « Như vậy cũng xong, nhưng cò nương chớ nói cho nó biết sớm, nếu nó biết sớm rồi mai nó e lệ thẹn thùng, làm cho đôi bên không xem rõ được mặt nhau. » Lưu thị vâng lời y theo. Rồi đó Cổ phu nhơn trao chìa khóa cho nữ tì, sai đi quét dọn Hiên vân các cho mẹ con Lưu thị ở.

Ngày thứ, Cổ phu nhơn mới viết thư sai người đem qua cho họ Thôi. Trong thư nói rõ việc Lưu yển Ngọc bỏ nhà trốn đi, và hiện nay có Mai tuyết Trinh tài mạo cũng song toàn, nên mời đến xem, như bằng lòng thì sẽ gả thay cho Lưu yển Ngọc vãn vãn. Khi người gia nhơn đem thư đến nơi, Thôi phu nhơn ngó thấy bút tích của Cổ phu nhơn, thời lật đật xé ra coi. Coi rồi thất kinh, chưng hửng, bèn trao cho Thôi phản Phụng. Thôi phản Phụng xem rồi thì thở dài than rằng : « Con nghĩ cho Lưu yển Ngọc mà kết duyên cùng con, thời hưởng toàn vinh diệu lắm, nhưng chẳng biết có sao mà nàng lại bỏ trốn đi như vậy ? »

Thôi phu nhơn nói : « Vả hai nhà cùng nhau đều là người thân thuộc, không lẽ mà ta đi nói ra, nghĩ cũng ngờ ngán. Nhưng nay đã có con gái họ Mai đem vào thay thế đó, vậy sáng ngày ta hãy qua đó xem nó thử coi, như Mai tuyết Trinh mà nó có chút nhan sắc, thì con cũng nên bằng lòng đi, cho khỏi mang tiếng mang tâm. » Thôi phản Phụng nghe nói vâng lời, cùng nhau đợi sáng ngày ra đi.

Nói qua buổi chiều hôm ấy, Cổ phu nhơn bày tiệc thiết đãi hai mẹ con Mai tuyết Trinh, rồi sai nữ tì đưa lên nghỉ trên Hiên vân các. Mai tuyết Trinh lên lầu, trông thấy trong phòng có để nhiều đồ trang sức, thì hỏi Lưu thị rằng : « Chẳng hay cái phòng này nguyên khi trước của ai, mà có

đủ cả các đồ trang sức như vậy ? » Lưu thị nói : « Phòng này là phòng của Lưu yến Ngọc đa ! » Mai tuyết Trinh nói : « Hèn chi Cổ phu nhơn nói với con, nói Lưu yến Ngọc qua thăm ngoại gia chưa về. »

Đoạn Lưu thị mới thuật chuyện Lưu yến Ngọc đêm hôm qua đã cùng Giang tam Tầu trốn đi ; Cổ phu Nhơn nghĩ rằng nàng có tư thông với một người nào đó, rồi nghe nay hứa gã nàng cho người khác, nàng không bằng lòng mới làm ra việc như vậy. « Mai tuyết Trinh nghe rồi bèn nói rằng : « Phu nhơn đây được nhờ có phước ăm đời trước, cho nên cả nhà thấy phú quý vinh hoa. Vả lại hiện thời trưởng nữ đang làm Chánh cung hoàng hậu, thì có lẽ nào thứ nữ lại chịu làm theo tuồng trên bệc trong dầu hay sao ? Việc này tôi nghĩ, chắc lúc nàng còn nhỏ, phu nhơn có đính ước với ai rồi, ngày nay thế người ấy bần hàn suy kém, nên phu nhơn bội ước, tính đem nàng gã cho nơi khác. Nhưng nàng không thuận, mới cùng Giang tam Tầu lánh đi, **đặng** giữ cho toàn chữ « trinh » với **chồng** trước đó ! Còn nếu nói nàng tư thông với ai, thì tôi nghĩ e sai đi. Vì nếu nàng có thiệt tư thông, thì nàng đã trốn đi từ lâu rồi, chớ khi nào lại đợi đến lúc sắp gã lấy chồng mới chịu trốn ! Mà trong khi nàng trốn đây, lại có đem Giang tam Tầu theo mà làm chi ? Xin thân mẫu chớ tin lời của Cổ phu nhơn cho lắm ! » Lưu thị nghe qua như ngủ say mới dậy, khen lời của Tuyết Trinh là phải ! Rồi đó mẹ con trò chuyện dằng dãi một hồi, đoạn tắt đèn lên giường an giấc.

Qua bữa sau, khi Cổ phu nhơn và mẹ con Mai tuyết Trinh ăn cơm sớm mai vừa xong, thời có nữ tì vào báo rằng : « Có Thôi phu nhơn và công tử đến. » Cổ phu nhơn nói : « Bày hầy ra mời hết vào đây. » Mai tuyết Trinh nghe nói, bèn đi tránh vào nhà trong. Giày lát Thôi phu nhơn và Thôi phân Phụng vào, Cổ phu nhơn đứng dậy nghinh tiếp, rồi giới thiệu với Lưu thị rằng : « Thôi phu nhơn và Công tử đây đều là người thân thuộc cả, cô nương hầy bảo lệnh ái ra

chào mừng. » Cổ phu nhơn nói rồi, bèn đi vào trong nói với Mai tuyết Trinh rằng : « Có gia tử sang chơi, con nên ra chào người một chút. »

Mai tuyết Trinh cực chẳng đã phải theo ra ; khi trông thấy Thôi phản Phụng thời hồ thẹn sứt sè, Cổ phu nhơn bèn lật đặt nắm chắc tay nàng lại mà rằng : « Đây hiền sanh Thôi phản Phụng con trai của gia tử, tức là người trong một nhà, can chi đâu mà con hòng e lệ. » Thôi phu nhơn cũng bảo Thôi phản Phụng rằng : « Con hãy lạy mừng bà Lưu thị đây, và chào Mai tiểu thư đi. »

Thôi phản Phụng vâng lời làm y theo. Lúc ấy Mai tuyết Trinh thẹn thường hết sức, nhưng cực chẳng đã phải ngổ lời chào lại. Cổ phu nhơn đợi khi Thôi phu nhơn và Phàn Phụng trông tường tận, rồi mới chịu buông cho Mai tuyết Trinh vào nhà trong. Thôi phu nhơn thấy nàng đi rồi, bèn kêu Thôi phản Phụng xuống thềm hỏi nhỏ rằng : « Con nghĩ thế nào, bằng lòng không ? » Thôi phản Phụng nói : « Con xin ưng thuận. »

Lúc ấy Cổ phu nhơn nghe nói, thì cả mừng mà rằng : « Hiền sanh đã bằng lòng, thì xin từ đây sắp về sau, đừng có nói đến việc gả thay ; dầu cho trước mặt có bà Lưu thị, hiền sanh cũng chớ thổ lộ ra, làm vậy dặng che khuất giúp sự hồ thẹn cho ta một chút ! Thôi đến ngày hai mươi lăm này, thời lo làm lễ cưới, dặng có cưới phứt đi cho xong. »

Còn Lưu thị khi thấy Thôi phản Phụng đã bằng lòng, bèn chạy vào nhà trong thuật rõ chuyện gả thay cho Mai tuyết Trinh biết, và nói thêm rằng : « Hiện nay nhà ta đang gặp lúc suy nguy, mà may gặp chuyện này cũng là may lắm ! Vả lại Thôi phản Phụng đây vốn là quan gia tử đệ, lại thêm tài mạo song toàn ; vậy con nên ưng đi. » Mai tuyết Trinh nghe dạy bằng lòng. Lưu thị cả mừng ra nói cho Cổ phu nhơn và Thôi phu nhơn hay. Lúc bấy giờ Thôi phản Phụng đã về rồi, nên Cổ phu nhơn bèn kêu Mai tuyết Trinh ra, Thôi phu nhơn lấy một cây kim thoa giắt trên đầu Mai tuyết Trinh và nói rằng : « Đây là một vật

món của già này kính tặng, vậy cháu hãy ưng nhận chớ nên chối từ. » Mai tuyết Trinh lạy tạ, rồi lui vào nhà trong. Kể đoạn nữ tì dọn tiệc lên, chủ khách ăn uống chuyện vãn mãi cho đến chiều mới tan. Rồi đó Cố phu nhơn đem những của hồi môn của Mạnh thị khi trước, sửa soạn làm của hồi môn cho Mai tuyết Trinh.

Qua đến ngày hai mươi lăm, nơi Lưu phủ chung dọn rước trở trang hoàng. Cố hoằng Nghiệp đến rước dâu cho Thôi gia. Cố phu nhơn thấy công việc đặng rõ ràng, thì vui mừng hơn hở ! Qua ba ngày sau, vợ chồng Thôi phàn Phụng đem nhau sang Lưu phủ, lạy lạy Cố phu nhơn và lấy lễ nhạc mẫu lạy mừng Lưu thị. Cố phu nhơn bèn thiết tiệc cả nhà hỉ lạc, đến xế chiều vợ chồng Thôi phàn Phụng mới cáo từ ra về. Từ đó Lưu thị ở yên nơi nhà Cố phu nhơn, Cố phu nhơn hết tình hậu đãi lắm !

Nói qua Giang tấn Hỷ, chàng ta vẫn chán biết đại sư Thiện Linh là người tham của, nên trong lúc Cố phu nhơn sửa sang yến tiệc, sai chàng đi mua sắm các đồ lễ vật, chàng ta nhơn đó mà ăn chặn được vài lượng bạc, tính đem lên chùa Vạn duyên dâng cho Lưu yển Ngọc để chi tiêu. Giang tấn Hỷ tính như vậy, nên qua đến ngày thứ tư, thời lên đi tuốt lên Vạn duyên am. Khi Giang tấn Hỷ đi đến nơi, thời gặp lúc Giang tam Tầu và Lưu yển Ngọc đang ngồi may. Giang tấn Hỷ cúi đầu chào rồi hỏi rằng : « Chẳng hay hôm rày các sư đối đãi có được tử tế không ? »

Giang tam Tầu nói : « Tiều thơ đã có đưa tiền bạc trước cho nhà chùa, lại còn lo lắng giúp đỡ hết cả việc nữ công nữ nghệ, mà chỉ cầu có mỗi ngày hai bữa tương rau, thế mà xem chừng như có ý chẳng vừa lòng. Ta chắc chốn này khó mà nương dựa cho lâu được. » Giang tấn Hỷ nói : « Vậy thì ta hãy rán kiên tâm nhẫn nhục họ một chút ! Thế thường họ người ngay thời trời bao nỡ phụ ; tôi chắc Hoàng phủ công tử, chẳng bao lâu đây cũng chường mặt mà ra cứu lấy thân phụ về triều, lúc đó họ Mạnh đã chết rồi, thì tiều thơ ta

đây dựng làm chánh thất, chừng đó chúng ta sẽ dựng sung sướng an nhàn, chớ có lo lắng mà chi. »

Lưu yển Ngọc nói : « Nếu ngày sau mà may được như mấy lời của Giang tấn Hỷ, thì ta không hề quên cái công lớn của mẹ con mụ đã vì ta. Nhưng chẳng hay việc nhà hôm rày thế nào ? Mẹ con Thôi thì có qua sanh sự chi không ? »

Giang tấn Hỷ nói : « Thiệt cơ sự này quả có lòng trời xui khiến, nên gặp được một việc tẩu xảo may quá đời may ! Sáng ngày mà tiểu thư đi đó, phu nhơn đang buồn thăm rầy rạc om sòm ; kể xây đàn có hai mẹ con của Mai tuyết Trinh, vì phải việc gia biến nên tìm tới nương nhờ ; phu nhơn hỏi thăm thấy Mai tuyết Trinh chưa chồng, nên đem nàng thay thế tiểu thư mà gả cho Phan Phụng, còn việc của tiểu thư thì phu nhơn cấm nhắc, chẳng cho một ai đi lộ ra ngoài. »

Giang tam Tàu nói : « Thế thì nàng Mai tuyết Trinh, khổ không mà được hưởng thọ ngôi phú quý, còn tiểu thư thì đem tấm thân vất vả như vậy ; nghĩ cũng chưa xót thiệt ! »

Lưu yển Ngọc nói : « Nếu có nàng Mai tuyết Trinh thay ta mà gả cho họ Thôi, thì việc này đều dựng vẹn toàn êm ái. Ấy vẫn là một việc hay, và may mắn cho ta lắm chớ. » Lưu yển Ngọc nói vừa dứt lời, thì Giang tấn Hỷ lấy hai lượng bạc trao cho và nói rằng : « Tôi mới kiếm được hai lượng bạc này, nên đến đây cho tiểu thư, xin tiểu thư hãy nhận để mà tiêu dụng ; còn tôi bây giờ xin trở về phủ, hề có việc chi cần thì tôi sẽ đến cho hay. » Lưu yển Ngọc thấy Tấn Hỷ có lòng với mình như vậy, thì cảm khái chẳng cùng, bèn nhận bạc cất vào mình ; còn Giang tấn Hỷ liền từ biệt, ra khỏi chùa nhắm phủ trung trở lại.

(Xem tiếp tập 48)

Nhà in TÍN ĐỨC THƯ XÃ xuất bản

25, đường Sabourain, 25

SAIGON

Điện thoại : 20.678

TÁI-SANH DUYÊN

(sự tích Mạnh-lệ-Quân)

Hồi thứ ba mươi ba

*Bị mất trộm, Lưu yển Ngọc lo rầu
Xứng tài hay, Lệ minh Đường xem mạch*

Nói qua khi Giang tấn Hỷ về rồi, kể một lát có đại sư Thiện Linh đến phòng Lưu yển Ngọc nói rằng : « Xin mời tiểu thư làm ơn qua phòng tôi, cắt giùm cái áo. »

Lưu yển Ngọc nói : « Nếu đại sư muốn may áo, thì nên đem vào đây cho chúng tôi cắt và may luôn cho, thì tiện hơn. » Sư Thiện Linh nói : « Vì tôi tính may tôi ba cái áo rộng để mà bận, nên mời tiểu thư qua đó cắt giùm cho đề. »

Lưu yển Ngọc nghe nói vâng lời, bèn khoá cửa lại, rồi cùng Giang tam Tầu đi qua phòng Thiện Linh. Khi Lưu yển Ngọc qua đó cắt mấy cái áo rồi, lại cùng Giang tam Tầu ở nán lại đó, may luôn giùm, phụ với các sư.

Nói qua, nguyên trong chùa ấy, có cho một người ở đậu tên là Tăng Thất, tuổi lối sáu mươi, Tăng Thất có một người con trai tên là Tăng Lê chuyên làm nghề đậu hủ ; nhưng Tăng Lê tánh ham mê cờ bạc, chẳng chăm chú chi đến việc làm ăn ; còn Tăng Thất đến ở tại chùa này đã năm năm, bấy lâu vẫn an lòng thọ câu khổ hạnh. Nhưng từ hôm có Lưu yển Ngọc đến, Tăng Thất dòm lên theo kết cửa, thấy trong rương có nhiều đồ trang sức giá đáng năm, sáu trăm

lượng bạc, thì chàng ta sanh dạ tham lam, mới đi mua một cái chìa khoá cửa, để đợi dịp mayặng mở và ăn cắp. Lại Tăng Thất có ý rình coi biết Giang tam Tàu thường hay giấu cái chìa khoá rương ở dưới chiếu giường nữa. Nên khi Lưu yển Ngọc và Giang tam Tàu đi cắt giùm áo, rồi ở may cùng mọi người nơi phía trước, Tăng Thất mới lên vào nhà hậu, lại mở trộm cửa phòng, rồi lấy cái chìa khoá dưới chiếu mở rương, tóm thâu hết cả đồ trang sức, rồi khoá rương và ra khoá cửa phòng y nguyên như cũ. Đoạn Tăng Thất đem hết cả đồ ấy về nhà cho Tăng Lê, bảo đem bán lấy tiền gây vốn làm ăn, đừng đưa theo cò bạc nữa ; rồi Tăng Thất trở lại chùa, leo lên giường giả đồ nằm ngủ.

Nói qua, Lưu yển Ngọc và Giang tam Tàu ở bên phòng sư Thiện Linh may giùm áo mãi, cho đến mặt trời chen lặn mới trở về phòng. Giang tam Tàu bước lại bưng cái rương đề lên trên bàn, đặt cho trống chỗ nằm ngũ ; chẳng dè khi rình lên thấy cái rương nhẹ hững, thì thất kinh la lên rằng : « Thôi chết rồi ! Bao nhiêu đồ đạc trong rương đã bị mất hết ! » Lưu yển Ngọc nghe nói trong bụng không tin, bèn nói : « Cửa phòng vẫn còn khoá y nguyên mà làm sao đồ trong rương lại mất được ? » Lưu yển Ngọc nói dứt lời, liền vội vã đi lấy chìa khoá mở ra, thì thấy còn cái rương trống lỗng. Giang tam Tàu vừa trông thấy thì sảng sốt la lớn lên rằng : « Trời đất ôi ! Quân nào nó đã lên vào ăn trộm hết đồ đạc của chúng tôi, cả thấy kê hơn sáu, bảy trăm lượng bạc. Ôi ! như vậy thì nó giết chết hết chúng tôi còn gì ! »

Lúc ấy các sư ở ngoài nghe tiếng kêu la, bèn lật đật chạy vào hỏi. Lưu yển Ngọc chỉ cái rương cho các sư xem và nói rằng : « Hồi trưa tới giờ, chúng tôi mắc qua bên phòng đại sư may áo, chẳng biết quân gian nào nó mở khoá, vào ăn cắp hết cả thấy đồ tư trang đáng giá sáu, bảy trăm lượng, rồi trở ra khoá lại y nguyên như cũ. » Còn Giang tam Tàu thì kêu trời kêu đất than siết rằng : « Việc này quả là kẻ trộm trong nhà, chớ chẳng có ai lọt vào đây, vì chìa khoá tôi giấu dưới chiếu, mà lại biết nên lấy lên mở rương khuan đồ hết. »

Các sư ngạc nhiên nói : « Chỗ này người ngoài ít ai vào đây được, còn chúng tôi xưa nay vẫn không có gian giảo như thế mà ! » Lúc ấy đại sư Thiện Linh đứng suy nghĩ một hồi rồi nói : « Thế thường nếu kẻ trộm vào phòng, thì nó rình hết cả rương đi, chớ bao giờ dám trì chí ở lại, lo khoá rương khoá cửa tử tế như vậy hay sao. Hoặc giả khi tiểu thơ ra đi, vì mắc lật đật rồi bỏ quên những đồ tư trang ấy lại ở nhà chằng ? »

Giang tam Tàu nói : « Hôm trước tiểu thơ tôi có mở rương ra cho các sư xem, trong rương rất nhiều đồ trang sức giá đáng sáu, bảy trăm lượng. Lúc ấy hết thấy các sư đều trông thấy cả, sao bây giờ lại nói rằng không. Đó ! Việc này quả là người trong chùa ăn trộm, chớ chằng có ai vào đây hết ! » Sư Thiện Linh nói : « Trọn một ngày nay, chúng tôi đây đều ở nơi nhà ngoài cả, chính tiểu thơ và mục đều ngó thấy, thế nên nào có hiểu rõ đặng chuyện này. » Sư Thiện Linh nói dứt lời bèn lui ra.

Lúc bây giờ Lưu yển Ngọc đau lòng quá bèn ngồi khóc ; còn Giang tam Tàu thời kêu la một hồi cũng mỗi miệng, nên không thém nói nữa, chỉ ngồi trù rửa đĩa gian tham. Suốt trọn một ngày đó, hai người đều bỏ cơm bỏ cháo ; Lưu yển Ngọc mới nói với Giang tam Tàu rằng : « Bây giờ của đã mất rồi, dầu cho có nói thế gì cũng không huân lại được. Thôi, mục cũng chớ rửa, trù nữa mà làm chi, ta sợ e cho các sư ghét hờn, thì chúng ta khó mà ở yên cho được. Việc rủi ro này đây, chằng qua là do cái số của ta chằng ra gì, thà cam lòng chịu vậy cho xong. » Giang tam Tàu nói : « Nó làm bức quá, trong một lúc đi vắng mà mất trọn cả sáu, bảy trăm lượng bạc, mà biểu nín êm làm sao được, tôi phải trù rửa nó cho đến đều mới được. »

Trọn một đêm đó, Giang tam Tàu ngồi rửa, trù mãi cho đến quá canh hai, mới chịu tắt đèn an giấc. Sáng ngày thức dậy cũng không thôi, súc miệng rửa mặt xong rồi, lại vào rửa luôn tiếp theo nữa ! Lúc ấy đại sư Thiện Linh biết Lưu

yến Ngọc đã hết sạch bạc tiền rồi, lại thấy Giang tam Tầu chưởi rửa não động rất khó chịu, nên mới chạy xuống báo rằng : « Nếu tôi không nói ra, thì các người nói tôi đầu là ngu si lắm ! Thế thường khi nào những kẻ trộm của mà có lương tâm đâu, nê vào nhà gặp đồ thì lấy hết, chớ nào có chưa sót lại bao giờ. Vả lại hôm qua đây các khóa đều còn nguyên hết, mà nói là trộm, là bị trộm làm sao ? Ấy rõ ràng các người đem giấu hết đồ đạc rồi hô gian lên đó phải không ? Thôi, cả thầy chúng tôi đây đều là người khổ hạnh, mỗi ngày chỉ có hai bữa tương rau, nếu các người chẳng bằng lòng ở đây, thì hãy tìm mấy chỗ tử tế khác mà ở, chớ cần chi phải làm não động như thế mà làm gì ? »

Giang tam Tầu nghe nói dứt lời thì nóng họng quá, vừa toan muốn cãi lại, Lưu yến Ngọc thấy vậy vội vã nắm tay kéo vào phòng, rồi kề tai nói nhỏ rằng : « Những người xuất gia thế thường hay hiền độc lắm ! Thôi ! mụ chớ tranh tròn với họ mà làm chi. Nếu họ sanh lòng oán giận mà đi mách với phu nhơn, thì chúng ta biết chốn nào đâu mà dung thân cho được ! » Giang tam Tầu nói : « Tiểu thơ nói như vậy, thôi tôi xin vâng chịu ; nhưng mà tôi phải đi mua vàng bạc hương đèn, đem đến trước bàn Phật tổ mà nguyện cầu mong Phật tổ xui khiến cho đứa gian ác ấy nó phải xưng tội ra. »

Cách độ vài tháng sau, một hôm Tăng Thất bỗng nhiên phát điên cuồng nói bậy nói bạ, rồi kẻ tay đánh vã vào mặt mình và la lớn lên rằng : « Mày thật là một đứa bất lương, mày rình lấy trộm hết cả trang sức của tiểu thơ rồi đem về cho con mày bán đi để làm vốn. Vậy rồi đây mày sẽ coi, trời sẽ hành phạt hai cha con mày, phải khổ sở chỉ từ phiên linh hành khất khắp nơi cho mà coi. »

Lúc bấy giờ hết thầy các sư mới biết rõ là : « Lưu yến Ngọc thật tình có mất đồ trang sức. » Nên áp khiêng Tăng Thất đem đến trả cho Tăng Lê, đặng lo lắng tìm thầy chạy thuốc. Sau quả nhiên Tăng Lê cõ bạc tiền tiền hết sạch, rồi hai cha con dắt nhau đi xin ăn. Còn đại sư Thiệu Linh khi thấy Lưu yến Ngọc mất hết đồ đạc, sạch hết bạc tiền, thì đem lòng

chẳng tốt, nên bắt câu chuyện chi nặng nhẹ đều bắt Lưu yển Ngọc và Giang tam Tâu làm hết. Tuy là làm như vậy mà cũng chưa được vừa lòng, thường ngày còn bị tiếng nọ tiếng này nặng nhẹ là khác. Nhưng Lưu yển Ngọc cứ một lòng nhân nhục, chịu lụy đủ đều, dầu cho khổ cực cách mấy cũng chẳng từ, may nhờ lâu lâu thì Giang tấn Hỷ đem tới giúp cho chút ít tiền bạc, Lưu yển Ngọc lấy đó hiến cho sự Thiện Linh, dâng cho người vui lòng bớt đều hành hạ. Cống hiến hoài, dâng nạp hoài, riết rồi nàng phải bán hết mấy cái áo tốt, làm cho tấm thân nàng tất tưởi, khổ sở muôn phần !

Nói qua, Lưu hoàng hậu từ lúc kết duyên với vua Thành tôn đến nay trót bảy năm trường mới thọ thai nặng tám tháng. Vua Thành tôn thấy thế dạ rất mừng, nhưng chẳng dè Lưu hoàng hậu sở phần đã mãn, nên làm chứng tiểu sản rồi làm ra bệnh huyết băng, quan Thái y hết sức chuyên chữa thuốc men, mà thể bệnh trơ trơ càng ngày càng thêm trầm trọng. Một hôm Lưu hoàng hậu xem cơ bệnh nguy quá, bèn sai thị nữ đi mời vua Thành tôn đến mà nói rằng : « Tôi phước bạc chẳng may làm cái bệnh như bữa này, xin bệ hạ cho có vào gần làm chi ; nhưng tôi có một điều muốn cầu xin bệ hạ, trước khi tôi từ trần đây, song chẳng biết bệ hạ có bằng lòng cùng không. » Vua Thành tôn rơi lụy mà rằng : « Có điều chi, xin hoàng hậu cứ nói. »

Lưu hoàng hậu nói : « Tôi năm nay đã hai mươi ba tuổi, ân ái cùng Bệ hạ trót bảy năm trường và được làm mẫu nghi cả thiên hạ, dầu nay có thác nghỉ cũng đã tấm lòng. Nhưng ngặt vì, hiện nay Bệ hạ chưa có tử hoàng, để phòng ngày sau nối truyền cơ nghiệp ; lại Hoàng thái hậu năm nay đã sắp tới kỳ đại thọ ; vậy sau khi tôi an giấc ngàn thu rồi thì Bệ hạ nên sớm chọn gái hiền, mà lập lên làm Hoàng hậu chớ nên chậm trễ. Còn thân phụ của tôi đây, nguyên người vốn là dòng võ tướng, về sự lễ phép không am hiểu được rành, lại năm nay tác lớn tuổi già, thường hay lẫn lộn. Như có rui làm đều chi lầm lỗi, xin Bệ hạ xá tội mà cho cáo về ; nếu được như vậy thì dầu tôi có chết đi nữa,

vân cũng dặng ngậm cười nơi chín suối, và hết lòng phò hộ cho Bộ hạ dặng chóng sanh quý tử, đề mà chấp nối ngôi rồng. »

Vua thành tôn nghe Lưu hoàng hậu nói dứt lời, thì cúi mặt khóc mà rằng : « Nay Hoàng hậu vì việc sanh sản mà phải thọ cơn bệnh như vậy, ấy chẳng qua do nơi phần trăm phước bạc, nên làm cho đi lụy đến Hoàng hậu. Vậy nếu sau này mà Quốc trượng có làm lỗi đều chi, thì trăm cũng gia ơn bảo bọc, không bao giờ dám phụ những lời căn dặn của hoàng hậu ký thác đâu. » Vua Thành tôn nói dứt lời, bèn lui ra trở về chánh điện. Qua đến canh ba hôm ấy, Hoàng hậu bệnh trở đến rất nặng nề, chịu không nổi nằm rên khóc một hồi rồi tạ thế. Vua Thành tôn và Hoàng thái hậu thương xót chẳng cùng, bèn truyền cho quan Lễ bộ lấy theo lễ hoàng hậu mà mai táng.

Nói qua, Hoàng thái hậu năm ấy đã năm mươi sáu tuổi lại vì thương xót Lưu hoàng hậu quá nên thành sanh bệnh. Vua Thành tôn bèn triệu Thái y vào cho thuốc ; quan Thái y thấy Thái hậu tuổi già mới hết thang Ôn nguyên cố bốn mà cho uống. Nguyên cái thang Ôn nguyên này cốt lấy vị nhơn sâm làm gốc, làm hại Thái hậu uống nhơn sâm nhiều quá, biến ra chứng no hơi, cơn nước bỏ liều, mặt mày nóng hực, lần lần phát một khi tỉnh khi say ! Thái hậu thấy bệnh mình nguy quá, mới triệu vua Thành tôn đến mà trời dặn rằng : « Trước kia nhơn vì nhà Tống tham mê tửu sắc, không nghe trung chánh, gần đưa nịnh thần, cho nên giang san nhà Tống mới về tay ta tóm thâu được. Vậy khi ta chết rồi thì ta khuyên con nên rán ngày đêm chăm chỉ, tui nghe theo ý kiến của các bậc lão thần, mà chuyên chú lấy việc trị nước trị dân. Chớ nếu làm đến bực Đế vương, mà không biết tu nhơn chánh, để cho lời đạo sai đường, thì về sau dầu muốn khẩn cầu làm một kẻ thất phu, cũng không thể nào mà cầu được vậy. Mấy lời ta trời dạy, con nên khắc cốt minh tâm dầu ta phải yên nằm nơi chốn suối vàng, cũng dặng vui lòng hã dạ. » Vua Thành tôn nghe mấy lời Thái hậu nói,

thì khóc ròng rồi theo kiếm lời an ủi. Thái hậu nói : « Hiện bây giờ trong bụng ta cảm thấy có hơi tức/ nung dầy no tràn, ta biết chắc bệnh ta khó bề thoát khỏi, con chớ lo liệu khuyên giải mà làm chi. » Thái hậu nói dứt lời, thì nhắm mắt nằm im thêm thiếp !

Vua Thành tôn trong lòng luống âu sầu buồn bực, bèn lui ra ngồi trơ trơ một mình với ngọn đèn lu lờ cho đến sáng. Sáng ra lâm triều, khi văn võ quần thần triều bái tung hô xong rồi, vua Thành tôn mới phán rằng : « Thái hậu thọ bệnh đã sáu bảy ngày rày, mà Thái y hết sức chữa chuyen chưa khỏi, cơ bệnh càng ngày càng thêm trầm trọng, hồi hôm này đã có lời thác cô về sau. Lâm cho ta hiện thời lương tâm rối loạn, chẳng biết toan liệu lẽ nào, vậy chur khanh có ai biết đặng thầy hay, thì hãy tiến cử đến giúp cho trầm. Nếu may mà bệnh kia chữa được, thời trăm sẽ phong thưởng trọng dầy. »

Các quan văn võ triều thần nghe lời vua phán như vậy, thì nghĩ thầm rằng : « Rất đời là Thái y mà cõu chuyen trị không được, thời còn ai đau nữa cho hơn. » Các quan nghĩ như vậy, nên đứng lăm thình lảng lạng. Vua Thành tôn hỏi tiếp luôn hai ba lần nữa thì có quan Tả thừa tướng là Lương Giám bước ra quì xuống tâu rằng : « Muôn tâu Bệ hạ, kẻ hạ thần xin vì Bệ hạ mà tiến cử một người, may ra có khi chữa khỏi bệnh của Thái hậu được. »

Vua Thành tôn nghe qua cả mừng liền hỏi : « Chẳng hay người ấy là ai, xin Thừa tướng khá nói cho trầm biết. » Lương Giám tâu rằng : « Hạ thần xin tiến cử Trạng nguyên Lê quân Ngọc. Vì Lê quân Ngọc từ khi vào làm rề nơi nhà hạ thần cho đến nay, đã từng cứu bệnh cho nhiều người, bắt càu là nam phụ lão ấu, lâm bệnh chỉ đến nhờ chàng cứu chữa, thì lâu lắm trong một tuần hay vài tháng thấy đặng mạnh lành. Hạ thần đã cố tìm quan sát, thời quả chàng rất lâu thông y học, nên xin tiến cử hầu Bệ hạ nạp dùng. »

Vua Thành tôn nghe qua ngạc nhiên nói rằng : « Húy hay ! Nói vậy Quân Ngọc cũng biết làm thuốc nữa sao ? Trẫm thiết chẳng có ý nghi ngại chi, nhưng trẫm nghĩ Lê quân Ngọc là một người trẻ tuổi, lại thêm kinh sử chuyên luyện tinh thông, thời còn ngày giờ dư ở đầu, mà nghiên cứu đến y phương cho được. » Lương Giám tâu rằng : « Hạ thần thật chẳng dám khi nào tâu đối cùng Bệ hạ, vả nay Thái hậu bệnh đang nguy cấp, xin Bệ hạ cứ dùng Lê quân Ngọc chuyên trị thử coi. »

Lúc ấy vua Thành tôn còn đang lưỡng lự, thời có quan Hữu thừa tướng là Kỳ thanh Đức bước ra quì xuống tâu rằng : « Muôn tâu Bệ hạ ! Nguyên Lương thừa tướng là một bậc lão thành, bao giờ lại đi tâu điều chẳng thiết, còn Lê quân Ngọc là một người chuyên cần cẩn thận, có lẽ không đến nỗi sơ thất đâu. Xin Bệ hạ hãy y lời, mà triệu vào chữa thử. » Vua Thành tôn y tấu, rồi dạy Lương Giám về triệu Lê quân Ngọc vào triều.

Lương Giám phụng mạng lui ra, đoạn lên kiệu về phủ, rồi thuật rõ câu chuyện ấy cho Lê minh Đường nghe và bảo Lê minh Đường mau vào cung xem mạch cho Thái hậu. Lê minh Đường nghe qua, ngồi làm thinh suy nghĩ chưa kịp đáp, thời Tổ Hoa sụt nói rằng : « Thừa thân phụ, việc ấy thân phụ nghĩ lắm rồi ! Vả Thái hậu năm nay người tuổi đã gần giáp lục tuần, tinh thần suy kém, rất đòi các vị Thái y kia mà chuyên chữa còn chưa khỏi thay, huống hồ phụ quân con, tài lực bực nào mà trị cho khỏi được. Cứ theo thiên kiến của con, thời con nghĩ việc này đừng đi là hơn ; vì đang thời bệnh mueri phần rất suy nguy, nếu rủi lỡ ra thì ắt nan tồn tánh mạng đó. » Cảnh phu nhơn cũng không bằng lòng, bèn tiếp rằng : « Phụ quân thật khéo đa sự thời thời. Vả việc này nội cả triều đình không một ai dám chác đến, thì quả là một chuyện không hay. Cứ sao phụ quân lại kéo hiền tể vào nơi nguy hiểm ấy làm chi vậy ? »

⑥ Lương Giám nói : « Phải chi ta gặp chỗ bằng hữu làm bệnh, thì giúp đỡ cùng không giúp cùng chẳng hề chi. Chớ

cái này là việc chúa tôi ; chúa cũng như cha, không lẽ cha có việc, mà con đành tạ quan thành bại hay sao ? Vả ta đã nghĩ, hiền tể ta làm đều chi cũng rất quan tâm cẩn thận, thì có lẽ vào chữa bệnh cho Thái hậu không đến đời thất bại đâu. » Lê minh Đường nói : « Xin nhạc mẫu chớ lo ngại, đề con vào đó bắt mạch coi thể nào, như nhắm thể trị được thì con trị, còn trị không được thì thôi, chớ có can chi đâu. » Lê minh Đường nói dứt lời, bèn bảo nữ tì lấy áo mảo ra mặc vào, rồi lên kiệu theo Lương Giám vào triều.

Khi đến cửa ngõ môn, Lương Giám vào trước tâu rằng : « Muôn tâu Bệ hạ, hạ thần đã vời Lê quân Ngọc đến còn đứng trước ngõ môn. » Vua Thành tôn nghe nói, bèn truyền chỉ cho Lê minh Đường vào rồi phán rằng : « Khanh hãy vì trăm mà rón lo chữa giùm bệnh cho Thái hậu, nếu khanh chữa khỏi được thì trăm sẽ trọng thưởng. » Lê minh Đường tâu rằng : « Xin bệ hạ cho phép hạ thần vào cung chẩn mạch, rồi sẽ liệu phương. » Vua Thành tôn y lời, rồi đó liền bãi chầu dứt Lê minh Đường vào cung.

Lúc ấy trong cung có tám vị Thái y, đang hiệp nhau lại mà bàn bạc việc thuốc men, khi thấy vua Thành tôn vào thời kéo nhau ra nghinh tiếp. Vua Thành tôn bảo tám vị Thái y theo mình đến chỗ Thái hậu nằm, rồi truyền vén màn lên, cho Lê minh Đường quì dựa bên giường chẩn mạch. Lê minh Đường xem mạch một hồi, rồi tâu rằng : « Xin Bệ hạ cho phép hạ thần đứng nhìn dung nhan của Thái hậu, đứng đoán định tâm thần coi ra sao. »

Vua Thành tôn nghe tâu, bèn truyền vén hết bức màn lên cho Lê minh Đường đến gần đứng nhìn xem tướng tợn. Lê minh Đường trông thấy Thái hậu tuy là nằm im thiềm thiếp, mà sắc mặt còn sậm, màu môi còn tươi, bèn đặt tay lên trán rờ coi, rồi tâu rằng : « Bệnh này tuy là trầm trọng, nhưng hạ thần hốt trong ba thang thuốc, nếu bệ hạ dám cho uống, thì ắt bệnh mười phần sẽ giảm đặng năm, sáu vậy. » Vua Thành tôn nghe qua trong bụng bán tin bán nghi, bèn phán rằng :

« Khanh khá dụng tâm lo chuyên chữa, nếu may khỏi được thì trăm sẽ trọng thưởng. »

Lệ minh Đường nghĩ thầm rằng : « Thái hậu thân thể vẫn còn tráng kiện, nhưng vì tại bị thương quá độ, cho nên mới biến sanh bệnh chứng ; mà các quan Thái y chẳng biết, cứ cho uống sâm thang, bởi thế nên mới không công hiệu. » Lệ minh Đường nghĩ như vậy, nên mới kê cứu một bài Phát tán được phương, mà dâng cho vua Thành tôn xem. Vua Thành tôn xem qua thất kinh mà rằng : « Vả phương thuốc này gia toàn những vị phát tán, sức người trai tráng mới mong chịu nổi ; chớ Thái hậu thân thể suy yếu, tuổi gần sáu mươi, thì cần nên uống phương Ôn nguyên cố bản mới được. Chớ bệnh thể đang nguy quá, mà cho uống thang này, thì lòng trăm lo ngại lắm ! »

Lệ minh Đường tâu rằng : « Thái hậu vốn không phải là lâm đại bệnh, chỉ bởi uống nhiều sâm quá, rồi hơi nhiệt khí nó lừng lên, thành ra hãm nóng bức rức, mệt thở, no hơi. Vậy bây giờ, trước phải dùng cách phát tán sâm khí đi, rồi sau sẽ dùng thang Tỉa thực phương bồi bổ lại, khiến cho khắp thân thể được hòa bình ; đến chừng đó sẽ dùng đến thang Ôn bổ, thì bệnh ắt lần lần hết khỏi, bình phục như xưa. Xin bệ hạ chớ lo ngại, hạ thần quyết không đến đời đề sơ thất đầu. »

Vua Thành tôn nói : « Lời khanh luận tuy phải, nhưng trăm chẳngặng yên lòng, là vì Thái hậu tuổi đã già rồi. Vậy hiện nay có các quan Thái y ở ngoài, thế để trăm giao cái toa này cho các Thái y xem xét lại, coi thử thể nào. » Lệ minh Đường tâu rằng : « Chẳng phải là hạ thần dám chê các Thái y, nhưng vì các Thái y đều hiểu lầm, cho bệnh Thái hậu là hư nhược, thì bao giờ lại dám công nhận đến toa thuốc này. Vậy xin bệ hạ hãy tự mình quyết đoán thì hay hơn, và không đến dờ lờ công việc. »

Vua Thành tôn nói : « Cứ do ý kiến của một người, thì trăm e có sai lầm đi chăng ! Vậy cần quyết phải hỏi ý kiến

nhều người mới được. » Vua Thành tôn nói dứt lời, bèn truyền nội giám đem cái toa thuốc ấy và đưa Lê minh Đường ra ngoài dựng hội nghị với các Thái y. Các vị Thái y xem qua toa thuốc ấy, thì cả thấy đều le lười lắc đầu, nói với Lê minh Đường rằng : « Quan Trọng còn trẻ tuổi, nên mới dám hốt đến toa thuốc này. » Nói rồi day qua rằng với Nội giám rằng : « Xin Nội giám vào tâu với Thiên tử, nói chúng tôi chỉ biết Thái hậu tuổi tác già yếu, cần nên dùng toa Ôn nguyên cố bản mà thôi ; chớ còn cái toa Phát tán của quan Trọng nguyên, thời chúng tôi không dám bàn đến. Nếu bệ hạ mà dùng theo toa ấy, nếu có bề gì thì chúng tôi không can dự đến. »

Lúc ấy, Lê minh Đường nghe nói thì nghĩ cười thầm rằng : « Các quan Thái y này không hiểu mạch lý chi hết, mà lại nói là ta dùng lầm ; thiết mấy chú này là một bọ dung y giết người không gươm vậy. » Lê minh Đường nghĩ rồi bèn nói rằng : « Theo ý tôi thiên nghĩ, thời cái toa thuốc này chẳng có sai lầm đâu, nếu uống vào mà có điều chi, thì tôi đây xin đảm nhận cả ! » Các quan Thái y nghe nói thì cũng nghĩ thầm rằng : « Người ta là một vị Trọng nguyên trong tòa Hàn lâm, lại là rể yếu của Lương thừa tướng, vậy chúng ta cũng không nên nói đến mà làm gì. » Các Thái y nghĩ như vậy, nên chẳng ai muốn bài bác điều chi hết ; chỉ có vài ông Thái y già, nghe vậy thì bước ra nói với Lê minh Đường rằng : « Quan Trọng nguyên đã quyết đởm đương trách nhiệm, thì chúng tôi không can dự tới nữa ! Nhưng chúng tôi khuyên quan Trọng, vì Thái hậu năm nay tuổi đã già, thiết tưởng quan Trọng nên dùng toa Cố bản là phải. »

Lê minh Đường nói : « Tôi chắc đơn thuốc Phát tán đây, hề uống vào thì làm gì cũng có công hiệu. » Nói rồi bèn đi theo Nội giám vào tâu lại cùng vua Thành tôn.

Khi vào đến nơi, Nội giám bèn đem những lời nghị luận của các vị Thái y mà tâu rõ ra. Vua Thành tôn nghe qua thì trong lòng lưỡng lự, nửa quyết nửa không. Lê minh

Đường thấy thế bèn quì xuống tâu rằng : « Nguyên bệnh Thái hậu đây, chỉ vì dùng lầm Ôn bổ nên mới ra trầm trọng như vậy. Nay hạ thần dốc hết lòng trung lương, chẳng muốn để cho Thái hậu phải dùng lầm phương thuốc, nên kê cứu ra cái toa này rất chắc chắn cần thận ; xin Bệ hạ hãy nạp dụng, nếu uống vào mà rủi có điều chi, thì hạ thần xin chịu lĩnh theo quân pháp. »

Vua Thành tôn thấy Lê minh Đường cam đoan quả quyết như vậy, nên mới phán rằng : « Trẫm vẫn biết khanh xưa nay làm điều chi cũng cần thận, vậy bây giờ trẫm tin theo lời khanh mà nạp dụng toa thuốc này. » Vua Thành tôn nói dứt lời, tức thì sai nội giám đem Lê minh Đường vào phòng thuốc dựng chọn thuốc hốt. Cũng trong lúc ấy, xảy thấy nội giám vào tâu rằng : « Hết thấy các vị Thái y, đều không một ai công nhận theo toa thuốc của quan Trạng nguyên cả, nên đều xin cáo thối hết ! » Vua Thành tôn bèn chuẩn ý lời xin, cho phép các Thái y lui ra. Một lát Lê minh Đường hốt thuốc xong đem ra dâng lên. Vua Thành tôn mới phán rằng : « Đêm nay khanh hãy ở ngủ trong các đây, dựng phòng khi Thái hậu có sự gì, thì sẵn gần đến hầu mau được. » Nói rồi, liền bảo Nội giám đưa Lê minh Đường vào các an nghỉ.

Hồi thứ ba mươi bốn

*Lê-minh-Đường thăng chức Thượng thư.
Khương-nhược-Sơn ẩm phong Trung hiến.*

Nói qua khi vua Thành tôn dốc thúc nội giám sắc thuốc xong, thì nội giám rót ra toan đem dâng cho Thái hậu uống. Vua Thành tôn cản lại mà rằng : « Khoan dâng gấp đã ! Vì thang thuốc này nếu chịu thì bệnh ắt giảm nhiều, còn như không chịu thì ắt khó giữ. Việc này quan hệ lắm, trẫm chưa biết liệu định lẽ nào ! » Lúc vua Thành tôn đang lưỡng lự,

thời Thái hậu bỗng nhiên tỉnh lại, bèn hỏi rằng : « Thái y đã hết thuốc chưa ? »

Vua Thành tôn tâu rằng : « Các vị Thái y chuyên chữa mãi mà chẳng thuyên. Nay có quan Tả thừa tướng là Lương Giám, tiến cử về người là Trạng nguyên Lê quân Ngọc, nói rất tinh thông về nghề thuốc lắm ! Hiện đã vào chần mạch hết thuốc rồi, nội giám sắc đã vừa xong. » Thái hậu nói : « Thuốc đã sắc xong, sao lại không đem cho ta uống ? » Vua Thành tôn tâu rằng : « Nguyên vì toa thuốc này, Lê quân Ngọc dùng toàn những vị phát tán, cho nên con chưa dám dâng. » Thái hậu nói : « Hết Ôn bổ uống mãi không thuyên, thì nay cũng nên dùng phát tán coi họa may có khỏi chẳng ? Vậy con hãy mau mau đem đây cho ta uống. »

Vua Thành tôn nghe Thái hậu thúc hối, thì nghĩ thầm rằng : « Việc này có khi do nơi lòng trời xui khiến chẳng ? Nếu uống vào mà có điều chi bất trắc, thời cũng tại nơi Thái hậu muốn đó ! » Khi nghĩ như vậy rồi, bèn dạy nội giám đỡ Thái hậu dậy, còn mình thời bôn thân bưng thuốc dâng lên cho Thái hậu uống ; uống xong rồi bèn đỡ nằm yên xuống, đoạn lấy mền đắp kín và bỏ màn lại. Giây lát Thái hậu nằm ngủ thiếp đi. Thành tôn thấy thế trong lòng mừng phần lo sợ, cứ ở gần bên đó mãi chẳng dám rời xa. Qua đến trưa vua Thành tôn vén màn lên thăm coi, thấy Thái hậu hãy còn yên giấc, mà sắc mặt bớt đỏ, môi cũng bớt đỏ, đầu bớt nóng, hơi xông lên ít hăm hì như trước. Vua Thành tôn xem thấy như thế, thì biết thuốc đã chịu rồi, trong lòng vui mừng vô hạn, bèn truyền Nội thị dọn một mâm rượu, đem ra ban cho Lê minh Đường.

Nói qua, Thái hậu khi uống thuốc vào rồi, thì nằm ngủ mãi cho đến chiều tối mới thức dậy. Vua Thành tôn vào hỏi thăm, Thái hậu nói : « Ta rất nực cười cho các quan Thái y, mình đã xưng là Thái y mà không bằng Lê quân Ngọc. Ta uống thang thuốc ấy, bây giờ trong mình ta đặng khoẻ khoắn rất nhiều, không còn bức rức như trước nữa !

Vậy từ rày sắp lên, hãy để Lệ quán Ngọc hốt thuốc cho ta uống mà thôi. Nhưng bây giờ ta khát nước lắm, muốn dùng lấy một chén trà, mà chẳng biết được hay không ? »

Vua Thành tôn thấy hỏi, bèn sai nội giám ra hỏi thăm Lệ minh Đường. Giấy lát nội giám vào tâu rằng : « Quan Trạng nguyên nói, đang cơn nhiệt khí đương hành, chẳng nên chữa gấp, hãy hoãn đợi mai sáng rồi sẽ xem mạch lại và hốt thuốc thêm. Còn bây giờ đây Thái hậu có khát, muốn dùng trà cũng được, nhưng phải dùng trà thường, chớ chẳng nên uống sâm trà. » Vua Thành tôn nghe nói, bèn truyền nội giám pha trà cho Thái hậu uống, Thái hậu uống rồi thì nằm xuống ngủ yên.

Ngày thứ, vua Thành tôn thấy Thái hậu ngủ dậy, bèn sai nội giám ra mời Lệ minh Đường vào, rồi pha trà cho uống và khen rằng : « Khanh thật là đại tài ! Hôm qua trẫm thấy toa thuốc của Khanh trong bụng trẫm mười phần lo sợ quá, khi sắc rồi mà trẫm cũng không dám uống ; sau vì Thái hậu thôi thuốc, nên trẫm mới đánh bạo uống liều ! là hiện nay nhiệt khí đã tan, tinh thần khỏe khoắn, ngủ ngon yên giấc, nói năng bớt mệt. Vậy Khanh hãy rán hết lòng chuyên chữa, làm gì rồi đây cũngặng trọng thưởng. » Rồi đó vua Thành tôn dắt Lệ minh Đường vào tuần mạch lại ; khi xem xong rồi, chưa lui ra ngoài, Lệ minh Đường nói : « Thái hậu tuy là bớt nóng, nhưng tích thực trong bụng chưa tiêu ; nay cần phải dùng thang Tiêu thực phương, uống vàoặng tiêu trừ những vị bồ hiện còn ở trong bụng. Hễ khi mà tiêu sạch hết rồi, thì tự nhiên tinh thần khoái sảng ; chừng đó sẽ dùng thang Ôn bồ mà bồi bổ lại, cho tuyệt dứt hết bệnh căn, thế là xong. »

Vua Thành tôn nói : « Vậy thì Khanh hãy rán dụng tâm cứu chữa, mọi việc trẫm đều phú thác cho Khanh ; Khanh hãy vì trẫm ở đây lo lắng giùm, chừng nào Thái hậu thiệt mạnh lành rồi Khanh sẽ về. » Kể đó Lệ minh Đường đã kê cứu toa Tiêu thực xong dâng lên, vua Thành tôn lập tức

đáy hốt, rồi bảo nội giám sắc đem dâng cho Thái hậu uống. Thái hậu uống vào một lát lâu, thì kêu cung nữ bảo đỡ đi tiêu, lại trong lòngặng khoẻ yên biết đói. Vua Thành tôn sai nội giám ra hỏi thăm Lê minh Đường, Lê minh Đường bảo nấu cháo cho ăn. Khi Thái hậu ăn cháo xong, thì tinh thần định tỉnh như thường, mới cười và nói với vua Thành tôn rằng : « Mẹ mà còn được trông thấy con đây, là nhờ ơn dày của Lê quân Ngọc đó ! Con nên phải trọng đãi, chớ có phụ công người. » Vua Thành tôn nói : « Lê quân Ngọc thật là một người kiến thức rất thông minh ! Văn học đã cao kỳ, mà nghề thuốc lại tinh lý ! Xin Thái hậu chớ lo đến chi cho bận lòng, con không hề quên ơn của người đâu. »

Trọn một ngày ấy, Thái hậu vẫn bình an vô sự. Qua ngày sau Lê minh Đường vào chẩn mạch lại, rồi cho uống toa Ôn bổ. Vua Thành tôn nói với Lê minh Đường rằng : « Khanh thật hết lòng vì trăm mà chịu khổ nhọc ! Hôm nay Thái hậu đã bớt nhiều rồi, vậy trăm cho khanh về phủ nghỉ an ; nhưng mỗi bữa sáng, khanh hãy vào cung tuấn mạch, đừng hết thuốc thêm cho Thái hậu dùng. » Lê minh Đường nghe vua phán dứt lời, bèn lạy tạ lui ra lên kiệu về phủ.

Khi về đến nơi, Cảnh phu nhân và Tổ Hoa xem thấy rất mừng, xúm lại hỏi thăm lặn xăng : « Chẳng hay bệnh Thái hậu bây giờ ra thế nào ? » Lê minh Đường nói : « Bệnh của Thái hậu hiện thời, mười phần đã thuyênặng sáu bảy, độ chừng vài ba ngày nữa thì sẽ mạnh lành. » Lương Giám nghe nói, thì cười và nói rằng : « Ta vẫn biết hiền tể lâm việc chi cũng dễ đặt lăm, cho nên ta mới dám tiến cử chớ ! »

Rồi đó Lê minh Đường và Tổ Hoa dắt nhau về phòng. Tổ Hoa nói : « Tiều thơ thật là thiên hạ kỳ tài ! Nghề văn thắng hết sĩ tử bốn phương, còn nghề y thì lại thắng hết cả thầy Thái y, nghĩ thật quá quắc rồi ! » Lê minh Đường nói : « Em mà vào cứu bệnh cho Thái hậu đây, là vì muốn choặng mau thắng phạm tước,ặng có lo phương cứu lấy nhà Hoàng phủ, nên mới rán mạo hiểm đi liều, chớ chẳng phải

em quyết thiêng về một mặt công danh đầu. » Tổ Hoa nói : « Tiểu thơ bao giờ cũng hăng lưu tâm lo cứu lấy nhà Hoàng phủ, lòng thành như vậy, chắc làm gì Hoàng thiên cũng hộ trợ chớ chẳng không. » Lê minh Đường nói : « Thì chúng ta cũng cần phải trông cậy vào nơi lòng trời đó ! »

Sáng ngày sau, Lê minh Đường lại vào cung dâng xem mạch nữa. Vua Thành tôn bèn truyền nội giám đỡ tay Thái hậu ra ngoài, cho Lê minh Đường chần mạch. Khi chần mạch rồi và kê cứu toa thuốc xong, Lê minh Đường mới tâu với vua Thành tôn rằng : « Thái hậu hôm nay ngũ tạng đã điều hòa như thường, từ nay về sau đây, chắc bệnh sẽ lần lần lành mạnh. » Vua Thành tôn nghe nói mừng rỡ vô cùng, bèn phán rằng : « Khanh chớ ngại chi công khó nhọc, cứ mỗi buổi sáng, hãy chịu khó vào chần mạch và hốt thuốc cho Thái hậu uống một lần, chớ cho đến khi thiết hết dứt rồi, trăm sẽ lượng công trọng thưởng. » Rồi đó Lê minh Đường bèn từ tạ lui về.

Sáng ngày sau nữa, Lê minh Đường cũng vào cung, rồi lại quỳ trước giường Thái hậu, đặt tay dụng tâm nghe mạch. Lúc ấy Thái hậu vẫn tỉnh thức, nhưng vì nằm khuất trong màn nên Lê minh Đường chẳng biết, Lê minh Đường về chăm chăm suy nghĩ, cho nên sắc diện đều lộ ra rõ cái vẻ nữ lưu. Thái hậu nằm trong màn nhìn kỹ, thì quả là một người mỹ nữ cải dạng nam trang, mới nghĩ thầm rằng : « Một người nữ lưu mà tài mạo như vậy, thật là trên đời ít có ! Vậy ta nên bảo Thiên tử lập làm Chánh cung hoàng hậu, thì hay biết chừng nào. » Kể một lát Lê minh Đường chần mạch xong, ra ngoài hốt thuốc rồi lui về, nội giám liền đem đi sắc dâng cho Thái hậu uống. Đến trưa vua Thành tôn bãi chầu về cung, Thái hậu kêu lại bảo rằng : « Con thật là một người lỗi thời quá ! Lê quân Ngọc vốn là một người mỹ nữ cải dạng nam trang, mà sao con lại không rõ vậy ? Vậy nay con hãy truyền cho cải trang lại, rồi lập làm Chánh cung hoàng hậu đi. Vì sang năm đây ta sẽ làm lễ Lục tuần đại thọ, mà con có được một người nội trợ thì hay lắm đó. »

(Xem tiếp tập 19)

TÁI - SANH DUYÊN

(sự tích Mạnh-lệ-Quân)

Vua Thành tôn nghe Thái hậu nói dứt lời, thì cười và nói rằng : « Tại Lệ quân Ngọc lịch sự trai quá, rồi xem giống tựa nữ nhơn, chớ kỳ thật chẳng phải nữ nhơn đâu, xin Thái hậu chớ lầm. » Thái hậu nói : « Ta không tin ! Quả thiệt là nữ nhơn mà ! » Vua Thành tôn nói : « Lệ quân Ngọc đã cưới con gái quan Thừa tướng làm vợ, hai vợ chồng rất tương đắc với nhau lắm ! Nếu phải người là nữ nhơn, thì tất phải có sanh ra sự lỗi thời chớ. » Thái hậu nói : « Nói vậy thì ta nhận lầm rồi ! Ai ngờ đâu, trên đời lại có một người thiếu niên mỹ mạo như thế ! Tài đã cao, học lại rộng, mà y nghệ lại hơn cả các vị Thái y quan. Ta mà sống được đây, là cũng nhờ có Lệ quân Ngọc đó, con hãy thương trọng trọng hậu cho chàng, kẻo phải phụ lấy cái công của chàng vì ta mà ra vào khó nhọc. » Vua Thành tôn cúi dạ vâng lời, cách đó độ mười ngày sau, thì Thái hậu mạnh mẽ như xưa.

Ngày kia vua Thành tôn lâm triều, các quan triều bái tưng hô xong rồi, thì có Lại bộ quan bước ra quì xuống tâu rằng : « Muôn tâu Bệ hạ ! Quan Binh bộ thượng thư là Châu Khuê Niên, đêm hôm qua đây đã tạ thế rồi. » Vua Thành tôn nghe qua, thì thở dài than rằng : « Khá tiếc thay cho một vị trung thần, mà nỡ sớm vội âm dương chia cách. » Vua Thành tôn than dứt lời, bèn truyền chỉ cho Lại bộ quan thay mặt, ra ngự tế Châu Khuê Niên một tuần rước. Lại bộ quan tâu nữa rằng : « Vả chức Binh bộ thượng thư

là một chức rất quan trọng, chuyên lo cai quản tất cả tướng sĩ trong nước, nên chẳng thể nào bỏ khuyết được. Xin bệ hạ hãy chọn lấy một vị danh thần, đặt bổ thế vào chức ấy.»

Vua Thành tôn nghe tấu ngồi suy nghĩ một hồi, rồi triệu Lê minh Đường đến phán rằng : « Khanh là một bậc thiên hạ kỳ tài, vậy nên trẫm muốn bổ khanh làm chức Bình bộ thượng thư, đặt đền bồi công lao của khanh chữa khỏi bệnh Thái hậu đó. » Lê minh Đường quì xuống tâu rằng : « Vả Thái hậu mà đặt mệnh lành đây, là do nhờ nơi cái lòng hiếu thuận của Bệ hạ cảm động đến trời, chớ hạ thần có công cán chi, mà dám đương nhận chức trách lớn lao ấy. Vả lại hạ thần tuổi còn niên thiếu, nếu lãnh lãnh chức cao thì sợ e cho triều thần bất phục, thật hạ thần chẳng dám phụng mạng, xin bệ hạ tha tội cho. »

Vua Thành tôn nói : « Ta dư biết cái tài của khanh đáng lẽ phải phong đến bậc Thừa tướng, thì mới đủ mà thi thố hết năng tài, chớ cái chức Bình bộ này đây mà có vừa xứng vào đâu, sao khanh lại chối từ đi vậy ! » Lê minh Đường nghe vua phán dứt lời thì cúi lạy tạ ơn, rồi lạy áo, mào Bình bộ thượng thư. Lúc ấy, các quan võ tướng trong triều, đều biết Lê minh Đường là một người thanh liêm chánh trực, nên cả thấy đều khâm phục bằng lòng. Kế vua Thành tôn phán hỏi Lê minh Đường rằng : « Chẳng hay song thân của khanh làm quan chức chi, hãy tâu rõ ra đặt trăm phong thưởng, vì cái công khéo dạy con thành tài như thế ? »

Lê minh Đường bèn quì xuống tâu rằng : « Muôn tâu Bệ hạ ! Sanh phụ của hạ thần tên là Lê triều Ân, sanh mẫu tên là Giả thị, xưa nay đều chuyên về nghề nông cả ! Còn hạ thần may mà thành danh được như vậy, là nhờ lấy nghĩa phụ của tôi mà thôi. » Rồi đó Lê minh Đường mới tâu là nhờ Khương nhược Sơn, nuôi nấng dạy dỗ từ thuở nhỏ cho đến ngày nay vân vân. Vua Thành tôn nghe qua bèn phán rằng : « Nếu Khương nhược Sơn, mà được như thế, thì thiệt là trên đời ít có ! Vậy trăm phong cho sanh phụ và sanh mẫu

của khanh làm Tứ phẩm quan, còn nghĩa phụ của khanh làm Trung hiến đại phu, nghĩa mẫu làm Tứ phẩm phu nhân. Còn riêng vợ của khanh, thì trăm phong cho làm Nhất phẩm phu nhân. »

Lệ minh Đường nghe vua phong dứt lời thì mừng lắm, vội vả quì lạy tạ ơn. Vua Thành tôn bèn kêu Lương Giám lại dạy rằng : « Bình của Thái hậu màặng lạnh mạnh đây, là nhờ có Thừa tướng tiến cử Lê quân Ngọc. Vậy nay trăm gia phong cho khanh làm chức Thái tử thái bảo. » Lương Giám cũng quì xuống lạy tạ ; kể vua Thành tôn bãi châu về cung, các quan ai về dinh nấy.

Lương Giám và Lệ minh Đường lãnh mũ mượng phong cáo đem về phủ. Tổ Hoa nghe tin ấy thì mừng lắm, bèn lật đặt dọn hương án ra đề bái mạng. Lúc ấy Tổ Hoa nghĩ thầm rằng : « Nếu như chồng thật của ta kia, mà chẳng biết có làm cho ta được đến Nhất phẩm phu nhân hay không ? Chớ còn cái ông chồng già này, dầu có làm cho ta vinh diệu đến đâu đi nữa, thì bất quá chỉ nhìn mặt nhau chơi mà thôi. » Kể một lát thì các võ quan đem lễ vật đến chúc mừng cho Lệ minh Đường, Lệ minh Đường đều trả lễ vật lại hết ! Còn các vị văn thần thì đến chúc mừng cho Lương Giám. Thật rất nên vinh diệu !

Ngày thứ Lệ minh Đường nói với Tổ Hoa rằng : « Nghĩa phụ em là Khương nhược Sơn, bấy lâu đối đãi với em rất tử tế. Khi trước kia, vì em còn làm một chức nhỏ trong tòa Hàn lâm, nên chưa tiện với nghĩa phụ đến Kinh ; chớ nay em đã lãnh chức Binh bộ thượng thư rồi, nên em muốn mời hết cả gia quyến của người về Kinh, để cùng em chung hưởng phú quý, đáp đền cái thâm ân ngày trước. Chẳng hay chị nghĩ thế nào ? » Tổ Hoa nói : « Lời của tiểu thư nói rất phải đó. » Đoạn cả hai đem việc ấy mà nói cùng Lương Giám. Lương Giám cũng vui lòng nhận theo. Lệ minh Đường cả mừng, bèn vội vả viết thư, rồi sai gia nhân đem phong thư và áo mào Trung hiến đại phu của Khương nhược Sơn, và áo

áo mào mạng phụ của Tô thị, đem ra Hồ quang cho nghĩa phụ mình.

Nói qua, vua Thành tôn thấy Thái hậu bình đã thiết mạnh lành, bèn truyền cho Khâm thiên giám chọn ngày tốt bày tiệc khánh hạ. Đến ngày hôm ấy, vua Thành tôn làm lễ tế thiên địa, và cho hết cả các cung như trong nội cung đều được dự tiệc, còn các quan trào thần thì ban yến đãi tại Kim loan điện. Trong khi dự yến, trừ ra Tả hữu nhị vị Thừa tướng, thì vua Thành tôn dạy cho Lê minh Đường ngồi trên hết cả mọi người. Lê minh Đường từ chối rằng : « Hạ thần tuổi còn niên thiếu mà lại chức nhỏ, khi nào lại dám vượt bậc như thế. » Vua Thành tôn nói : « Nguyên cái tiệc này là của Thái hậu đặt ra, để mà tạ ơn một bậc danh y. Trên từ quả nhưn, dưới cho đến hết thầy quan viên, cũng đều phải đợi ơn khánh hết cả. Vậy thì chỗ trên nhất đó, là chỗ dành để cho khánh ngồi, khánh chớ hềm từ chối chi hết. »

Lê minh Đường nghe vua phán như vậy, mới dám nhận ngồi, đoạn cùng bá quan và vua nhập tiệc. Khi tiệc đến nửa chừng, thì Thái hậu sai nội giám đem ra ban cho Lê minh Đường một cái Kim tú la bào, một sợi điều hoa ngọc dải và mười hột đại minh châu. Lê minh Đường lấy tạ, rồi lấy Kim tú la bào mặc vào, và mang dây điều hoa ngọc dải vô, xem rất đẹp xinh rực rỡ ! Một lát vua Thành tôn truyền đòi các vị Thái y ra trách quở rằng : « Nguyên Thái hậu thân thể vẫn còn tráng kiện, mà các người cho dùng lầm thuốc thiếu chút nữa thì đã nguy nan ! May sao nhờ có Lê quân Ngọc, đem hết toàn gia tánh mạng cam đoan xin vào chuyên trị, cho nên Thái hậu mớiặng mạnh lành. Còn các người không thông hiểu mạch lý chi hết, mà dám cả gan ngăn chướng cho người ta dùng diệu dược, thì các người nghĩ có đáng trọng tội chăng ? »

Các quan Thái y nghe nói thất kinh, vội vã quì lạy tâu rằng : « Việc này thần đẳng xin cam thọ tội. » Vua Thành

Tôn cười và phán rằng : « Chúng người học lực còn non nớt, vậy trăm tha tội chết cho, chỉ phát các người mỗi người phải dâng cho Lệ quân Ngọc một chén rượu đầy. » Các vị Thái y nghe vua phán dạy như vậy, thì vui mừng chẳng xiết ! Bèn đi rót mỗi người một chén rượu đầy, đem dâng mời Lệ minh Đường uống. Qua đến xế chiều diên yến mới tan ; Lương Giám và Lệ minh Đường dắt nhau về phủ, rồi đó Lệ minh Đường lên lầu, thuật chuyện đặng Thái hậu ban thưởng vắn vắn, và lấy mười hột đại minh châu trao cho Tổ Hoa cất.

Nói qua khi hai người gia nhơn vương lệnh Lệ minh Đường, đi qua Hồ quảng nước gia quyến của Khương nhược Sơn. Hai người đi mãi cho đến cuối tháng tám mới tới nơi ; hai vợ chồng Khương nhược Sơn xem thấy mừng rỡ vô cùng, bèn lật đặt đặt bàn hương án tiếp nghinh phong cáo, rồi lấy áo mào mặc vào, đoạn dạy về hương bấc lạy tạ ơn Thiên tử. Khi lạy tạ đầu đó xong rồi, mới khai thư của Lệ minh Đường ra xem ; xem qua mới biết là Lệ minh Đường sai người đi nước gia quyến mình về Kinh, đặng an hưởng phú quý. Tôn thị bèn kêu Khương nhược Sơn vào trong hỏi rằng : « Phu quân tính đi hay không ? » Khương nhược Sơn đáp rằng : « Tôi tính đi chớ sao không đi ! Vì nếu tôi mà đến Kinh rồi, thì đặng làm suôi gia với quan Thừa tướng, chẳng là vinh diện lắm ư ! Vậy đề lời cùng nhị tiểu thiếp ra đi, còn phu nhơn thì ở lại nhà đặng giữ gìn sản nghiệp. » Tôn thị nói : « Tôi cũng muốn đi nữa, đặng đến đó làm mẹ chồng của một vị thiên kim tiểu thư chơi. »

Khương nhược Sơn thấy Tôn thị đòi theo, thì nói rằng : « Nếu hai vợ chồng ta đều ra đi hết, rồi sản nghiệp này mới biết giao phó cho ai ? » Tôn thị nói : « Thì ta hãy giao hết cho con Thăng Kim nó coi sóc cũng được mà ! » Khương nhược Sơn nghe nói nghĩ thầm rằng : « Làm như vậy, thì thăng chết bầm Hoạt Toàn nó có phước quá ! » Ông ta nghĩ như vậy, nhưng rồi cũng bằng lòng, bèn ra nói lại cho Thăng Kim hay. Thăng Kim nói : « Xin thân phụ hãy đến Kinh trước, còn thân mẫu xin ở lại, đợi thủng thủng khi con làm sản rồi sẽ đi sau. Có được như thế, thì con mới yên lòng khỏi lo sợ. »

Tôn thị suy nghĩ hồi lâu, rồi nói rằng : « Thôi ! vậy thời mẹ cũng phải rón ở nán lại, đợi khi con làm sẵn rồi mẹ mới đi chớ sao ! »

Qua ngày sau, Khương nhược Sơn bày tiệc, mời hết thầy thân bằng cố hữu đến ăn mừng ; rồi chọn ngày tốt đem hai người tiểu thiếp, Nguyên Lăng, và mười đứa nô tĩ thăng đường lai Kinh. Khi tới Kinh sư, Khương nhược Sơn sai hai người gia nhơn vào cho Lê minh Đường hay. Lê minh Đường vội vã ra đón rước vào tướng phủ, Lương thừa tướng trông thấy cũng bước ra nghinh tiếp ; vô nhà an tọa xong, trà nước một chập, Lương Giám truyền đòi Tổ Hoa ra dâng bái yết nghĩa phụ. Khi Tổ Hoa ra lạy xong, Khương nhược Sơn mới bảo Tổ Hoa, đem hai người tiểu thiếp vào ra mắt Cảnh phu nhơn. Rồi đó kẻ gia tướng dọn tiệc lên, nội nhà ăn uống vui vầy hỉ hạ ! Từ đây Khương nhược Sơn đã ở yên nơi chốn Kinh sư, an hưởng nhiều đều phú quý.

Hồi thứ ba mươi lăm

*Bành như Trạch dâng biểu văn cáo cấp,
Lê bình bộ rồi lấu trước bề rồng.*

Ngày kia vua Thành tôn lâm trào, quần thần bái yết tung hô xong rồi, thì có quan Hoàng môn bước ra, quì xuống tâu rằng : « Nay có quan Tuần phủ Sơn đông là Bành như Trạch, dâng biểu văn về cáo cấp, nói quan Trấn uy đại tướng là Dương bình Nghĩa, năm rồi lãnh chỉ đem binh ra cứu viện, hiện nay đã tử trận rồi. Bây giờ đây quân Phiên kéo tới đánh phá Đãng châu rất nguy cấp, nhưng chúng nó đánh phá như thế cho đến tháng chín, khi có tuyết xuống nhiều thuyền bè khó tới lui, thì nó kéo thối lại hải đảo nghĩ binh ; rồi chờ qua năm tới đây lúc tháng ba sẽ kéo lại công phá nữa, và quyết tiện đường đánh rốc tới Kinh sư.

Vậy xin Bộ hạ nhưn lúc chúng nó sắp lui binh đây, chọn sai một viên danh tướng đem binh cứu viện, kéo đến rồi phải nguy biến về sau. »

Vua Thành tôn bèn phán hỏi văn võ triều thần rằng : « Ngày nay có sự như vậy đó, mà các quan võ tướng, có ai vì ta lãnh binh đi chống ngăn Phiên tặc chăng ? » Hỏi dứt lời thấy đầu đó đều lặng im, vua Thành tôn bèn hỏi luôn đôi ba bận như vậy, cũng không thấy một ai đáp ứng. Vua Thành tôn că giận, bèn đứng dậy phán rằng : « Nội trào chẳng biết bao nhiêu là võ tướng, mà thấy đều hủy tử tham sanh ! Ngày nay ta có việc hữu dụng, hỏi đến không một ai dám nhứt mép, như vậy thì làm võ tướng mà làm chi ? »

Lúc ấy Lê minh Đường nghĩ thầm rằng : « Ngày nay triều đình đang gặp cơn nguy cấp, vậy ta hãy nhưn cơ cái hội này mà cứu lấy nhà Hoàng phủ, thì có lẽ ắt xong. » Lê minh Đường nghĩ như vậy, nên bước ra qui xuống tâu rằng : « Muôn tâu Bộ hạ ! Chẳng phải là các quan võ tướng chẳng hết lòng trung can vì nước, ngặt bởi xưa nay chưa từng giao phong trên mặt biển, nên sợ phải tổn mạng bại binh làm nhục cho quốc thể, mà chẳng dám xưng ra lãnh mạng mà thôi. » Vua Thành tôn nói : « Lời khanh tâu rất phải ! Nhưng chẳng lẽ ta cứ ngồi khoanh tay mà chờ cho quân giặc vào đến Kinh sư, rồi bó tay mà chịu, qui hàng hay sao ? »

Lê minh Đường tâu rằng : « Theo ý hạ thần thiên nghĩ thì ngày nay đã gần đến kỳ mưa tuyết, quân giặc làm gì cũng lui về. Vậy Bộ hạ nên nhưn cơ hội này, mà ban chiếu ra rao khắp trong thiên hạ, đặt chiêu mộ những trang anh hùng hảo kiết thiện nghề hải chiến, rồi phát binh đem ra giữa biển mà đánh dẹp Phiên quân. Trong hội chiêu mộ này, bất câu quan, quân, nhưn, đẳng, hay là lưu đồ tù tội chi, hề ai có tài võ nghệ và không biết sợ đường sông gió, thì được phép đến Kinh vào dinh Binh bộ báo danh, chờ qua đến tháng hai năm

sau thời mở khoa thi võ. Chừng đó Bộ hạ hãy chọn một vị đại thần, cho làm chủ tọa đặt khảo sát các khoa võ nghệ, mà lấy đỗ Võ tẩn sĩ. Khi lấy đỗ Võ tẩn sĩ xong rồi, thì Bộ hạ hãy phúc duyệt, đoạn lấy cho một người đỗ Võ trạng nguyên, phong làm Đại nguyên soái ; còn hai người Võ bảng nhãn và Võ thám hoa, thì phong làm tả hữu tiên phuông ; kỳ dư các tay Võ tẩn sĩ kia đều cho theo từng quân đặt lập công trận. Cần nhứt bấy giờ đây, Bộ hạ hãy giảng chỉ cho Binh bộ chọn sáu muôn binh, rồi sai một viên đại tướng lo huấn luyện về việc hải chiến. Vì hạ thần nghe nói Phiên binh chỉ có năm muôn, mà trong mấy trận chinh chiến vừa qua, hao phí còn lại độ lổi bốn muôn mà thôi. Nếu ta mà muốn thắng nó, thì chỉ cần phải tập luyện thủy quân cho tinh thực. Xin Bộ hạ hãy truyền chỉ cho quan Tuần phủ Sơn đông lo sửa soạn đóng chiến thuyền, cả thấy cho đủ vận tải đựng sáu muôn hơn mã đặt độ binh ra giữa biển mà giao chiến, cho khỏi tổn hại đến bá tánh ở Đãng châu, chẳng hay ý Bộ hạ nghĩ thế nào ? »

Vua Thành tôn nghe qua trong lòng cả đẹp, bèn phán rằng : « Lời khanh tâu hạp ý trăm lắm ! Có làm như thế thì binh ta mới có thể thắng được, trăm bằng lòng chuẩn y theo lời khanh tâu. » Vua Thành tôn nói dứt lời, liền truyền cho Binh bộ y theo lời tâu của Lê minh Đường mà thảo chiếu ban hành khắp trong thiên hạ. Lại dặn thêm rằng : « Trong tờ chiếu nên nói rõ, bất luận lưu đồ tù tội chi, hễ có biết võ nghệ thì đặt vào dự thí, duy trờ có một mình Hoàng phủ Thiếu Hoa là con kẻ nghịch thần, thì không nạp dụng. » Lê minh Đường nghe nói thì ngơ ngẩn, nghĩ thầm rằng : « Ta mà tâu xin điều này đây, là cốt yếu lo cứu lấy nhà Hoàng phủ, khiến cho Hoàng phủ Thiếu Hoa hay tin, đừng thay tên đổi họ đến mà đầu quân. Nếu nay Bộ hạ chẳng xá tội, thì cái kế của ta không thành rồi ! »

Lê minh Đường nghĩ như vậy, nên vội vã bước ra quì xuống tâu rằng : « Muôn tâu bộ hạ, thế thường hễ thánh an thì khác nào như biển, dầu nước trong hay đục cũng cần phải

bao nấp hết mới công. Nếu nay bệ hạ bắt xá, chẳng cho Hoàng phủ Thiệu Hoa đứng đến đầu quân, thì nghĩ có lẽ nào Hoàng phủ Thiệu Hoa lại chẳng bằng những kẻ lưu đồ tù tội kia hay sao ? Cứ theo ý hạ thần thiển nghĩ, nếu bệ hạ làm như vậy, thì thần sợ e nhờn dân nghi cho Bệ hạ hẹp lượng mà chẳng quyết hết lòng. Xin bệ hạ hãy ân xá luôn cho Hoàng phủ Thiệu Hoa, hầu khắp thiên hạ rõ biết rằng lượng thánh bao dung vậy. »

Vua Thành tôn nghe Lê minh Đường tâu dứt lời, thì nghiêng rặng trợn mắt phán rằng : « Hoàng phủ Kính đã mấy đời hưởng lộc của triều đình, mà phụng mạng đi bình Phiên, lại trở đầu hàng quân giặc ; rồi lại dẫn đường cho Phiên tặc đem binh trở về đánh phá Đãng châu, làm hại bá tánh nhờn dân lao khổ chẳng biết bao nhiêu mà kể ! Lại khi trăm sai quan ra bắt gia quyến của Hoàng phủ Kính, thì dứa nghịch tử là Hoàng phủ Thiệu Hoa nó trốn biệt, chỉ bắt được có một mình vợ và con gái của Hoàng phủ Kính. Rồi khi Khám sai giải về Kinh, đi ngang qua núi Xuy dài sơn, lại bị tên tướng giặc ở đó là Vệ đồng Đạt, nó đón giết chết Khám sai, mà cướp bắt vợ con Hoàng phủ Kính đem về núi. Trước đây có Lưu khuê Bích lãnh binh đi đánh dẹp, Vệ đồng Đạt lại lập kế bắt Khuê Bích giam cầm, đến nay tánh mạng chưa tường sống thác. Việc ấy ngày đêm trăm hắng căm hận nơi lòng, đợi khi mà bình định Phiên bang rồi, thì trăm sẽ sai binh đến Xuy dài sơn, vây bắt Vệ đồng Đạt và vợ con của Hoàng phủ Kính đem về đây, mà phân thầy ra muôn đoạn, dựng nêu gương cho những kẻ phản nghịch sau này. Còn Hoàng phủ Thiệu Hoa kia trăm đang cố ý truy tìm, thì lẽ nào lại tha cho đầu quân được ! »

Lê minh Đường tâu rằng : « Hạ thần từng nghe nói Hoàng phủ Kính sớm đồ quan cao, đã có mấy lần đi bình phục Bắc phiên và Thổ phiên rất có công trạng. Ngày nay tuy rủi sa cơ bị giặc bắt, nhưng có lẽ đầu lại chịu thất tiết qui hàng, mà để cho di lụy đến gia quyến ở nhà hay sao ? Hạ thần quyết chắc rằng, vì lúc ấy hai bên giao chiến cùng nhau trên mặt

biền, cho nên việc thám thính không được hiểu rõ thật mà thôi. Khi trước hạ thần còn ở tại Hồ quảng, đã từng biết Hoàng phủ Thiếu Hoa là một người võ nghệ siêu quần, tinh thông thao lược. Người ấy thường vẫn có lòng trung chính, nếu nghe động chiếu chỉ cầu hiền, thì chắc làm gì cũng thay họ đổi tên ra đầu quân dẹp giặc, trước là hết dạ trung với triều đình, sau lo cứu lấy thân phụ khỏi tay Phiên tặc chứ chẳng không. Nếu Bệ hạ quyết chẳng xá tội cho Hoàng phủ Thiếu Hoa đến đầu quân, thì e cho chàng lẩn thối lương nan, rồi trở đi đầu hàng Phiên tặc kéo về đánh phá Trung nguyên, thì xả tắc thêm nỗi nguy nan lắm đó ! Xin Bệ hạ lượng minh xét lại. »

Vua Thành tôn ngồi ngẩn ngừ suy nghĩ một chập lâu, rồi phán rằng : « Lời khanh tâu cũng có lý phải ! Nhưng trăm nghĩ, chẳng lẽ Hoàng phủ Kính không có đầu hàng Phiên tặc và đem binh về đánh phá Đãng châu, mà quan Tuần phủ Sơn đông lại dám cả gan mạo tấu hay sao ? Còn nếu nay tâu cho Hoàng phủ Thiếu Hoa được đầu quân, như nó có lòng trung lương cùng trăm thì chẳng nói chi, bằng chẳng vậy, trở lại theo Hoàng phủ Kính kết hiệp với Phiên quân thì liệu làm sao ? Khanh vốn là một người trí sĩ, vậy hãy suy đi nghĩ lại cho kỹ. »

Lệ minh Đường tâu rằng : « Bệ hạ xét đoán rất cao minh ! Chớ cứ theo thiên kiến của hạ thần, thì Hoàng phủ Kính quyết chẳng khi nào lại chịu đầu hàng Phiên tặc, còn Hoàng phủ Thiếu Hoa làm gì cũng hết dạ tận trung toan lo báo quốc. Xin Bệ hạ hãy y theo lời tấu của hạ thần, nếu Hoàng phủ Thiếu Hoa mà có thay dạ đổi lòng, thì hạ thần cam chịu toàn gia tru戮, mà làm gương cho những kẻ mạo tấu về sau này. » Vua Thành tôn nghe qua cả mừng phán rằng : « Nếu do theo lời của khanh tâu, thì chắc Hoàng phủ Kính không hề chịu đầu hàng Phiên tặc. Còn riêng phần Hoàng phủ Thiếu Hoa, dầu không phản nghịch, hay là phản nghịch đi nữa, thì khanh cũng vì lẽ công bằng mà

tiền cũ, khi nào trăm lại đi làm tội khanh hay sao ! » Vua Thành tôn nói dứt lời, bèn truyền cho triều thần sửa tờ chiếu lại, rồi ban hành ra khắp trong mười ba tỉnh. Lê minh Đường thấy vậy rất mừng, chắc làm gì Hoàng phủ Thiếu Hoa cũng đến đầu quân dẹp giặc.

Khi Lê minh Đường về phủ, Lương Giám phiên hà rằng : « Hiền tể thật khéo đa sự quá ! Việc Hoàng phủ Kinh đầu hàng quân giặc, quan Tuần phủ Sơn đông đã dâng biểu về lâu quả quyết, mà nay sao hiền tể dám ra bảo cử, nếu sau đây Hoàng phủ Thiếu Hoa có đem dạ bất trung, thì tánh mạng hiền tể còn đâu mà kể ! » Lê minh Đường nói : « Tiểu tể chắc Hoàng phủ Kinh bao giờ lại chịu đầu hàng cái quan Phiên tặc ấy. Việc này vì tại khi hai bên giao chiến, thì giao chiến ở giữa mặt biên, cho nên quân độ thám không hiểu dặng xác thật. Còn tiểu tể mà hết sức bảo tấu như thế, chẳng qua là vì lẽ « Chồn chết cáo buồn » muốn cho Hoàng phủ Thiếu Hoa cứu được thân phụ về triều, mà mình oan cho gia quyến vậy. » Lương Giám nói : « Thế thường, biết người biết mặt, chớ há dè biết lòng. Nếu cha con Hoàng phủ Kinh mà quyết tình bạo phản, thì hiền tể phải vương lấy tội lớn mười phần. Vậy từ đây về sau, hiền tể chớ nên bảo tấu cho những người phạm tội như vậy nữa ! » Lê minh Đường nói : « Lời nhạc phụ dạy rất phải ! Vậy từ đây con xin nghe theo. »

Rồi đó hai vợ chồng Lê minh Đường dắt nhau lên Lộng tiên lâu, đoạn đuổi cả nữ tì xuống hết, rồi Tổ Hoa hỏi Lê minh Đường rằng : « Chẳng hay bữa nay vào châu công việc đầu đuôi làm sao, mà quan Thừa tướng nói lời thôi như vậy ? » Lê minh Đường bèn thuật rõ hết lại cho Tổ Hoa nghe, rồi nói rằng : « Nếu Hoàng phủ Thiếu Hoa mà chẳng phải là phụ quân của chúng ta, thì khi nào lại dám cam đoan tánh mạng như vậy. Bởi Thừa tướng chẳng rõ sự tình, nên người mới dứt la em đó. Thôi, phen này làm gì Hoàng phủ công tử cũng có đến đầu quân rồi. » Tổ Hoa nói : « Tiểu

thor đã vì Hoàng phủ công tử, mà hao mòn biết bao nhiêu tâm lực, thì làm gì rồi đây hoàng thiên cũng ủng hộ cho Hoàng phủ công tử đi dẹp yên đảng giặc Phiến, cứu đảng thân phụ về triều chớ chẳng không. Có lẽ cái thời kỳ tiểu thor được phĩ nguyên sánh phụng, công tử đẹp duyên cớ rờng, cũng chẳng bao lâu đó ! » Lệ minh Đường nói : « Đó chẳng qua là cơ sự ở trời, ta nào có hiểu trước được, miễn là ta cứ lo làm cho hết bốn phận thời thôi. »

Cách đó độ bốn, năm ngày sau, thì ở tại Kinh đã có treo bảng cầu hiền. Lệ minh Đường mới truyền lịnh cho các thor lại rằng : « Vả việc chiêu quân này là một việc rất quan trọng của triều đình. Vậy hễ khi có người nào đến xin đầu quân, thì khoản tiền phí tổn chỉ thâu từ một trăm hai chục đồng sắp xuống mà thôi ; ta cấm quyết chẳng cho kẻ nào thâu lên nhiều, nếu ai trái lịnh thì ta trị tội nặng. »

Lúc ấy như dân trong thành thấy bảng cầu hiền, thì kéo nhau đến coi đông nức ! Chúng đều bàn bạc với nhau rằng : « Phen này nếu ai có tài hay, thì dẫn bạch đình, tù tội cũng có thể mong được chức Võ trạng nguyên. » Vì thế mà ai ai cũng muốn tình nguyện tòng quân ; nhưng nhớ lại phải vượt biển chiến chinh, và quân Phiến lại có nhiều yêu thuật, thì lắm kẻ thất kinh ; trước kia muốn vào, mà sau rồi lại thối bộ. Tuy vậy, song cũng có nhiều người can đảm, chẳng ghê yêu thuật, không kiền sóng gió, lực thực kéo nhau vào tình nguyện tòng chinh đông nức.

Hồi thứ ba mươi sáu

*Hoàng-hạc-lâu, thầy trò từ biệt,
Xuy-đãi-sơn, màu tử trùng phùng.*

Nói qua Hoàng phủ Thiếu Hoa và Hùng Hiệu từ khi vào Hoàng hạc sơn học đạo, thì ngày đêm rần hết sức lo chuyện

luyện võ nghệ, chẳng một phút nào ngưng. Ngày kia Hoàng Hạc tiên ông đang ngồi, xảy thấy một luồng gió thổi phất qua trước mặt, thì biết ngay là điềm lạ, bèn lần tay toán quẻ đoán coi, rồi kêu Hùng Hiệu và Hoàng phủ Thiệu Hoa vào bảo rằng : « Hiện nay giặc Phiên đang đánh phá rất dữ dội, nên triều đình đã treo bằng câu hiền, định qua đến tháng hai năm sau thì mở khoa thi võ động chọn lấy Võ trạng nguyên, phong làm Đại nguyên soái lãnh quân đi bình Phiên. Vậy bây giờ đây thời vận hai người đã đến, hãy mau trở về động đến Kinh xin vào đầu quân mà lập lấy công trạng. »

Hùng Hiệu thưa rằng : « Bẩm sư phụ ! Đệ tử thường xem thấy chung quanh chơn núi này toàn là biển cả, thì đệ tử làm sao mà về cho được ? » Hoàng Hạc tiên ông nói : « Nhà ngươi chớ lo. Hễ ta đã bảo, thì tự nhiên có lối đi động mà ! » Hùng Hiệu và Hoàng phủ Thiệu Hoa nói : « Bẩm sư phụ ! Quân Phiên hiện thời có yêu thuật, thì đệ tử làm sao mà đương địch cho nổi ? » Hoàng Hạc tiên ông nói : « Hai người chớ lo sợ làm chi ! Ta sẽ có bửu bối cho hai người phá phép của nó mà lập công. »

Hoàng Hạc tiên ông nói dứt lời, bèn sai tiểu đồng vào phòng lấy ra bốn món bửu bối, là : « Tiên, kiếm, chùy, cánh. » Hoàng Hạc tiên ông lấy cái kiếm và trái chùy giao cho Hoàng phủ Thiệu Hoa, rồi dặn rằng : « Cái chùy này tên là Phi diện chùy, hễ ra trận gặp Thần Võ đạo nhưn thì dùng chùy này mà đánh nó, còn cái kiếm này tên là Pha lãng cánh, hay là Bình hỏa cánh, hễ khi gặp yêu thuật làm nổi sóng gió, hoặc hóa phun khói lửa, thì lấy kiếm này chiếu ra, tức thì đều yên tĩnh như thường. » Đoạn Hoàng Hạc tiên ông trao roi và kiếm cho Hùng Hiệu, rồi dặn rằng : « Cây Trâm xà kiếm và cây hoá long tiên này, người hãy giữ gìn, nếu khi lâm trận gặp phải yêu thuật thì cứ lấy ra mà dùng. »

Hùng Hiệu và Hoàng phủ Thiệu Hoa bèn lạy tạ mà lãnh các bửu bối. Hoàng Hạc tiên ông lại phát cho hai người,

mỗi người một đạo phù hộ thân, đề phòng trong cơn nguy cấp. Hoàng phủ Thiệu Hoa hỏi thăm rằng : « Thừa sư phụ, chẳng hay Thần Võ đạo như xưa kia là người thế nào, mà ngày nay lại tác quái như thế ? » Hoàng Hạc tiên ông nói : « Nó nguyên là đồ đệ của Loan Sơn lão tổ, cũng vốn là đồ đệ của ta đây, vì nó có tánh tham sắc lắm, cho nên Loan Sơn lão tổ mới đuổi xuống núi. Ngày nay nó ra giúp Phiên chúa dấy loạn, đó chẳng qua cũng là do nơi thiên cơ sắp định. » Hoàng Hạc tiên ông nói dứt lời, bèn lấy ra một cái cấm nang, trao cho Hoàng phủ Thiệu Hoa rồi dặn rằng : « Con đi dẹp giặc phen này, Thần Võ đạo như tất phải thua, nếu khi nó thua rồi thì ban đêm sẽ lên đến hành thích, vậy ta cho con cái Hồng cấm sách này, con hãy dùng mà bắt nó, nhưng khi bắt được rồi thì chớ nên giết, con hãy giữ cấm nang này ra, lấy một phong thư mà giao cho nó, bảo nó đem về dâng cho Loan Sơn lão tổ. Chừng đó nó sẽ về khuyên Phiên chúa hàng đầu, và trả Hoàng phủ Kính với Vệ Hoàn về, còn nó thì nó cũng trở về non tu luyện lại. »

Hoàng phủ Thiệu Hoa nghe nói lật đật hỏi rằng : « Nói vậy, thời thân phụ của đệ tử vẫn còn sống phải không ? »

Hoàng Hạc tiên ông nói : « Thân phụ của người trọn lòng thủ tiết, bấy lâu vẫn bị Phiên quốc giam cầm mà thôi. »

Lúc bấy giờ Hoàng phủ Thiệu Hoa nổi mừng biết lấy chí can, vội vã lạy tạ Hoàng Hạc tiên ông, rồi cùng với Hùng Hiệu lo thâu xếp hành trang xuống núi. Khi xuống đến chơn núi, thì thấy chung quanh đều là đất liền cỏ cây xanh mướt, chớ chẳng phải là biển rộng mênh mông như trước nữa ! Hùng Hiệu nói : « Ta hãy xem nội việc này, thì biết rõ pháp lực của sư phụ ta là thần thông lắm ! » Hoàng phủ Thiệu Hoa khen phải, rồi cả hai tìm lối lần đi.

Nói qua việc nhà của Hùng Hiệu, từ ngày Hùng Hiệu ra đi, thì Từ thị qua đến ngày mừng ba tháng tư sanh đặt một đứa con trai, đặt tên là Hùng Hoài, tên tự là Khôi Phụng.

Từ thị khi sanh Khỗi Phụng ra đặng ít lâu, thì lâm bệnh nặng qua đời, may có vợ chồng Từ ngươn Thiện qua trông nom công việc nhà cửa, và mượn hai người vú về nuôi Khỗi Phụng. Qua đến đầu tháng chạp năm ấy, thời Hùng Hiệu và Hoàng phủ Thiếu Hoa về đến. Nội nhà ai nấy xem thấy thì mừng rỡ vô cùng, vội vã chạy ra tiếp đón và hỏi thăm lẫn xăn rằng : « Cha chã ! Sao chũn hơn lại đề đến bây giờ đây mới về. Ôi thôi, không còn trông thấy mặt phu nhơn nữa rồi ! »

Hùng Hiệu nghe nói thất kinh hỏi rằng : « Có phải phu nhơn tạ thế trong cơn lâm sản hay không ? » Gia nhơn nói : « Thưa không phải đâu ! Trong cơn phu nhơn lâm sản đều đặng bình yên cả, qua đến một tháng sau mới thọ bệnh, bệnh như vậy đến nửa năm mới tạ thế. Hiện nay linh cữu hãy còn quân nơi nhà trong, để đợi chũn hơn về đến rồi sẽ mai táng. » Hùng Hiệu nghe qua ruột đứt gan bời, còn Thiếu Hoa thì cũng âu sầu buồn bã, hai người vội vã đi tuốt vào trong.

Khi vào đến nơi, trông thấy một cái cỗ quan tài, trên có một cái bài vị đề mấy chữ : « Hùng môn chánh thất phu nhơn Tôn thị chi linh vị. » Hùng Hiệu vừa trông thấy, thì nhào lăn vô ôm lấy quan tài khóc rống lên rằng : « Khi ta bước chơn ra đi, thì những tưởng cho vợ chồng sau này đặng đều vinh hiển, ai ngờ ngày nay phân ly cách biệt. Trong cơn đau yếu, ta đã chằng đặng gần lo thuốc thang nuôi dưỡng ; mà đến khi phu nhơn tạ thế, lại không trông gặp được mặt ta. Ôi ! Việc này khiến cho ta đau đớn tằm lòng kẻ sao cho xiết ! » Hoàng phủ Thiếu Hoa cũng mũi dạn khóc than : « Hiền tâu ôi ! Việc này cũng do tại nơi kẻ bắt tài này mà xui khiến cho hiền tâu phải vợ chồng phân cách. Thiệt kẻ bắt tài này thọ vương tội lỗi rất nhiều, nếu hồn linh hiền tâu có thiêng, xin thương tình dung thứ. »

Lúc ấy vợ chồng Từ ngươn Thiện nghe nói hai anh em Hùng Hiệu về thì mừng lắm, lật đật chạy đến thăm ; khi

vừa bước vào nhà trong, xem thấy quan tài của con gái thì đau lòng lắm ! Lại thấy anh em Hùng Hiệu đang kể lễ khóc than, bèn bước lại khuyên giải rằng : « Tiện nữ mà tạ thế đây, nghĩ chẳng qua là do nơi thiên số, vậy cũng chẳng nên than khóc rữ riệt quá mà làm chi. » Hùng Hiệu và Hoàng phủ Thiếu Hoa nghe lời dứt bản, thì gạt nước mắt rồi ngồi xuống ghế. Kể ngời vó bông Hùng Hoài ra. Từ ngươn Thiện mới chỉ Hùng Hoài cho hai người biết. Hùng Hoài nhìn con, thấy đã đứng một tuổi, mày xanh mắt sáng, dung mạo đoan trang. Hùng Hiệu trông thấy con thì lòng càng nhớ vợ, bèn vói tay ấm vào lòng, rồi khóc lên nức nở lên. Từ ngươn Thiện mới thuật lại chuyện lúc Từ thị sắp lâm chung, và những lời của Từ thị trời dặn lại. Hùng Hiệu và Hoàng phủ Thiếu Hoa nghe qua, càng thêm cảm động thương xót muôn phần !

Rồi đó Từ ngươn Thiện mới hỏi : « Chẳng hay hiền tể và Lữ Lãng đây đã tìm học được tiên thuật hay chưa ? Mới rồi triều đình có treo bằng câu hiền, kén chọn anh tài trong nước lấy chức Võ trạng nguyên, đứng phong làm Đại nguyên soái đem binh đánh Phiên. Hiện thời anh hùng hào kiệt khắp nơi đều đua nhau đến Kinh để tranh lấy Trạng nguyên. Nếu hiền tể và ông cháu đây đã có học được tiên thuật, thì cũng nên mau đến Kinh ứng thí. » Hùng Hiệu nghe qua thở dài than rằng : « Chúng tôi nay đã học được tiên thuật rồi ! Nhưng thiết tưởng con người ta ở đời, cũng như một giấc chiêm bao ; còn công danh phú quý, cũng như đám phù vân giữa trời. Tôi bây giờ thật lấy làm chán nản, chẳng muốn đua chi nữa hết ! »

Từ ngươn Thiện nói : « Nếu hiền tể đã học được tiên thuật, thì hãy xem đất mà an táng tiện nữ đi ; rồi mau kíp đến Kinh cho kịp kỳ ứng thí, chớ có nên ngã lòng nản chí mà lỡ dở lấy cơ hội hay ! »

(Xem tiếp tập 20)

Tập 20

TÁI - SANH DUYÊN

(sự tích Mạnh-lệ-Quân)

Kể đó Hoàng phủ Thiếu Hoa lui ra nhà khách, Lữ Trung chạy đến bắt tay mừng rỡ, kể lại sự tình bấy lâu cách biệt một hồi, rồi Lữ Trung nói : « Từ ngày mà công tử ra khỏi nhà này rồi, thì vợ ông Từ nguơn Thiện là Hồ thị muốn xô đuổi tôi đi ; tôi đã toan mấy lần muốn ra tìm chốn khác náo nức nhưng chỉ sợ rồi không gặp công tử nữa, nên rón trè chỉ nhàn nhọc mà ở cho đến ngày nay, thật chầu chịu nhiều đau đớn quá ! » Hoàng phủ Thiếu Hoa nói : « Vả Hồ thị là đòn bà kiến thức hẹp hòi, ta cũng chẳng cần nề cổ mà làm chi. Nhưng chẳng hay phu nhơn và tiểu thơ từ khi bị giải về Kinh đến nay, nhà người có hay dạng tin tức gì không ? »

Lữ Trung nói : « Việc ấy hằng ngày tôi vẫn quan tâm dò hỏi dữ lắm, nên có biết dạng rằng : Khi Khâm sai giải phu nhơn và tiểu thơ về Kinh, đi ngang qua một hòn núi kia tên là Xuy đài sơn, trên núi ấy có một tên tướng giặc tên là Vệ đồng Đạt, xuống chặn đường giết chết Khâm sai rồi cứu hết phu nhơn và tiểu thơ lên núi. Tôi còn nghe rõ dạng, Vệ đồng Đạt là một tay thiếu niên hào kiệt, năm nay tuổi độ lối hai mươi mà thôi. » Hoàng phủ Thiếu Hoa nghe nói nghĩ thầm rằng : « Thân mẫu ta vì có nạn mà không suy lường như vậy kia ! Thế thường những quân cướp đang cường san, mà bao giờ lại có lòng vị nghĩa ; mà đem chị ta cùng theo lên núi thành thử gái trai hỗn tạp ; nếu sau đây mà thấu đến tai triều đình, thời cái tiếng xấu ấy biết bao nhiều mà kể. ! »

Lúc Thiếu Hoa còn đang suy nghĩ, thì Lữ Trung tiếp nói rằng : « Mới rồi đây triều đình có treo băng cầu hiền, may công tử về kịp đây, vậy cũng nên mau xuống Kinh kỳ mà ứng thí. » Hoàng phủ Thiếu Hoa nói : « Đó là cái hi vọng của ta mong tưởng bấy lâu, đề rồi đây sẽ tính tới. » Hai người trò chuyện với nhau mãi, hết chuyện này sang chuyện nọ, cho đến quá canh ba mới nghỉ.

Ngày thứ, Hùng Hiệu mua đồ về làm lễ tế Tôn thi ; trong cơn lễ ấy, Hoàng phủ Thiếu Hoa tế lạy than khóc rất thảm thê ! Khi tế lễ xong rồi, Từ ngươn Thiện, Hùng Hiệu và Thiếu Hoa cùng nhau uống rượu. Hoàng phủ Thiếu Hoa hỏi Hùng Hiệu rằng : « Ngày nay triều đình đã treo băng cầu hiền, vậy hiền huynh hãy tìm nơi cát địa lo an táng hiền tẩu, rồi cùng em đến Kinh ứng thí. »

Hùng Hiệu nghe qua thở dài than rằng : « Tôi nghĩ hiền thê tôi đây, mới vừa hai mươi mốt tuổi đầu mà đã trở ra người Thiên cô ! Thở thì tưởng lại con người ta ở đời, chẳng qua cũng như đoá phù vân, cho nên bây giờ đây, tôi không còn màng đến công danh phú quý chi nữa ! Vả lại, ngày nay phần thể nhà đơn chiếc, trong ngoài chẳng kẻ quản gìn, thời đi làm sao cho được. Chỉ có phận hiền đệ rất thiết cần, vậy hiền đệ hãy lo sửa soạn kịp đi, kéo phải dờ dang hết cơ hội. » Hoàng phủ Thiếu Hoa nghe nói thất kinh mà rằng : « Nếu hiền huynh không cùng đi mà giúp đỡ cho tôi, thì bao giờ tôi làm chi cho thành công vọng ! Xin hiền huynh hãy nghĩ lại chút nào. » Hùng Hiệu lắc đầu nói : « Bây giờ đây tâm trí tôi chán nản cuộc đời lắm rồi, đâu có đi nữa thời đi làm sao được. »

Từ ngươn Thiện thấy Hùng Hiệu quyết chí như vậy, bèn thốt lời khuyên giải rằng : « Tiệm nữ từ khi chẳng may thọ bệnh, thời thường nói hiền tể là một người tướng mạo phúc hậu, làm gì sau này cũng chiếm được ngôi đại quý ! Tiệm nữ ngày đêm than tiếc cho mình phúc bạc, e không được thọ hưởng mỗi vinh hoa sau này. Lại khi sắp làm

chung có trời dặn rằng : Sau khi tiện nữ thác rồi, thì hiền tể nên mau tìm người chấp nối mà xem sóc việc nhà, còn hiền tể thì rán gần công lập chí mà tìm lấy công danh, làm sao cho tiện nữ sau này dựặng đôi phần vinh hiển, thì dẫu cho hôn đã ở tuổi vàng, nhưng cũng dặng ngậm cười thỏa vọng. Vả lại, lão phu năm nay tinh thần vẫn còn tráng kiện, có thể lại qua mà trông nom giùm sản nghiệp cho hiền tể được. Vậy hiền tể hãy y theo lời bạn, khá lo sắp sửa đồ đạc, lướt dặm đến Kinh, may ra lập dặng công danh, cho thỏa bấy linh hồn của tiện nữ đang mong đợi chốn tuổi vàng, và lão phu đây cũng dặng dự chút danh thơm nữa ! »

Hoàng phủ Thiệu Hoa thấy Từ ngươn Thiện có lòng tốt cùng mình như vậy, bèn nói tiếp rằng : « Nếu hiền tể mà có cái hy vọng, muốn cho hiền huynh lập lấy công danh, thì thiết nghĩ hiền huynh cũng nên gần công đeo đuổi, mà làm cho hiền tể ở chốn tuổi vàng dặng thỏa tấm lòng. » Hùng Hiệu nghe nói đã còn ngần ngại, Từ ngươn Thiện cố ý khuyên mãi mới chịu nghe lời. Rồi đó Hùng Hiệu rước thầy Địa lý đi tìm đất, công việc cắt lạng Tôn thị chỉ trong mười ngày thì xong. Đoạn Hùng Hiệu sắp đặt công việc, thưởng tiền cho người vú, căn dặn rán lo nuôi nấng Hùng Hoài, còn tất cả sản nghiệp thì giao về Từ ngươn Thiện cai quản. Lại vì ngày giờ đã cận đến, lúc ấy là cuối tháng chạp rồi, nên cứ việc sửa soạn xong thì khởi hành, chớ không xem chọn tháng ngày chi hết. Hùng Hiệu với Hoàng phủ Thiệu Hoa thì cỡi ngựa, còn Lữ Trung vì già yếu cỡi ngựa chẳng tiện nên mướn kiệu theo sau.

Trong khi đi dọc đường, Thiệu Hoa nói với Hùng Hiệu rằng : « Mẹ và chị tôi không biết vì cớ chi mà lại đem mình vào ở nơi chốn lục lâm, vậy nay tôi muốn thẳng đến Xuy đài sơn dặng dò thăm coi có sự thế nào, chẳng hay hiền huynh nghĩ được chăng ? » Hùng Hiệu nói : « Lời hiền đệ nghĩ phải đó ! Nhưng tôi nghĩ, vả phu nhơn là một bực mạng phụ của trảo đình, thì khi nào lại chịu bỏ phẩm

giá mình mà theo bọn lục lâm. Việc này chắc cũng có duyên có chí đây ; vậy chúng ta nên đến đó thăm hỏi coi thế nào, rồi tiện đường thẳng tới Kinh sư luôn thể. »

Ba người vừa đi vừa nói nói cười cười, chẳng bao lâu đã đến Xuy đài sơn. Hùng Hiệu và Thiệu Hoa bèn dừng ngựa lại đứng ngắm xem địa thế, thấy non núi chập chồng, cây xanh rậm rạp, vắng teo sau trước chẳng có một kẻ lại qua. Lữ Trung nói : « Lạ dữ kia ! Đây quả là Xuy đài sơn mà sao trông chẳng thấy ai hết ? »

Lữ Trung nói vừa dứt lời, xảy thấy trong bụi nhẩy ra một tốp lâu la nạt rằng : « Các người ở đâu, lên đến đây định dò thám phải không ? » Hoàng phủ Thiệu Hoa hỏi : « Tại trên núi này, có Vệ đông Đạt ở trên phải không ? » Lâu la nói : « Vệ đông Đạt là Đại vương của chúng ta, người muốn chết hay sao mà hỏi thăm làm chi đó ? » Hoàng phủ Thiệu Hoa nói : « Chúng người hãy về thưa giùm với Vệ đại vương, nói có ta là Hoàng phủ Thiệu Hoa xin vào yết kiến. »

Lâu la nghe nói thì cười và hỏi rằng : « Nói vậy thì người là Hoàng phủ công tử đó sao ? Đại vương của chúng tôi bấy lâu thường nhắc nhở hoài, vậy xin phiền hãy đứng đây, đề tôi về thông báo. » Lâu la nói dứt lời thì một tốp ở lại, còn một tốp thì chạy riết về, vào nhà Tự nghĩa đường thưa với Vệ đông Đạt rằng : « Bẩm đại vương. Hiện thời dưới chơn núi có hai vị hào kiệt, trong hai người ấy có một người xưng là Hoàng phủ Thiệu Hoa, xin lên yết kiến Đại vương. » Vệ đông Đạt nghe nói cả mừng, bèn lật đặt lên ngựa xuống núi nghinh tiếp.

Khi Vệ đông Đạt đi xuống vừa nữa chừng núi, dưới này lâu la xem thấy, mới chỉ cho Hoàng phủ Thiệu Hoa coi và nói rằng : « Kia kia ! Đại vương chúng tôi đã cỡi ngựa xuống tiếp công tử đó. » Hùng Hiệu và Thiệu Hoa nghe nói ngó lên, nhìn hồi lâu thì thất kinh nói với nhau rằng : « Lạ thay ! Nào có dê đầu trong đám lục lâm cường đạo, mà lại có người tài mạo như vậy ! » Rồi đó hai người bèn xuống ngựa đứng

chờ. Hoàng phủ Thiếu Hoa mới nghĩ thầm trong bụng rằng : « Nếu thân mẫu ta, mà có đem chị ta gả lỡ cho người này thì nghĩ cũng đẹp đôi vừa lứa quá chứ phải chớ ! » Còn Vệ đồng Đạt khi xuống gần tới, trông thấy gương mặt Hoàng phủ Thiếu Hoa, thấy giống tựa như Trương Hoa tiểu thư, còn Hùng Hiệu thời sắc diện oai nghiêm, đường đường lẫm liệt, thì trong lòng chắc cũng là một bậc anh hùng hào kiệt, bèn lật đật nhảy xuống ngựa cúi chào. Hùng Hiệu và Thiếu Hoa cũng vội vã bước tới chào lại. Hoàng phủ Thiếu Hoa nói : « Thân mẫu và gia tử tôi được Đại vương cứu mạng, ơn ấy thật rất dày lắm đó ! »

Vệ đồng Đạt nói : « Hiện tôi đã nhận phu nhưn làm mẹ rồi thì đối với hiền đệ tức là anh em trong một nhà, xin chớ có nói đến sự ơn nghĩa làm chi. » Đoạn Vệ đồng Đạt chỉ Hùng Hiệu mà hỏi Thiếu Hoa rằng : « Chẳng hay vị anh hùng này là ai ! » Hoàng phủ Thiếu Hoa nói : « Anh này họ Hùng tên Hiệu tự là Hữu Hạc, nguyên chọn Võ cử nhưn, mà lại là một nhà phú hộ, quê ở huyện Bình giang tỉnh Hồ quang. Trước kia lúc tôi đi lánh nạn, may gặp người hết lòng cứu giúp, và cùng nhau đi tìm học tập tiên thuật ngày nay đây tính xuống Kinh đô ứng thí. » Vệ đồng Đạt nghe rõ, bèn chạy qua nói với Hùng Hiệu rằng : « Nếu vậy thì ngài quả là một bậc đại danh hào kiệt, thế mà này giờ tôi không được biết sớm. » Hùng Hiệu nói : « Tôi đây học thiền tài sơ, đồ được cái chức Võ cử nhưn ấy là do nhờ nơi đều may vậy, chớ bao giờ dám bì với Đại vương ! »

Rồi đó ba người cùng với Lữ Trung dắt nhau lên núi, vào ngôi đàm đạo nơi Tự nghĩa đường. Hoàng phủ Thiếu Hoa nói : « Xin nhị vị hãy ngồi đây chuyện văn, để cho tôi vào bái yết thân mẫu và gia tử tôi một chút. » Vệ đồng Đạt nghe nói, bèn kêu người sai đưa Thiếu Hoa vào hậu đường. Lúc ấy Doãn phu nhưn và Trương Hoa tiểu thư đang ngồi chuyện văn, xẩy thấy Hoàng phủ Thiếu Hoa chạy nhào vô khóc

rống lên rằng : « Bấy lâu coa mắc lo lánh nạn phương xa, không được sớm khuya hầu hạ thân mẫu, tội lỗi ấy nặng nề biết chừng nào ! »

Doãn phu nhơn và Trương Hoa tiều thơ trông thấy Thiếu Hoa thì nửa mừng nửa tủi, vội vã đưng dậy ; Hoàng phủ Thiếu Hoa quì xuống lạy phu nhơn và tiều thơ ; kẻ Lữ Trung cũng chạy theo lạy mừng, rồi thưa rằng : « Lão nô không dè ngày nay đây gặp gỡ cả phu nhơn với tiều thơ, thật nỗi mừng tràn trề vô hạn ! » Doãn phu nhơn nói : « Nhà người hết lòng vì ta lo dặt dàu công tử, chung chịu biết bao sự khố nhọc, thật công cán nhà người rất trọng lắm đó ! » Doãn phu nhơn nói dứt lời, bèn sai nữ tì dặt Lữ Trung ra ngoài dọn rượu thịt cho ăn uống.

Rồi đó, Doãn phu nhơn mới thuật hết các việc, từ khi bị bắt, cho đến lúc gặp Vệ đông Đạt cứu đem về, và chịu làm nghĩa tử vãn vãn, cho Thiếu Hoa nghe. Hoàng phủ Thiếu Hoa nói : « Vệ đông Đạt thật là một người tài mao ít có ! Nhưng chẳng rõ người là một trang hảo kiết đang độ thiếu xuân, mà sao lại làm cái nghề cường khấu như vậy ? » Doãn phu nhơn nói : « Va nguyên vốn cũng giống tướng môn tử đệ, va mà làm cái nghề này đây, ấy chẳng qua nương tạm trong một thời mà thôi. Còn con, từ đó nhân nay con lưu lạc ở chốn nào, và bây giờ con định đi đâu đây ? »

Hoàng phủ Thiếu Hoa mới thuật lại từ đầu chí đuôi, lúc phân biệt ra khỏi nhà, rồi kể gặp Hùng Hiệu bảo bọc giúp đỡ vãn vãn cho Doãn phu nhơn và Trương Hoa tiều thơ nghe, rồi nói rằng : « Hùng Hiệu thật là một người lòng dạ rất tốt, một niềm vì bạn quên nhà ! Trước kia đã cùng con đi tầm tiên học đạo, ngày nay đây lại cùng con nguyện xuống đầu quân, dâng hiệp lực lo cứu lấy thân phụ con về triều. Thiết cái ơn cao dày của Hùng Hiệu không biết bao giờ mà con lo báo đáp cho vừa ! » Doãn phu nhơn và Trương Hoa tiều thơ nghe rõ, trong lòng cảm kích Hùng Hiệu bội phần, bèn

bảo Thiếu Hoa đi với mình ra Tự nghĩa đường, mà lạy tạ ơn Hùng Hiệu. Hoàng phủ Thiếu Hoa ra trước nói cho Hùng Hiệu hay; Hùng Hiệu nghe qua thất kinh nói: « Húy trời ôi! Tôi có công lao gì đâu, mà phu nhơn phải ra lạy tạ! Vậy nhờ hiền đệ mau vào ngăn cản phu nhơn đi!»

Hùng Hiệu nói vừa dứt lời, thì Doãn phu nhơn và Trương Hoa tiều thơ đã đến. Doãn phu nhơn nói: « Nhà tôi chẳng may vương cơn tai nạn, lại còn làm đi lạy cho đến tiên sanh, phải lìa vợ xa con, bỏ nhà bỏ cửa, cùng với tiện nhi đi tình nguyện đầu quân, đang lo cứu lấy phu quân tôi về nước. Trông đến cái ơn sâu ấy, dầu cho tôi kết cỏ ngậm vành, đền bồi cũng chưa xong được. » Doãn phu nhơn nói dứt lời, thì cùng với Trương Hoa tiều thơ ngồi xuống lạy tạ Hùng Hiệu. Hùng Hiệu hoảng kinh tránh qua một bên và đỡ Doãn phu nhơn dậy. Doãn phu nhơn bèn bảo Vệ đồng Đạt rằng: « Con hãy vì mẹ mà thiết ra một tiệc rượu, dâng hậu tạ Hùng ân nhơn. » Vệ đồng Đạt nói: « Đó vẫn là cái bổn phận của con, xin thần mẫu và hiền muội chớ lo, hãy lui về hậu trại an nghỉ. » Doãn phu nhơn và Trương Hoa tiều thơ từ giả lui ra.

Độ một lát thì chúng lâu la dọn bày tiệc rượu đã xong, ba người mới cùng nhau ăn uống, và đàm luận võ nghệ, trông ra ý rất hiệp tâm rất đồng; cả ba yến ẩm mãi cho đến canh một yến tiệc mới tan. Hoàng phủ Thiếu Hoa bèn xin phép Hùng Hiệu, đứng vào hậu trại nói chuyện với phu nhơn. Hùng Hiệu vâng lời, rồi đó lâu la cầm đèn đưa Thiếu Hoa vào trong. Còn Vệ đồng Đạt tuy có lòng kính mến Hùng Hiệu, nhưng chẳng dám cầm lại ở chung một phòng với mình, vì sợ ngày sau mang tiếng, bèn sai người đưa Hùng Hiệu ra nghỉ nơi nhà khách. (Thỉnh đường.) Đêm ấy Vệ đồng Đạt nằm trần trọc ngũ không yên giấc! Nghĩ ngợi một mình rằng: « Chẳng hay cái số phận của ta ngày sau dầy ra thế nào? Ôi! Đó chẳng qua là do nơi trời định, dầu thế nào ta cũng phải cam! Nhưng mà . . . ! nhưng mà . . . ! Nếu mai sau này mà ta dựng kết duyên cùng Hoàng

phủ Thiếu Hoa hay là được cùng Hùng Hiệu, thì ta cũng thỏa thích cái tấm lòng.

Nói qua, khi Hoàng phủ Thiếu Hoa vào đến hậu trại, mới nói riêng với Doãn phu nhơn rằng : « Chị con năm nay đầy tuổi đã trưởng thành rồi ! Vả lại Vệ đồng Đạt song toàn tài mạo, lại có ơn trọng cùng ta ; vậy thân mẫu cũng nên gả chị con cho Vệ đồng Đạt, con thiết tưởng cũng là đẹp duyên vừa lứa lắm đó ! » Doãn phu nhơn nghe nói, thì cười và nói rằng : « Con nghĩ lầm rồi đó ! Vệ đồng Đạt nguyên là nữ nhơn cải trang nam tử, chớ chẳng phải là đồng bạn mày râu với con đâu ! Nếu chàng thật là nam tử, thì mẹ đây đã tự vẫn lâu rồi, chớ bao giờ mẹ lại chịu nhân nhục đến bây giờ, mà làm cho mang cái tiếng thơ Nam nữ hôn tạp hay sao ! »

Hoàng phủ Thiếu Hoa nghe phu nhơn nói dứt lời, thì giật mình thất kinh mà rằng : « Nào ! Ai có dè đâu ở trên đời này lại có một người kỳ nữ như thế ! Mặt hoa da phấn mà dám đem mình nương dựa nơi chốn sai lang. Lại thêm cử chỉ nói năng, trông rất anh hùng khí khái ! Thật là xưa nay một việc, vẫn chưa từng có bao giờ ! Chẳng những đứng đầu hết trong bọn nữ lưu mà thôi, dầu cho nam tử tu mi sánh cùng nàng cũng thẹn ! Thưa thân mẫu, nàng nguyên là con gái của ai, mà có tài ba can đảm quá như vậy ? »

Doãn phu nhơn mới thuật rõ mọi việc lại, cho Thiếu Hoa nghe, Vệ đồng Đạt nguyên thật là Đồng Nga, con của Tiên phuông Vệ Hoán vân vân. Rồi đó Doãn phu nhơn mới nói với Thiếu Hoa rằng : « Vệ đồng Nga năm nay mới có mười chín tuổi ; vả lại Mạnh lệ Quân ngày nay đã chết rồi ; nếu sau này mà con cứu được thân phụ về triều, thì hãy cưới lấy nàng về làm vợ, cho mẹ đâyặng thỏa cái tấm lòng. Vì mẹ biết chắc nàng là một người hiền đức, đáng vào làm dâu nhà ta lắm ! »

Hồi thứ ba mươi bảy

Đến kinh thành, Hùng-Hiệu đầu quân

Diễn võ trường, Thiếu-Hoa khảo thí

Hoàng phủ Thiếu Hoa nghe nói Mạnh lệ Quân chết, thì thất kinh lật đật hỏi rằng « Thân mẫu ở đây, mà làm sao biết được rằng Mạnh lệ Quân đã chết ? » Doãn phu nhơn bèn thuật chuyện Lưu khuê Bích bị bắt, và làm tờ cung tấu trình thú nhận những sự gian ác của hắn đã làm vắn vắn, cho Thiếu Hoa nghe. Lại lấy tờ cung tấu ra, trao cho Hoàng phủ Thiếu Hoa xem. Hoàng phủ Thiếu Hoa coi rồi hỏi rằng : « Chẳng hay Lưu khuê Bích bây giờ ở đâu ? » Doãn phu nhơn nói : « Khi mới bắt được nó về, thời chị con giận muốn banh gia lóc thịt nó ra muốn mảnh, nhưng Vệ đồng Đạt sợ sau này triều đình quở trách, nên còn giam cầm nó ở sau ngục, đây dọa nó phải chịu trăm điều khổ nhục ! » Hoàng phủ Thiếu Hoa nói : « Nó là một đứa lòng dạ hiểm ác, phi thường, dầu đây dọa nó cách nào cũng chưa đáng tội ! Chỉ thương thay cho Mạnh lệ Quân, vì bởi nhà ta mà phải chịu suốt đời oan lạnh ! » Doãn phu nhơn nói : « Nếu mai sau này khi con lập được công danh rồi, thì hãy tâu với triều đình truy tặng cho nàng, mà đền đáp cái tấm lòng tiết liệt ấy. » Hoàng phủ Thiếu Hoa nói : « Sự tiết nghĩa của nàng đối với con như thế, dầu cho non mòn biển cạn con cũng chẳng dám quên ! » Rồi đó mẹ con chuyện vắn đàm đạo cùng nhau, qua cho mãn canh tư mới tắt đèn an giấc.

Ngày thứ, Hoàng phủ Thiếu Hoa và Hùng Hiệu cũng ra hội đàm với Vệ đồng Đạt tại Tự nghĩa đường. Kể một lát thì lâu la bày tiệc lên, ba người vây nhau ăn uống chuyện vắn rất vui. Vệ đồng Đạt hỏi : « Chẳng hay bây giờ nhị vị định đi đâu ? » Hoàng phủ Thiếu Hoa mới tỏ rằng : « Ý của tôi định đề thay họ đổi tên, rồi xuống Kinh xin vào đầu quân. » Vệ đồng Đạt nói : « Tôi cũng đã có nghe

tin triều đình phóng bằng cầu hiền, lòng tôi cũng muốn xuống đó đầu quân, nhưng sợ nếu triều đình chẳng khứng dụng và bắt tội, thì tánh mạng ắt không bảo toàn. Vậy nay nhị vị xuống Kinh, nếu khi đã lập được công danh rồi, thì hãy lâu giúp với Thiên tử xá tội cho tôi, và cho tôi làm tiền bộ Tiên phương lãnh binh dẹp giặc, thì tôi cảm đội ơn nhị vị lắm đó ! »

Thiếu Hoa và Hùng Hiệu nghe dứt lời thì đồng thanh đáp rằng : « Hiền huynh đã có lòng vì nghĩa, bấy lâu trọng đãi phu nhân và tiểu thơ rất hậu, cái ơn ấy rất dày. Nếu chúng tôi đi đây mà lập được công danh rồi, thì quyết thế nào cũng thân tấu với triều đình, mà bảo cử cho hiền huynh đứng xuất đầu lộ diện. » Vệ đồng Đạt nghe qua cả mừng, bèn nói với Thiếu Hoa rằng : « Hiền bây giờ Lưu khuê Bích đã bị tôi bắt đang giam cầm nơi tù lao, nó là một người đại cừu của công tử đó, chẳng hay công tử muốn trông thấy mặt nó hay không ? » Hoàng phủ Thiếu Hoa nói : « Hồi hôm này thên mầu tôi có thuật chuyện ấy cho tôi nghe rồi ! Nhưng bây giờ nếu đại vương sẵn lòng cho tôi xem, thì tôi cũng muốn đi thăm nó một chút. »

Vệ đồng Đạt bèn truyền cho lâu la giải Lưu khuê Bích ra. Lâu la vâng mạng vào ngục dẫn Lưu khuê Bích ra ; khi Lưu khuê Bích đi gần đến, Hoàng phủ Thiếu Hoa trông thấy Lưu khuê Bích đầu tóc rối bù như ổ quạ, mặt mũi tèm lem như mèo, hai tay bị xiềng treo ra sau, đi lồm khồm như quỷ sứ. Hoàng phủ Thiếu Hoa vốn là một người tấm lòng đại độ, thấy vậy thì động lòng thương xót, bèn nói với Lưu khuê Bích rằng : « Thương thay cho ngô huynh quá ! Bởi ngô huynh xưa nay hay chất chứa tấm lòng sâu độc, cho nên nay phải chịu đọa đầy cực khổ như vậy. »

Nguyên Lưu khuê Bích từ khi bị giam cầm đến nay, ngày đêm ngồi trong ngục hăm tối đen, không hề thấy dạng mặt trời mặt trăng, khổ sở vô cùng. Nay thành lĩnh gặp dạng Hoàng phủ Thiếu Hoa thì trong lòng mừng lắm, quên

hết cả những điều xấu hổ, mới cầu khẩn Thiếu Hoa rằng :
« Hiền huynh ôi ! Xin hiền huynh cứu giúp tôi với ! Vả lại những chuyện xưa kia, như việc phát hỏa ở Tiểu xuân đình, thì lúc ấy tôi và thân mẫu tôi mắc qua bên nhà ngoại tổ mẫu tôi, nên chẳng rõ duyên cớ vì đâu. Còn như việc Hoàng phủ Nguyên soái đi bình Phiên bị hãm, thì tôi có tư thư cho thân phụ tôi, xin người bào chữa giúp cho Nguyên soái ; nhưng ngặt vì quan Tuầu phủ Sơn đông dâng biểu, tâu quyết là Nguyên soái đầu hàng quân giặc, rồi dắt Phiên binh về đánh phá Đãng châu ; vì thế cho nên triều đình mới kết án làm tội, thân phụ tôi hết sức tâu rồi mà tâu chẳng được. Còn qua cái việc tôi đến đánh Xuy dài sơn đây, là do nơi mạng lệnh của triều đình sai khiến, chứ không phải là tự nơi tôi cố muốn như vậy. Lại cái tờ cung tấu của tôi khai hôm trước kia, là bởi tôi bị nghiêm hình đau đớn quá, chịu không nổi nên phải khai liea ! Xin hiền huynh chớ cho là đều thật, mà thương xót cho cái tấm thân của tôi, bấy lâu bị giam cầm trong ngục hãm tâm tôi, chẳng biết đang đêm ngày, cũng trông thấy mặt trời mặt trăng, lửa đói lửa no, như chết như sống, khổ sở muôn bề ! Cúi xin hiền huynh dủ lòng thương đến, tha cho tôi được trở về trông thấy mặt mẹ cha, thì cái ơn của hiền huynh muôn đời tôi chẳng dám quên. » Lưu khuê Bích khẩn cầu dứt lời, thì lạy lia lạy lịa, và khóc lóc nỉ non ! Hoàng phủ Thiếu Hoa nói : « Đó là tại ngộ huynh tự gây sự cho mình ! Vả lại ngộ huynh vốn lòng nham hiểm, nếu mà tha về thời chắc sẽ sanh ra sự lỗi thời ! Tôi thấy thân ngộ huynh tôi cũng thương, nhưng mà khó liệu quá ! » Hoàng phủ Thiếu Hoa nói dứt lời, bèn dấy lại bảo Vệ đồng Đạt rằng : « Xin đại vương bầy vì tôi mà tha và khỏi bị giam vào ngục tối, chỉ cho ra ở nơi một cái phòng hơi rộng sáng và cho ăn no mặc ấm một chút. »

Vệ đồng Đạt cười và nói : « Nếu công tử mà có lượng khoan hồng như vậy, thời khi nào tôi lại chẳng vâng theo. » Nói rồi bèn kêu lâu la dạy làm y theo lời của Hoàng phủ Thiếu Hoa, mà phải giữ gìn cẩn mật. Lưu khuê Bích mừng rỡ

bội phần, bèn cúi lạy Thiếu Hoa ; Thiếu Hoa đỡ dậy an ủi ít lời, rồi lau la dắt đem ra sau tắm rửa và cho thay đổi quần áo khác sạch sẽ, từ đó Lưu khuê Bích đứng thành thoi hơn khi trước. Khi lau la đem Lưu khuê Bích đi rồi, Vệ đồng Đạt truyền dọn rượu thịt lên thêm, cùng với Thiếu Hoa, Hùng Hiệu ăn uống mãi đến trưa mới tan. Hoàng phủ Thiếu Hoa lui vào hậu trại, từ biệt Doãn phu nhơn và Trương Hoa tiểu thơ, đứng ngày thứ khởi hành đến Kinh. Doãn phu nhơn nói : « Con đến Kinh kỳ này, nên rán chí mà lập cho được công danh ; nếu sau khi cứu dựng thân phụ con về triều rồi, thì con nên cưới Vệ đồng Nga mà làm vợ. » Hoàng phủ Thiếu Hoa nói : « Việc ấy thân mẫu vội chi lo tính, để đến chừng đó rồi sẽ hay. »

Hoàng phủ Thiếu Hoa nói dứt lời, bèn lui ra Tự nghĩa đường kêu Lữ Trung đến hỏi rằng : « Nhà ngươi độ rày ta xem đã già quá, mà có thể theo ta đến Kinh được không ? » Lữ Trung nói : « Dẫu thế nào đi nữa, thì lão nô cũng phải rán đi theo, chớ lẽ nào để công tử đi một mình sao được. » Vệ đồng Đạt liền nói : « Chẳng được đâu ! Lữ Trung năm nay đã già cả yếu đuối quá, mà nơi đất bắc khí trời lạnh lẽo lắm, chịu sao cho nổi ! Tôi có hai tên đồng si là Lý Mạnh và Đinh Tuyên, hai tên này sức lực rất mạnh mẽ và tánh tình trung trực cẩn thận. Vậy để tôi cho theo hầu hạ công tử, nếu dọc đường mà gặp việc chi khó khăn, thì chúng nó cũng có thể giúp đỡ xong được. » Dứt lời bèn kêu Lý Mạnh và Đinh Tuyên đến. Thiếu Hoa, Hùng Hiệu trông thấy hai người ấy tuổi còn trẻ, lại thêm thân thể tráng kiện, thì bằng lòng lắm !

Vệ đồng Đạt nói với Lý Mạnh và Đinh Tuyên rằng : « Hai người hãy đi theo Hoàng phủ công tử và Hùng tiên sanh đây đến Kinh, rán hết sức hầu hạ cho hết lòng, rồi sau này ta sẽ trọng thưởng. » Hai gia tướng vâng lệnh lui ra.

Ngày thứ, Vệ đồng Đạt thết một tiệc đề tiền hành. Hoàng phủ Thiếu Hoa vào từ biệt Doãn phu nhơn và Trương Hoa

tiểu thư. Trương Hoa tiểu thư nói : « Nếu khi hiền độ lập được công danh mà lãnh binh đi dẹp giặc, thì chị đây cũng nguyện hết lòng đi theo mà trợ lực với hiền độ. » Thiếu Hoa nghe nói giựt mình mà rằng : « Chị là nữ lưu, đi ra xông pha nơi chốn chiến trường làm sao cho tiện ! Vả lại giao chiến với quân Phiên đây thì đánh ròng thủy chiến, sóng gió dữ dội phi thường, chớ chẳng phải bình tĩnh như trên đất liền đâu ! » Trương Hoa tiểu thư nói rằng : « Chị nguyện dốc một lòng hiếu thuận, thì dầu cho sóng gió cách nào chị có sợ chi. Hiền độ chớ lo, hễ khi thành danh rồi, thì cứ tấu với triều đình xin giùm cho chị. » Hoàng phủ Thiếu Hoa gặt đầu vàng lệnh, rồi day qua nói với Doãn phu nhân rằng : « Lữ Trung năm nay đã già yếu quá, đi đường xa bất tiện ; vậy con xin để ở lại đây mà hầu hạ thân mẫu. » Doãn phu nhân y lời. Thiếu Hoa bèn bãi biệt lui ra, cùng với Hùng Hiệu, Đinh Tuyên, Lý Mạnh, lên ngựa và mang đồ hành lý lên đường. Vệ đồng Đạt theo đưa một đôi xa, và căn dặn Thiếu Hoa rằng : « Công tử đi chuyến này, như lập được công danh, thì hãy nhớ tâu với triều đình, cho tôi được tòng chinh chuộc tội. » Hoàng phủ Thiếu Hoa nói : « Cả nhà tôi nhờ ơn Đại vương rất nhiều ! Nay Đại vương sở cậy có mấy điều, thì khi nào tôi lại dám quên. » Vệ đồng Đạt nghe nói cả mừng, bèn giã từ trở lại, còn Thiếu Hoa và Hùng Hiệu, thì cùng với Đinh Tuyên, Lý Mạnh, do đường nhằm Bắc kinh trực chỉ.

Khi đến Bắc kinh, Hùng Hiệu và Thiếu Hoa vào quán mượn phòng an nghỉ, rồi viết tờ trạng xin đầu quân. Hùng Hiệu thì cứ khai thiệt tên tuổi, còn Thiếu Hoa thì đổi lại là Vương thiếu Phủ hiệu là Tùng Hoa, ở huyện Bình giang mười tám tuổi. Viết tờ trạng xong rồi, hai anh em tìm vào dinh Binh bộ dâng nạp, xin đem vào danh sách, đoạn lui về quán nghỉ ngơi, chờ đợi đến ngày khảo thí. Ngày kia Lê minh Đường đang ngồi suy nghĩ, chẳng biết Hoàng phủ Thiếu Hoa có đến báo danh đăng đầu quân hay chưa. Nghĩ rồi bèn truyền gia tướng đi lấy danh sách đến xem, trông

thấy có một người tên là Vương thiếu Phủ tự Tùng Hoa, thì trong lòng nghi hoặc, đoán chắc là Hoàng phủ Thiếu Hoa thay tên đổi họ. Bèn cầm quyển danh sách vào nói với Tổ Hoa rằng : « Mới đây có một người đến đầu quân tên là Vương thiếu Phủ tự Tùng Hoa, người này em nghi chắc là Hoàng công tử lắm. » Tổ Hoa hỏi : « Vì cớ nào mà tiểu thư dám quyết chắc như vậy ? » Lê minh Đường nói : « Chị hãy suy kỹ đó mà coi. Vương thiếu Phủ Tùng Hoa, nếu bỏ chữ Tùng ra, thì còn là Vương thiếu Hoa, ấy rõ ràng Hoàng phủ Thiếu Hoa chớ ai ! Lại năm nay mới mười tám tuổi thì quá chắc rồi ! Đi đây lại cùng cặp với một vị Võ cử nhưn tên là Hùng Hiệu, quê ở huyện Bình giang. Người này chắc cũng là một trang hào kiệt, nên mới kết bạn với Hoàng phủ công tử, mà đem nhau mạo hiểm đến đầu quân đây. » Tổ Hoa nói : « Lời tiểu thư suy đoán nghĩ có lẽ phải. » Lê minh Đường nói : « Từ này đến ngày khảo thí còn chẳng bao lâu, chúng ta hãy chờ đến đó thời rõ biết hư thiệt. »

Thời giờ qua thắm thoát, ngày tháng tự trôi đưa, lật bật chẳng bao lâu đã đến kỳ khảo thí. Trước đó tám ngày, vua Thành Tôn lâm triều ; Lê minh Đường tâu rằng : « Năm rồi hạ thần vâng chỉ bộ hạ chiêu mộ anh hùng, định đến ngày mồng một tháng hai năm nay, thì mở hội khảo thí, bây giờ đã gần đến ngày rồi, xin bộ hạ tuyển một vị Đại Tổng Tài, đứng đứng chủ trương việc khảo thí. » Vua Thành Tôn phán rằng : « Vả việc này là do nơi khanh xướng ra. Lại phần võ quan thì thuộc về ty Binh bộ, thế thì chẳng cần cử ai làm chi, trăm cứ cử khanh làm Đại tổng Tài đó. »

Lê minh Đường nghe vua phán dứt lời thì có lòng mừng nhưng muốn cho tiện việc hơn, bèn quì xuống tâu nữa rằng : « Muôn tâu bộ hạ ! Vả việc khảo thí này, cần nhưn phải làm sao cho thật công bình, thời mới kén chọn nhưn tài chắc chắn được. Nếu để có một người làm Tổng tài, thì e có sơ suất đi chăng ! Xin bộ hạ hãy cử thêm vài vị đại thần nữa, cho sĩ tử đềuặng bằng lòng. » Thành tôn nghe tâu khen rằng : « Lời khanh tâu đó rất phải ! Vậy để trăm chọn

thêm hai người nữa, đặt làm Giám thị cùng khanh. » Thành Tôn nói dứt lời, bèn triệu quan Thông chánh tư là Thượng nghị Tiên, và quan Đô sát ngự sử là Du tái Vật đến dạy rằng : « Nay trăm cử hai khanh làm chức Giám thị, động lo trợ giúp với Lệ binh bộ ; nhưng về việc này trăm phú trợn quyền cho Lệ binh Bộ ; nhị khanh hãy tùy theo đó mà làm. »

Hai người tạ ơn, rồi lại nói với Lệ minh Đường rằng : « Về việc này đại nhơn làm chủ, vậy thì đại nhơn hãy lập tức hiệu thị ra cho sĩ tử biết ; rồi qua đến ngày ấy thì chúng tôi sẽ đến thí trường Giám thị cho. » Lệ minh Đường tạ ơn, đoạn lên kiệu thẳng về trướng phủ ; đến nơi liền truyền hiệu thị ra cho chư sĩ tử đều biết, dạy qua ngày mồng một tháng hai, trời vừa tảng sáng, thì hết thấy sĩ tử phải đem cung tên đến tại thí trường ứng khảo.

Khi đến ngày ứng khảo, Thiếu Hoa và Hùng Hiệu sửa soạn khăn áo chỉnh tề, rồi lên ngựa dắt Đinh Tuyền Lý Mạnh đến thí trường ; đến nơi hai người xuống ngựa giao cho Đinh, Lý giữ, đoạn bước vào nhà Diên võ ngồi đó chờ. Lúc ấy trời mới rạng đông hai quan Phó chủ khảo cũng đã đến trước tại đó. Qua đến trời gần sáng tỏ, bỗng nghe ba tiếng pháo nổ vang, liền đó có quân vào báo cho Du tái Vật và Thượng nghị Tiên hay rằng : « Quan Chánh chủ khảo đã đến. » Hai người nghe nói, vội vã bước ra nghinh tiếp vào. Khi an tọa đầu đó xong, Lệ minh Đường mới nói với nhị vị Phó chủ khảo rằng : « Chẳng hay bây giờ đây, nhị vị định cách thi thế nào ? »

Thượng nghị Tiên và Du tái Vật nói : « Việc khảo thí này đều thuộc cả về ty Binh bộ, lại đại nhơn làm luôn Chánh chủ khảo nữa, thì việc chi hai tôi cũng tùy theo ý đại nhơn sắp định đó. » Lệ minh Đường ngồi nghĩ thầm rằng : « Người đến đầu quân nhiều quá như vậy, thì biết thế nào khảo sát cho khỏi lầm. Vậy trước hết đây ta hãy ra một cái

lệnh cho thiệt khó,ặng cho những kẻ bất tài nỗ nhẫm sức không kham, mà lui bớt trước đi thì hay hơn. » Lê minh Đường nghĩ như vậy, nên kêu quan chánh tư lại dạy rằng : « Việc giao chiến cùng nhau trên mặt biển, thì cần nhứt là nghề bắn, vậy nay ta định thi bắn trước. Nếu ai mà bắn trúng hồng tâm được ba phát, thì mới cho thi các môn võ nghệ, thi võ nghệ cho hợp thức rồi, thì mới cho vào nội trường đề khảo hạch các phép thao lược. » Quan chánh tư vâng lệnh, lập tức sắp đặt cung tên và lo dựng bia lên.

Lúc ấy mặt trời đã lên sáng tỏ, đầu đầu trông thấy cũng rõ ràng. Hùng Hiệu mới nói với Hoàng phủ Thiếu Hoa rằng : « Công tử tuy là đẹp trai, nhưng sánh lại không bằng quan Chánh chủ khảo đây. Người thiệt là lịch sự quá đa ! » Thiếu Hoa nói : « Tôi bị sao cho nổi ! Vì ông ta mới mười bảy tuổi mà đã liền trúng Tam nguyên, lại làm quan đến chức Binh bộ thượng thư. Ấy là một trang thiên hạ kỳ tài, thế gian bắn hữu đó ! »

Giây lát quan chánh tư đã dựng bia và sắp đặt xong. Từ chỗ đứng bắn đến tấm bia xa hai trăm bước, còn cái cung đề thi thì nặng đều hai trăm cân. Luật định : Hễ ai bắn trật mũi thứ nhứt, thì không được bắn phát thứ nhì ; trật phát thứ nhì, thì hồng phát thứ ba. Vì thế mà cuộc thi đặng mau lắm ! Có nhiều người thấy khó khăn quá bỏ ra về, có người kéo không nổi cây cung, có người thì bắn chẳng tới bia, tên đi nữa chừng thì rớt cũng có. Lê minh Đường ngồi sau xem thi mãi cho đến trời tối, mới lên kiệu mà về phủ. Ngày hôm ấy mới khảo sĩ từ ở tại Kinh, cả thấy có ít người bắn trúng ; chỉ đặng một mũi thứ nhứt mà thôi, còn nhì, ba thì tuột luốt ! Ba vị Giám khảo đều lắc đầu !

Khi Lê minh Đường về đến tướng phủ, lên lầu nói với Tổ Hoa rằng : « Ngày mai này đã đến kỳ khảo thi cử từ tỉnh Hồ quảng, nhưng chẳng biết Hoàng phủ công tử dung diện thế nào, đặng có giúp đỡ cho người ? » Tổ Hoa nói : « Hoàng phủ công tử mình cao lồi tám thước, khuôn mặt đầy đủ, nước da trắng, mắt sáng mày ngài, tiểu thư có ý xem kỹ thời nhận được. »

(Xem tiếp tập 21)

TÁI - SANH DUYÊN

(sự tích Mạnh-lệ-Quân)

Ngày thứ Lễ minh Đường đến Diên trường, khảo thí các lĩnh khác xong rồi, thì kêu qua đến Hồ quảng, Võ cử nhưn Hùng Hiệu. Hùng Hiệu nghe kêu vội vã bước ra cúi lạy : Lễ minh Đường trông thấy Hùng Hiệu diện mạo khôi ngô oai phong lẫm liệt, thì khen rằng : « Nhà người đã thi đỗ Võ cử nhưn, mà nay đến đầu quân, thì chắc hẳn là trang hảo kiết. Vậy trong khi thi đây, khá lưu tâm cẩn thận nó. »

Hùng Hiệu vâng lệnh, bước ra trường cung lạy tên bắn một phát thứ nhứt, tên vừa buông ra thì đã thấy ghim tại hồng tâm, quân sĩ vỗ tay khen rộ ! Hùng Hiệu khoái chí, bắn tiếp luôn hai phát thứ nhì, thứ ba, cả hai đều trúng tuốt cả ! Những người đứng xem đều khen rùm lên rằng : « Từ hôm thi đến nay, mới có một người bắn trúng ba phát, mà cả ba trúng chánh hồng tâm, thật là một trang hảo kiết anh hùng ! » Hùng Hiệu lúc bấy giờ trong lòng mừng lắm, bèn vào lạy tạ và thưa rằng : « Tôi mong nhờ phước ấm của đại nhưn, nên mới được trúng luôn ba phát. » Lễ minh Đường lật đật đỡ dậy mà rằng : « Đó là do nơi tráng sĩ hữu tài, chớ tôi đây có đức chi ; thế thì sau đây cùng tôi sẽ cũng là bạn đồng liêu, xin chớ thủ lễ chi cho quá ! » Hùng Hiệu xá một cái rồi lui ra.

Kế quan chánh tư kêu đến tên Vương thiếu Phũ, Hoàng phủ Thiếu Hoa lật đật bước ra cúi lạy. Lúc ấy Lễ minh Đường

nhìn thấy Vương thiếu Phũ, diện mạo quả y như lời của Tổ Hoa nói, thì quyết chắc là Hoàng phủ Thiếu Hoa, nên nghĩ xót thắm rằng : « Vợ chàng đã yì chàng mà hao mòn biết bao nhiêu tâm lực mãi đến ngày nay mới được thấy mặt nhau ! Ôi ! mà ta nữ lòng nào để cho chàng lạy lục cho đành ! » Lê minh Đường nghĩ như vậy, nên vội vã đứng dậy bảo rằng : « Vương thiếu Phũ ! Thôi hãy ra thi bắn đi, chớ lạy lục làm chi nữa ! »

Vương thiếu Phũ thưa : « Xin đại nhơn hãy đề cho tôi làm trọn lễ mới phải cho. » Nói rồi cứ việc cúi lạy tiếp. Lê minh Đường trong lòng bối rối, không biết liệu làm sao, ý muốn xuống đỡ dậy, mà sợ vượt ngoài lễ phép ; bèn lật đật lấy tay khoát nói rằng : « Hảo hơn ! ta miễn lễ cho đó ! Ta trông nhà ngươi tướng mạo đường đường, có lẽ là một bậc anh tài hào kiệt. Còn ta đây là vì quốc gia đi cầu nhơn tài, hảo hơn chớ có thù lễ quá như vậy. Thôi, từ đây về sau, ta miễn luôn cho, chớ có lạy lục làm vậy nữa. » Vương thiếu Phũ vâng lời đứng dậy ; Lê minh Đường lại dặn thêm rằng : « Hảo hơn hãy răn sức mà bắn cho trúng nghe. » Vương thiếu Phũ xá một cái rồi lui ra. Hai vị Phó chủ khảo nói : « Đại nhơn thật là khiêm cung cùng hạ sĩ quá ! » Lê minh Đường nói : « Người ta có tài, thì dầu văn hay là võ, tất sau này cũng là bạn đồng liêu với chúng ta, nên ta cần phải kính trọng người là phải đó ! »

Lúc ấy Vương thiếu Phũ thấy quan chánh chủ khảo có lòng trọng đãi mình, thì trong lòng mừng lắm, bèn ra lãnh cung tên bắn luôn ba mũi đều trúng chánh hồng tâm cả, rồi xây mình bắn trái lại cũng đều trúng tuốt luôn. Bao nhiêu thiên hạ đứng xem chung quanh, đều một lượt khen rộ lên : « Bắn giỏi như vậy, thì quả là thần tiên, xưa nay ít có ! » Hai vị Phó chủ khảo cũng khen vui. Lê minh Đường trong lòng hoan hỉ vô cùng, suy thắm rằng : « Thôi, như vậy thì có lẽ ta chấm cho Hoàng phủ công tử đồ Trạng nguyên dạng rồi ! »

Lê minh Đường thấy Vương thiếu Phũ bắn ngược, xuôi sáu phát tên đều trúng cả, thì trong lòng mừng rỡ vô cùng,

bên kêu Vương thiếu Phủ nói rằng : « Vương thiếu Phủ ! Nhà ngươi hãy rón mà lấy cho được chức Trạng nguyên. » Vương thiếu Phủ lật đật chạy vào qui xuống thưa rằng : « Tôi mong nhờ đại nhơn thương tình mà đề bạt cho. » Lê minh Đường nói : « Khi này ta đã dặn trước rồi, sao nhà ngươi còn thủ lễ mãi như vậy ? » Vương thiếu Phủ nói : « Thưa tôi đâu dám như vậy. » Nói dứt lời bèn bái từ lui ra, cùng với Hùng Hiệu trở về quán ngụ.

Chiều hôm ấy Lê minh Đường về phủ nói với Tổ Hoa rằng : « Vương thiếu Phủ quả thiệt là Hoàng phủ Thiếu Hoa rồi, vì em nhìn dung mạo đều y hệt như lời chị đã nói. » Dứt lời bèn thuật hết công chuyện ngày ấy cho Tổ Hoa nghe, và nói thêm rằng : « Lúc Hoàng phủ công tử đến lạy em, thật lòng em xốn xang quá ! Còn Hùng Hiệu cũng quả là một bậc anh tài, có lẽ khi bạn thân cùng Hoàng phủ công tử đó. Nếu hội thi này mà em chấm hai người ấy đồ cao hơn hết, thời nghĩ cũng chẳng phải là bất công vậy. » Tổ Hoa nghe nói khen phải ! Hai người cùng nhau bàn luận vui cười, qua đến canh khuya mới ngủ.

Hồi thứ ba mươi tám

*Wương-thiếu-Pủ dùng phép trời Vương-Hào,
Nguyên thành Tôn miện tại phong Võ trạng.*

Từ đó ngày nào Lê minh Đường cũng ra thí trường lo khảo sát, mãi đến ngày mừng tám, thì cuộc thi bản cả mười ba tỉnh mới xong. Trong bao nhiêu sĩ tử kể một phát, hai phát, dặng ba trăm bảy mươi tám người, chỉ có một mình Vương thiếu Phủ trúng đến sáu phát, Hùng Hiệu ba phát, và hai người nữa cũng trúng ba phát, là Vương Hào, người tỉnh Quảng đông hai mươi bốn tuổi. Qua ngày mừng chín, ba vị Chánh, Phó chủ khảo, đòi bốn người toàn trúng vào thí trường thi về sức lực. Lê minh Đường truyền quân khiêng đề

trước Diên võ trường một cái vòng đá nặng sáu trăm cân, rồi ra lệnh, hễ ai rình nổi cái vòng ấy lên cao ba thước, đi tới đứng ba bước thì chấm đậu.

Hoàng phủ Thiếu Hoa nghe hiểu dụ dứt lời, bèn chạy lại dựng đứng tấm đá ấy lên, rồi nạt một tiếng chuyển thần lực giở hông lên ba thước, đi tới được bảy, tám bước đoạn đề ẹo xuống, sắc mặt chẳng đổi, hơi thở như thường. Kế đó Hùng Hiệu lại xách lên cũng khỏi ba thước, đi tới được bảy tám bước rồi đề xuống, thần sắc vẫn không đổi và hơi thở cũng chẳng mệt, Hùng Hiệu thi rồi thì Xích anh Nam chạy lại, nhưng vì sức yếu quá, rần xách lên đi đứng ba bước rưỡi thì bỏ hạ xuống, mặt mày ửng đỏ, hơi thở pho pho ! Rốt sau hết tới Vương Hào. Vương Hào lại lấy tay kéo dựng cái vòng đá lên, rồi lòn tay ngang qua lỗ vòng, nạt lên một tiếng giở hông lên cao bốn thước xách đi hều hều hơn hai chục bước, rồi bỏ cái vòng liệng lên cao gần hai trượng, rớt xuống một cái lún đất sâu gần nửa thước. Thiên hạ đứng xem một lượt khen rầm lên : « Quả nhiên mạnh mẽ như thần ! »

Lệ minh Đường thấy Vương Hào sức mạnh quá như vậy, thì thất kinh, vì sợ va tranh đoạt cái giải Khôi nguyên đi. Bèn đứng dậy truyền lệnh rằng : « Thôi bây giờ bốn người hãy ra thi võ nghệ đi. Nếu ai không có ngựa, thì ta cho mượn con ngựa của ta kia. »

Hoàng phủ Thiếu Hoa nghe lệnh, bèn lại giá giắt binh khí rút một cây phượng thiên kích, kể Lý Mạnh dẫn ngựa đến, Thiếu Hoa thót lên, đoạn lui ra múa một đường kích, trông như phượng múa rồng bay ! Thiếu Hoa múa rồi, thì Hùng Hiệu rút đoản côn thót lên ngựa, ra sức diên một hồi, thương pháp cũng thần xuất quỷ nhập như Thiếu Hoa vậy. Xích anh Nam lên ngựa múa đường trường còn xem cũng tinh thông đủ lối, nhưng hơi kém hơn Thiếu Hoa và Hùng Hiệu, vì tại sức yếu quá ! Kế đến Vương Hào, Vương Hào không có ngựa nên quân sĩ phải dẫn con thanh tòng mã đến cho mượn ; Vương Hào rút cây đại đao nặng hơn bảy

chục cân, rồi thót lên ngựa múa đủ sáu mươi bốn đường, ngọn đao bay vùn vụt, chớp chớp gió dậy vù vù ! Vương Hào múa xong đem đao cắm vào giá, rồi bước tới quì trước Diên võ trường. Lê minh Đường lo sợ Vương Hào chiếm mất Võ trạng nguyên, bèn truyền dạy cho lui ra, còn ba trăm bảy mươi tám người kia, thì trước cũng thi sức mạnh, sau thi võ nghệ chẳng bao lâu đều thi xong hết. Lê minh Đường cứ theo thứ tự ghi vào danh sách. Rồi truyền lệnh rằng : « Hôm nay hề ai thi đúng theo thức lệ, thì sáng mai hãy đem giấy, bút đến dinh Bộ mà thi khảo về thao lược. » Đoạn cùng hai vị Phó chủ khảo lên ngựa ra về.

Ngày thứ Lê minh Đường sang dinh Binh bộ, ra đề mục cho chư sĩ thi văn. Khi Hoàng phủ Thiếu Hoa nạp quyển, Lê minh Đường xem qua, thấy thao lược rất tinh thông, mà nét chữ cũng sắc sảo lắm, thì trong bụng khen thầm. Đến khi xem quyển của Vương Hào, thì Vương Hào không biết chữ nào hết ! Hai vị Phó chủ khảo lấy làm tiếc cho Vương Hào ; còn Lê minh Đường thì mừng lắm vì chắc thế nào Thiếu Hoa cũng chiếm được khôi nguyên. Rồi đó ba vị Giám quan mới định thứ tự, đoạn truyền cho Thư lại viết băng treo ra ; chấm Vương thiếu Phủ thứ nhất, đồ Võ hội nguyên, Hàng Hiệu thứ nhì, Xích anh Nam thứ ba, Vương Hào thứ tư, kỳ dư sắp sau được chín mươi sáu người thi trúng thể thức.

Lê minh Đường mới đem danh sách vào trào dâng lên và tâu rằng : « Cuộc khảo thí ngày hôm nay đã xong ; xin Bộ hạ định ngày ngự ra thi trường,ặng tuyền lấy Võ trạng nguyên mà phong chức Nguyên soái. » Vua Thành tôn truyền Nội giám thâu danh sách, rồi giảng chỉ dạy Binh bộ phóng băng, định đến ngày mười lăm, thì ngự giá đến thi trường chọn lấy Võ trạng nguyên. Lê minh Đường lãnh chỉ lui ra lên kiệu về tởng phủ.

Sáng ngày bữa sau, những người trúng tuyền rủ nhau đến bái yết Lê minh Đường. Khi Lê minh Đường nghe gia tướng nào báo, thì nói với Tố Hoa rằng : « Chị hãy lại núp sau bình

phong mà nhìn Vương thiếu Phũ coi, có phải là Hoàng phũ công tử chăng. » Dứt lời ra ngồi tại thính đường rồi cho mời nội một mình Vương thiếu Phũ vào trước. Vương thiếu Phũ đứng lịnh liền vào, Lệ minh Đường trông thấy vừa đứng dậy chào, thì chàng đã quì lạy thưa rằng : « Tôi được đại nhơn quá thương, thiệt chẳng biết bao giờ mới đáp đền xong được. » Lệ minh Đường vội vả đỡ dậy mà rằng : « Tôi tuổi vẫn còn niên thiếu, người nena lấy lễ niên huynh mà đối đãi với tôi thì hay hơn. Vậy từ rày về sau xin chớ có lạy lạy nữa ! » Nói rồi kéo ghế mời ngồi ; Vương thiếu Phũ tạ ơn ngồi xuống ; trà nước một hồi, Lệ minh Đường mới nói rằng : « Thiên tử đã định qua đến ngày mười lăm này, thì ngự giá ra thi trường dựng tuyển chức Trạng nguyên ; tôi có ý muốn cho người chiếm bãng, vậy người hãy cố rán lưu tâm. »

Wương thiếu Phũ bèn đứng dậy chấp tay xá và thưa rằng : « Ân sư có tình thương đến mà lo giúp như thế, thì ơn ấy ngàn ngày tôi chẳng dám quên. » Lệ minh Đường nói : « Xin người chớ cố khiêm nhượng quá như vậy ! Vì người có tài năng xuất chúng như thế, thì bốn phận tôi phải lo liệu lấy chớ sao. » Rồi đó Vương thiếu Phũ xin cáo từ lui ra. Lệ minh Đường hối gia tướng dắt ngựa của Vương thiếu Phũ đem đến sát bên thềm, và theo đưa Vương thiếu Phũ ra cửa lên ngựa đi về.

Khi Lệ minh Đường trở vào, Tổ Hoa nói rằng : « Người ấy quả là Hoàng phũ Thiếu Hoa đó ! Tôi cũng vì người mà thiếu chút nữa phải bỏ thầy nơi bụng cá. Còn tiểu thơ mà đối cùng người như thế thật là phải lẽ lắm đó ! » Lệ minh Đường nói : « Hoàng phũ Thiếu Hoa đối với em cứ quyết giữ cái lễ thầy trò, thiệt khiến cho em xót ruột quá ! Làm thế nào rồi đây em cũng quyết lâu cùng Thiên tử, tiến cử cho được Hoàng phũ Công tử làm Nguyên soái, thì em mới thỏa tâm lòng. » Tổ Hoa nghe nói thì khen phải và vui mừng hết sức !

Ngày giờ qua thắm thoát, tối sáng chẳng bao lâu, lật bật đã đến ngày mười bốn tháng hai, vừa lối canh hai, thì ở nơi cửa thành đã bắn súng inh ỏi, đăng báo tin cho sĩ tử sửa soạn cung tên mang đến thí trường. Qua đến canh năm, thời Lộ minh Đường đã lên kiệu đến ngo môn, cùng với nhị vị Phó chủ khảo là Du tái Vật và Thượng nghị Tiên, vào triều tâu rằng : « Muôn tâu Bệ hạ, hiện thời những người trúng tuyển đã hiệp đủ ở thí trường, xin thỉnh Bệ hạ ngự giá ra đăng khảo thí. » Vua Thành tôn phán rằng : « Chư khanh hãy đi trước đi, rồi trẫm sẽ theo sau. » Ba người tạ ơn lui ra, lên kiệu thẳng đến thí trường. Giày lát vua Thành tôn cũng ngự giá ra đến, các quan đồng nghênh tiếp vào ngồi giữa Diển võ trường, rồi sắp hàng đứng hầu hai bên. Lúc ấy quan Tây đài ngự giá là Doãn thượng Khanh, nhìn biết Vương thiếu Phủ là cháu mình thì có ý mừng thầm, nhưng không dám nhận.

Rồi do vua Thành tôn truyền chỉ, cứ y theo thể lệ khi trước mà thi lại cho vua xem. Quan chánh tư lệnh lĩnh, do theo danh sách kêu tên vào thi bản. Vương thiếu Phủ nghe kêu tên mình đầu hết, bèn bước vào quỳ xuống. Vua Thành tôn trông thấy dung mạo thanh kỳ, thì biết ngay là một trang anh tuấn bèn truyền lệnh ra thi cho hân. Vương thiếu Phủ ra Diển võ trường, bắn luôn một lượt sáu phát đều trúng hồng tâm. Vua Thành tôn và nói với Tả, Hữu thừa tướng rằng : « Lộ quân Ngọc thật là con mắt tinh đời nên chọn được môn sanh bắn giỏi quá. » Kế Hùng Hiệu, Xích anh Nam, Vương Hào ra thi, thì mỗi người cũng trúng đủ hết ba phát, còn chín mươi sáu người hạ hạng kia, thì kẻ trúng hai, trúng một, chẳng có ai rần lênặng ba phát cả. Qua thi môn sức mạnh, thì Vương Hào đoạt giải nhất.

Vua Thành tôn bèn kêu Vương Hào lại hiệu dụ rằng : « Nghề bắn của các người thì vẫn ngang sức nhau, nhưng nay ý trẫm muốn lấy Vương thiếu Phủ đậu Trạng nguyên, vậy các người hãy đấu võ với Vương thiếu Phủ,ặng phân cao

hạ. Nhưng trong khi đấu, ta cấm chẳng cho dùng những thủ đoạn hiểm ác hại nhau. Nếu ai giết chết người, thì phải đền nhưn mạng, còn đánh bị thương thì cũng phải tội nữa. Các người nên quan tâm cẩn thận, chớ có sai lầm. »

Vương thiếu Phủ nghe vua hiểu dụ dứt lời, bèn huơi kích lên ngựa xông ra giữa Diên võ trường, rồi nói lớn lên rằng : « Nay tôi phụng mạng thánh chỉ tể thí cùng ba vị niên huynh, vậy ai có dám tranh đấu xin mời ra đây. » Xích anh Nam bèn xách trường côn lên ngựa, ra cúi đầu chào Thiếu Phủ mà rằng : « Vì chút công danh mà tôi phải cùng niên huynh tranh đấu, xin niên huynh tha thứ cho. » Vương thiếu Phủ nói : « Tôi xin đợi lệnh niên huynh. » Xích anh Nam bèn thúc ngựa tới, huơi côn đâm vào bụng Vương thiếu Phủ và nói lớn rằng : « Xin tha lỗi. » Vương thiếu Phủ lấy kích đỡ ra và đáp lại : « Có can chi ! » Rồi đó hai bên đánh vù vù với nhau trên hai mươi hiệp, mà vẫn thắng bại chưa phân. Vương thiếu Phủ nghĩ thầm rằng : « Vương Hào là một tay võ dũng phi thường, ta e khó lòng mà thắng được, vậy hãy giữ ta rảo cho bại Xích anh Nam, thì mới có mong địch nổi Vương Hào. » Vương thiếu Phủ nghĩ như vậy, nên chuyển thân lực đánh nã tới trên mười hiệp nữa, Xích anh Nam đương cự chẳng nổi, bèn quây ngựa chạy dài, và chạy và nói : « Tôi biết tài niên huynh rồi, tôi xin nhường lại đó. »

Vương thiếu Phủ nói : « Xin niên huynh xá tội cho tôi nghe. » Dứt lời bèn hồi lớn lên rằng : « Còn ai tranh nữa thì xin mời ra đây ! Bằng không thì tôi sẽ lãnh ấn Nguyên soái. » Vương Hào nghe nói hét lớn lên rằng : « Chớ có khoe khoan, còn có tôi đây. » Dứt lời, huơi đao lên ngựa ra chém nhầu Vương thiếu Phủ ! Hai người đánh vù vù với nhau lối hai mươi hiệp, Vương Hào càng đánh sức mạnh càng thêm, còn Vương thiếu Phủ thì mồ hôi đượm chảy. Lúc ấy thiên hạ ở ngoài ai ai cũng hồi hộp, bàn luận than thở với nhau rằng : « Tiếc thay cho Vương thiếu Phủ nghề bắn tài tình như thế, mà hội này e phải thua Vương Hào. » Khi đánh

đến ba mươi hiệp, Vương thiếu Phủ liệu sức cự đương chẳng nổi, bèn đâm bậy một kích rồi quảy ngựa chạy lui ra, và chạy và nói : « Niên huynh dám theo tôi qua tới đây, thì tôi mới nhượng là bực anh hùng. » Vương Hào nghe nói cũ giận nạt lớn rằng : « Tôi dễ sợ chi sao ! » Nói rồi giục ngựa đuổi theo ; Vương thiếu Phủ thấy Vương Hào đến gần, bèn thò tay vào túi lấy cái Hồng cầm sách ra quăng lên trên không, tức thì hào quang chiếu sáng xẹt xuống ngay đầu Vương Hào. Vương Hào vừa ngó lên trông thấy, thì đã bị trói chặt tay chơn té nhào xuống ngựa. Vương thiếu Phủ lật đật chạy lại thâu Hồng cầm sách và đỡ Vương Hào dậy xin lỗi rằng : « Vì chút công danh mà xúc phạm đến niên huynh, xin niên huynh thứ tội. » Vương Hào then đỏ mặt đáp : « Vì chữ công danh thì phải như thế ! »

Wương thiếu Phủ không trả lời nữa, bước thẳng tới quì trước mặt vua Thành tôn đợi lệnh. Vua Thành tôn hỏi rằng : « Khi này người dùng cái chi mà trói Vương Hào đó ? » Vương thiếu Phủ tâu rằng : « Cái đó là vật tiên thuật, tên là Hồng cầm sách. » Vua Thành Tôn hỏi : « Chẳng hay cái bửu bối ấy, nhà người tìm ở đâu mà được vậy ? » Vương thiếu Phủ tâu rằng : « Như cách ba năm về trước đây, hạ thần nghe tin Hoàng phủ Nguyên soái bị hãm bên Phiên quốc, là vì quân Phiên nó có yêu thuật, cho nên đương địch chẳng nổi ! Bởi cớ ấy, cho nên hạ thần mới cùng Hùng Hiệu kết làm anh em, rồi đem nhau đi tìm tiên học đạo ; hiện nay hạ thần cùng Hùng Hiệu mỗi người đều có bửu bối, nên quyết chắc thế nào cũng thắng được quân Phiên. » Lệ minh Đường thấy vậy cả mừng, vội vã quì xuống tâu rằng : « Vương thiếu Phủ tài tình như thế, thật đáng ngợi khen ! Vả lại người niên thiếu mà có lòng trung thành cùng xả tặc, dày công tìm học tập tiên thuật, để chờ dịp đi đánh Phiên mà gỡ rối cho nước nhà. Xin bệ hạ trọng dụng. »

Vua Thành tôn nghe tâu cả đẹp, chớp miệng cười mà phán rằng : « Khanh thật là con mắt rất tinh đời, biết chọn người anh hùng kiệt sĩ ; trăm chắc sau này, sẽ có ngày diệt trừ

Phiên tặc đứng. » Vua Thành tôn nói dứt lời, bèn kêu Vương Hào đến khuyên nhủ rằng : « Nhà ngươi võ dũng phi thường, để rồi đây trăm sẽ trọng dụng. » Vương Hào tạ ơn lui ra. Rồi đó vua Thành tôn mới truyền cho chín mươi sáu người kia vào thi, cũng thi qua đủ sức mạnh, võ nghệ thao lược vân vân. Thi xong thì trời đã xế, vua bèn ngự giá về cung. Còn Lê minh Đường khi về phủ, thuật chuyện lại cho Tổ Hoa nghe rằng Hoàng phủ Thiếu Hoa có học đặng tiên thuật, và chính mình đã ngó thấy hóa phép trời Vương Hào vân vân. Tổ Hoa nghe nói mừng lắm ; cùng nhau bàn luận, chắc thế nào rồi đây cũng cứu được Hoàng phủ Kính về triều.

Ngày thứ vua Thành tôn lâm triều ; Nội giám đem kim bảng treo ra, thì Vương thiếu Phủ đồ Võ trạng nguyên, Hùng Hiệu đồ Võ bảng nhãn, Xích anh Nam đồ Võ thám hoa, còn Vương Hào vì không có các bài thao lược, nên chấm đồ Nhị giáp đệ nhất danh Võ tể sĩ, kỳ dư chín mươi sáu người kia cũng đều cho đồ Võ tể sĩ hết ! Các quan tân khoa vào bái mạng, vua Thành tôn phán rằng : « Nếu do theo thể lệ cũ trước kia, thì các quan tân khoa đang đi du nhai ba ngày ; nhưng vì nay có quân Phiên xâm loạn, trăm đã giáng chỉ cho quan Tuần phủ Sơn Đông tu tạo chiến thuyền và luyện tập thủy quân đã xong rồi, nên trăm định qua đến ngày hai mươi hai tháng hai này thì cử binh chinh phạt. Bởi vì kỳ hạn gấp gáp như thế, cho nên phải tạm bãi cái lệ du nhai đi. » Văn võ triều thần nghe vua phán như vậy, thì cả thấy đều bằng lòng.

Vua Thành tôn bèn phong cho Vương thiếu Phủ làm Chính đông Đại nguyên soái, và ban cho gươm thượng phương được phép tiên trăm hậu tấn. Gia phong cho Hùng Hiệu làm Long nhưỡng đại tướng quân Tả tiên phuông, Xích anh Nam làm Hồ phấn đại tướng quân Hữu tiên phuông, Vương Hào làm Hồ vệ sứ, còn chín mươi sáu người kia, đều phong làm Bộ tướng theo hộ tòng giúp sức. Đoạn xong rồi vua bãi chầu về cung. Khi ra khỏi triều, Vương thiếu Phủ bèn kêu hết chư tướng lại nói rằng : « Bây giờ đây, chúng

la hãy đến bái yết Lương thừa tướng, và thăm ân sư của chúng ta là Lê minh Đường. » Cả thấy chúng tướng đều khen phải, rồi đó kéo nhau đến dinh Thừa tướng. Nữ tì xem thấy vào báo cùng Lương Giám. Lương Giám nói : « Việc ấy không có can chi đến ta, vậy mi hãy vào báo cho Lê minh Đường hay, đừng ra tiếp chuyện là đủ. »

Lúc ấy Lê minh Đường đang ở trong phòng, thuật chuyện cho Tổ Hoa hay, là ngày hai mươi hai thì cử binh đi đánh Phiên vân vân. Xảy thấy nữ tì vào thưa rằng : « Có quan Chính đông nguyên soái là Vương thiếu Phủ, cùng với chư tướng đến xin vào yết kiến. » Lê minh Đường nghe nói vừa muốn đi ra, thì Tổ Hoa kêu lại nói rằng : « Thằng thằng dã ! Đề tôi lên ra rình xem lại một lần nữa, coi có phải chắc là Hoàng phủ Thiếu Hoa không ? » Lê minh Đường mỉm cười, rồi chậm chậm bước ra ngồi nơi nhà khách.

Hồi thứ ba mươi chín

*Lê-minh-Đường xin chiêu an đảng giặc
Vương-thiếu-Phủ vâng chiếu chỉ binh Phiên*

Khi Lê minh Đường ra đến nhà khách ngồi xong, thì sai gia tướng ra triệu một mình Vương thiếu Phủ, còn bao nhiêu thì xin dự kiếu đề chờ khi khác. Giây phút Vương thiếu Phủ vào đến nơi, Lê minh Đường đứng dậy tiếp rước. Vương thiếu Phủ quì lạy thưa rằng : « Ân sư trọng đãi quá như vậy, thật môn sanh này không bao giờ được an lòng ! » Lê minh Đường đỡ dậy nói rằng : « Thôi, từ rày về sau, xin đừng có thủ lễ quá như vậy nữa ! » Vương thiếu Phủ nói : « Cứ theo cái nghi tiết thượng hạ thì phải như vậy mới hợp lễ cho. » Đoạn Lê minh Đường mời ngồi dùng trà ; chuyện vãn hồi lâu, Lê minh Đường mới nghĩ thầm rằng : « Vợ chồng tuy cùng nhau chưa chán chiếu, nhưng hôm nay hội

đây, ta cũng nên uống với nhau vài chén rượu. » Nghĩ rồi bèn truyền cho gia tướng bày tiệc lên.

Khi hai người ăn uống, Lê minh Đường mới dặn rằng : « Niên huynh khi cử binh gia phạt, trước hết phải nghiêm cấm quân sĩ, chớ có để cho nhiều hại hơn dân, và phải có lòng yêu mến quân sĩ trong khi nguy cấp ; làm sao cho quân sĩ có lòng cảm mến mình, thì mình mới nhờ người vì mình tận lực mà chiến thắng được, sau khi chiến thắng, thì phải xem xét tình thế cho chính chắn rồi sẽ tấn binh, phải thường phạt cho công bình, phải biết chiêu nạp những hàng quân chớ có sát hại. Đó là mấy cái yếu điểm của phận người làm tướng, niên huynh nên khá nhớ. » Vương thiếu Phủ nói : « Những lời chân ngọc của ân sư kẻ môn đồ này nguyện ghi lòng tạc dạ. »

Khi uống được vài tuần rượu, thời Vương thiếu Phủ toan kiêu từ ra về, rằng mình không biết uống rượu nhiều. Lê minh Đường nghe nói mấy tiếng : Không biết uống rượu nhiều, thì cảm thương đứt ruột, mới nghĩ thầm rằng : « Vợ chồng ta chưa biết bao giờ mới dựng chầu chiêu cùng nhau, vậy hôm nay ta hãy cùng nhau uống một bữa thật say, mà tỏ tình luyến ái. » Lê minh Đường nghĩ rồi, bèn đáp rằng : « Niên huynh sao hay câu nệ quá ! Ngày nay đây, hai ta nên uống vui với nhau một bữa thật say mà ! » Vương thiếu Phủ vâng lời ỡ nán lại uống mãi, khi đến xoàng xoàng say mới cáo từ ra về.

Ngày thứ trời vừa rạng sáng, Vương thiếu Phủ đã mặc áo đội mào đến triều, định xin ân xá cho Vệ đồng Đạt. Khi đến nơi, thì Lê minh Đường và Lưu Tiệp chưa tới. Vương thiếu Phủ trông thấy sắc diện vua hôm ấy rất vui vẻ, bèn đánh bạo quì xuống tâu rằng : « Muôn tâu bệ hạ ! Hạ thần muốn tâu một việc, nhưng nhờ bệ hạ xá tội cho, thời hạ thần mới dám trần tấu. » Vua Thành tôn nói : « Có việc chi khải bẩm tâu đi, trẫm xá tội cho đó. » Vương thiếu Phủ mới tâu rằng : « Trước kia khi hạ thần và Hùng Hiệu đến Kinh đầu

quân, có đi ngang qua núi Xuy dài sơn gặp quân cướp ở đó ra đón đường bị hạ thần đánh chạy hết. Sau chúa tướng ở đó là Vệ đông Đạt, xuống giao chiến cùng hạ thần trên hai trăm hiệp chẳng phân hơn thua; rồi va mời hạ thần lên núi dài riu và thuật rõ lai lịch cho hạ thần nghe. Nguyên Vệ đông Đạt năm nay mới mười bảy tuổi, dung nghi tuấn nhã, lại thêm trí dũng kiêm toàn, vốn dòng tướng môn tử độ xuất thân. Nhưn trước kia khi đi ngang qua Xuy dài sơn, gặp tướng giặc ở đó là Hàng Hồ bèn giết chết đi, chúng quân thấy vậy mới theo tôn lên Thù dâng. Vệ đông Đạt cốt ý muốn mượn chốn ấy mà chiêu tập quân mã, đề đợi khi triều đình có dụng đến, thì đem binh đánh Phiên mà lập công danh. Khi đó va biết hạ thần xuống đầu quân, nên theo năn nỉ với hạ thần, xin tâu giúp cùng triều đình, cho người lãnh chức Tiên phuông, đem binh dẹp giặc. Hạ thần nhưn thấy va là một người có lòng trung thành vì nước, nên cứ theo lẽ thật tâu bày, xin bệ hạ hàm ân xá tội. »

Vua Thành tôn nghe tâu dứt lời, liền nổi giận phán rằng : « Thằng giặc Vệ đông Đạt trước kia nó cả gan đón giết Khâm sai quan, cướp vợ con Hoàng phủ Kính đem về núi, sau triều đình đem binh tới, lại đánh phá thiên binh sanh cầm Lưu khuê Bích. Việc ấy bấy lâu trăm hằng căm tức, tính đề khi nào dẹp Phiên tặc yên rồi, thì đem binh về đánh phá Xuy dài sơn, bắt Vệ đông Đạt và vợ con Hoàng phủ Kính mà phân thây ra muôn đoạn, mà làm gương cho những đứa phản nghịch sau này, Vệ đông Đạt nguyên là một đứa trọng phạm, trăm quyết không thứ tha được, Khanh chớ có tâu chi nhiều lời. »

Vương thiếu Phủ bèn cúi lạy tâu rằng : « Muôn tâu Bệ hạ ! Hạ thần thiệt chẳng dám tâu dối. Vì trước kia khi hạ thần lên Xuy dài sơn có biết rõ được việc Vệ đông Đạt cứu vợ con Hoàng phủ Kính ; cứu đó là vì thương nỗi oan tình. Hiện nay đã nhận vợ Hoàng phủ Kính làm mẹ, con gái của Hoàng phủ Kính làm chị, rồi nuôi dưỡng phía sau hậu

trại, còn mình thì ở nơi tiền trại, lại nghiêm cấm quân sĩ chẳng cho hỗn tạp. Còn Lưu quốc cự tuy là bị bắt, song Vệ đồng Đạt tiếp đãi tử tế, còn định đợi khi triều đình chiêu an, sẽ đưa Lưu quốc cự về. Hôm ấy vì hạ thần có được tiếp Lưu quốc cự và vợ con Hoàng phủ Kính cho nên đều hiểu rõ. Vả lại con gái của Hoàng phủ Kính tuy là đôn bà, nhưng võ nghệ tinh thông toàn tài thao lược, cũng nguyện theo thiên binh đánh dẹp giặc Phiến, đang toan cứu lấy thân phụ về triều. Cúi xin bệ hạ đủ lòng thương đến, mà ân xá cho. »

Vua Thành tôn nghe qua mặt mấy biến sắc, mới phán rằng : « Thế khanh là người đồng đảng với Vệ đồng Đạt, hay sao mà khanh cố tình quyết xin quá vậy ? » Vương thiếu Phủ nghe vua phán dứt lời, thì sợ tháo mồ hôi, chơn tay run lập cập, dập đầu xuống sát đất tâu rằng : « Hạ thần vì thấy bọn họ dốc lòng qui thuận, bởi thế nên mới bạo gan tâu bày, thật phạm đến tội chết. » Vua thành tôn thấy Vương thiếu Phủ thất kính khiếp sợ, thì mỉm cười và phán rằng : « Đó là trăm giã ý cùng khanh mà thôi, vậy khanh hãy bình thân. Nhưng trăm đã định phá cho tan hết Xuy đài sơn, bao giờ nó còn đó thì trăm chẳng có yên lòng đâu. » Vương thiếu Phủ cả mừng lui ra lại đứng một bên, cả buổi mà ngẫm nghĩ cũng còn khiếp sợ.

Khi về quán ngụ, Vương thiếu Phủ thuật chuyện lại cho Hùng Hiệu nghe rồi nói rằng : « Bây giờ đây, ta nên cầu cứu cùng ân sư Lê minh Đường, đừng nhờ người họ tấu cho thì họa may có khi được. » Hùng Hiệu nói : « Không nên đâu ! Bây giờ đây công chuyện đã vỡ lở ra rồi, nếu ta nói với ân sư, thì chắc người họn ta là cã ý tự chuyên, khi nào lại chịu họ tấu cho hay sao. » Vương thiếu Phủ nói : « Vì có thân mẫu và gia tử tôi ở đó, thì dầu ân sư có quở mắng thế nào, tôi cũng phải cam chịu chớ biết sao bây giờ. »

Vương thiếu Phủ nói dứt lời, liền vội vã lên ngựa thẳng đến tướng phủ. Gia tướng vào phi báo, Lê minh Đường cho

mời vô. Khi trà nước xong rồi, Lê minh Đường mới hỏi rằng : « Chẳng hay niên huynh có việc chi, mà tôi xem có vẻ lo phiền như thế ? » Vương thiếu Phũ bèn thuật hết đầu đuôi câu chuyện lại và nói rằng : « Tôi thiết tưởng việc đó là một việc riêng, cho nên không dám làm phiền tới ân sư, chẳng dè lại bị Thánh thượng quở trách. Nay xin ân sư dù lòng thương đến Vệ đồng Đạt và vợ con Hoàng phủ Kính, cả thầy đều hết lòng trung thành vì nước mà bảo tấu cho, thì thật được một cái âm đức vô lượng vô biên vậy. »

Lê minh Đường nghe qua thất kinh nói : « Ấy là tại niên huynh chưa hiểu rõ vương pháp ! Vả niên huynh là một người mới đỗ, chớ nào có phải được như đại thần ở trong triều đâu, mà lại rồi tấu những điều như thế ! May nhờ thánh thượng rộng đức khoan dung, cho nên mới có quở trách không mà thôi, chớ thế thường thì tất phải làm trọng tội. Vậy từ rày về sau, niên huynh khá lưu tâm cẩn thận mới được. » Vương thiếu Phũ nói : « Nguyên Vệ đồng Đạt và vợ con của Hoàng phủ Kính, đều thật hết lòng trung vì nước. Xin ân sư tận tâm bảo tấu giúp. » Lê minh Đường gật đầu nói : « Niên huynh hãy an lòng, để mai tôi vào triều sẽ bảo tấu cho. » Vương thiếu Phũ nghe nói cả mừng, nói : « Ân sư mà châu toàn đặng việc này, thì thiệt cái ơn của ân sư rất trọng lắm đó. » Lê minh Đường nói : « Cái bổn phận của tôi đối với bạn thì lẽ phải như vậy, chớ nào có ân nghĩa chi. » Rồi đó Vương thiếu Phũ cáo từ ra về. Lê minh Đường mới lui vào nhà trong, Tổ Hoa hỏi rằng : « Vừa rồi tôi có nghe rõ đặng chuyện ấy thiệt quả thật như vậy. Nhưng nay triều đình chẳng ăn xá cho, thì biết toan liệu thế nào ? » Lê minh Đường nói : « Việc này là việc của phu quân ta, vậy sáng nay em cố quyết hết sức rồi tâu, làm sao cho thiên tử y lời, thì em đây mới an dạ được. »

Ngày thứ vừa cúi canh năm, Lê minh Đường đã lên kiệu đến triều ; tới nơi thì thấy Vương thiếu Phũ đã chực chờ ngồi ở đó ! Kế một lát Lưu Tiệp và các quan khách cũng lần

lượt đến. Khi thiên tử ra làm triều, thời Lê minh Đường vội vả quì xuống tâu rằng : « Muốn tâu bệ hạ ! Hạ thần có một việc muốn tâu bày, xin bệ hạ nhậm ngôn. » Vua Thành tôn nói : « Trăm miễn cho khanh cứ bình thân mà tấu, chớ có quì lụy làm chi. »

Lê minh Đường bèn đứng dậy tâu rằng : « Hạ thần thiên nghĩ, tên tướng giặc hiện thời ở Xuy đài sơn, vốn là một trang thiếu niên hào kiệt ! Tuy rằng làm nghề cường đạo, nhưng chỉ cướp giết của những phường tham bạo mà thôi, chớ chẳng khi nào động nhiều đến dân lành. Khi trước bắt vợ con Hoàng phủ Kính và Lưu quốc cữu, thì đều đem về núi tiếp đãi trọng hậu, chỉ mong khi triều đình giáng chỉ chiêu an, thì sẽ đem binh xuống dốc lòng cùng nhà nước dẹp giặc lập công. Lại thêm con gái của Hoàng phủ Kính tên là Trương Hoa, cũng là một tay lão thông võ nghệ, hằng có lòng quyết chờ đi đánh giặc Phiến, dựng lo cứu lấy thân phụ trở về. Xin bệ hạ mở lượng hải hà mà thân dụng cho sung vào quân đội, hạ thần thiết tưởng cũng là một điều hay. »

Vua Thành tôn nghe tâu, mỉm cười phán rằng : « Việc này chắc Vương thiếu Phủ có cậy khanh hộ tấu giùm đây ! Tuy khanh hết lòng binh vực học trò, mà thiết trăm khổ lòng mà chuần phê cho được ! » (Nguyên vua Thành tôn vì cảm cái ơn sâu của Lê minh Đường cứu Thái hậu khỏi chết, và thấy Minh Đường thông minh chánh trực, cho nên trong lòng kính phục trọng đãi hơn hết cả mọi người. Bởi thế nên khi Lê minh Đường tâu đều chi, dầu vua không bằng lòng, nhưng cũng vẫn tươi cười chớ chẳng giận.)

(Xem tiếp tập 22)

NHÀ IN — ĐÓNG SÁCH

TÍN-ĐỨC THƯ-XÃ

25, đường Sabourain—SAIGON

Điện thoại : 26.678

TÁI - SANH DUYÊN

(sự tích Mạnh-lệ-Quân)

Lệ minh Đường thấy vua phán như vậy, bèn quì xuống tâu rằng : « Muốn tâu bệ hạ ! Việc này chẳng phải Vương thiếu Phủ có lời thỉnh cầu hạ thần đâu ! Nguyên bởi chính hạ thần vẫn biết Vệ đông Đạt xưa nay là người trung nghĩa. Còn Hoàng phủ Kính thì hạ thần cũng quyết không khi nào lại chịu đầu hàng quân giặc. Ngày hôm nay hạ thần nguyện rời tàu đây, là ý muốn cho bọn ấy dựng lập công chuộc tội, một là chẳng mai một kẻ anh hùng, hai nữa thêm cánh vi cho nhà nước, chớ thật hạ thần không có ý chi khác. Vả lại từ khi hạ thần ra làm quan đến nay, chỉ phát thệ một lòng công bằng, không tham lam lễ vật của ai ; nay khi nào chịu nghe theo lời người ta thỉnh cầu mà phụ ơn bệ hạ. Xin bệ hạ lượng xét cho. »

Vua Thành tôn bèn cho đứng dậy, rồi vờ đến gần trước bệ mà hiểu dụ rằng : « Khanh là một người cao kiến, vậy trước khi thi thố việc chi cần phải suy lượng cho châu đảo đã ! Nguyên xưa quan Tuần phủ Sơn đông có dâng sớ tâu rằng : « Hoàng phủ Kính đã đầu hàng quân giặc và dấy quân giặc về đánh phá Đãng châu. Còn con gái của Hoàng phủ Kính ở tại Xuy đài sơn đã lâu, mà Vệ đông Đạt lại là tay thiếu niên hào kiệt, thì có khi đôi bên đã bén duyên hương lửa với nhau rồi. Nếu nay cho bọn họ đi đánh giặc may ra Hoàng phủ Kính một lòng vì nước thì chẳng nói chi, nhược bằng đã đầu hàng quân giặc thiệt tình, thì bây giờ cha, con,

rẽ, liên hiệp với nhau, trong đánh ra, ngoài đánh vô, thế lắt là nguy cho quân sĩ lắm ư ! Vã Vệ đồng Đạt vốn đã quen thói lục lâm, tâm trung e bất thiện, biết sao mà độ lượng cho vừa ? Vậy khanh hãy suy đi nghĩ lại cho chính đính đã ! »

Lệ minh Đường tâu rằng : « Hạ thần thiết nghĩ, Hoàng phủ Kính vốn dòng thi lễ, thế thì vợ con tất biết gìn giữ tiết danh. Còn người con trai lúc trước mà trốn đi kia, là cốt yếu lo về sự bảo tồn kế tự, lại có lòng mong mỗi dịp lấy dịp may mà tỏ nỗi oan tình. Còn người con gái tuy là sa vào chốn lục lâm, nhưng Vệ đồng Đạt nguyên cùng là thân hữu, nên hằng phân biệt hậu đãi tận tình. Đến Lưu quốc cự cũng đang nuôi dưỡng thanh nhân, và có lòng trông mong chừng nào triều đình ân xá thì tha Quốc cự trở về. Vậy cứ theo thiên kiến của hạ thần thì bộ hạ nên dung nạp con gái của Hoàng phủ Kính và Vệ đồng Đạt cho theo đẹp giặc, hạ thần quyết chắc không khi nào dám tạo phản đầu ! Nếu bọn họ mà làm phản, thì hạ thần nguyện chịu toàn gia tru lục ; ấy là hạ thần vì nước tiến hiến, không đành để cho người trung lương phải chịu suốt đời oan khổ, xin bộ hạ nhậm lời. » Lệ minh Đường tâu vừa dứt lời, thì Lưu Tiệp lật đật bước ra quì xuống tâu rằng : « Muôn tâu bộ hạ ! Lời của Lệ binh bộ xét đó rất minh ! Nay đã đem hết toàn gia tánh mạng mà bảo tấu, vậy xin bộ hạ giáng chỉ chiêu an, cho tất cả bọn đang lập công chuộc tội, và tiện nhi của hạ thần cũng được hồi triều. »

Vua Thành tôn gật đầu khen phải, rồi truyền cho Binh bộ quan thảo chiếu chiêu an, cho phép Vệ đồng Đạt được đem hết binh mã của mình lãnh chức Hữu tiên phuông ; Xích anh Nam đổi lại làm Hữu dực quân, Vương Hào làm Tả vệ quân ; con gái Hoàng phủ Kính là Trương Hoa tiên thơ, thì phong làm Tĩnh quốc hiền nữ cho theo đại binh dẹp giặc. Lại sai người đi đón rước Lưu khuê Bích về Kinh. Lúc ấy Lệ minh Đường nghe nói cho người đi rước Lưu khuê Bích về thì tức giận lắm, mới nói với Lưu Tiệp rằng : « Nầy Quốc trượng ! Nguyên lệnh lang thuở trước lãnh ấn Soái đi dẹp

giặc, mà để cho giặc bắt thì nghĩ cũng có tội ; vậy nay Quốc trưởng cũng nên để Linh lang cùng đi với Vệ đồng Đạt đánh Phiên lập công, sau khi đắc thắng ban sư ắt sẽ được gia phong quan tước, chẳng là hay lắm ! »

Vua Thành Tôn nghe nói, bèn phán dạy Lưu Tiệp rằng : « Lời Lê bình bộ nói đó rất phải ! Quốc trưởng nên nghe theo. » Vua nói dứt lời, bèn triệu Vương thiếu Phũ vào trước bệ, rồi hiểu dụ rằng : « Nay trăm gia luôn Lưu khuê Bích cho khanh, đừng có cùng đi theo để lập lấy công trạng. » Vương thiếu Phũ lãnh chỉ lui ra. Kế một lát Bình bộ quan thảo xong tờ chiếu đệ trình lên, vua truyền đóng ấn, rồi giao cho Hộ bộ chủ sự là Nhiều phong Doanh, đem đến Xuy đài sơn mà chiêu dụ Vệ đồng Đạt. Đoạn vua bãi triều.

Vương thiếu Phũ trở về công quán, thuật chuyện ấy cho Hùng Hiệu nghe ; Hùng Hiệu nghe qua trong lòng cũng mừng lắm ! Lúc hai người đang chuyện vãn, bỗng thấy quân sĩ vào báo, nói có Nhiều chủ sự xin vào yết kiến và bàn việc cơ mật !

Vương thiếu Phũ vội vã bước ra nghinh tiếp ; khi vào trà nước vừa xong, Nhiều phong Doanh nói : « Ngày nay tôi phụng chỉ ra Xuy đài sơn định chiêu an, nhưng tôi có lòng sợ Vệ đồng Đạt sanh lòng bất trắc, cho nên phải đến đây nhờ Nguyên soái giúp cho. » Vương thiếu Phũ nói : « Việc này là do nơi ty chức bảo tấu, xin đại nhơn cứu an lòng chớ sợ, vì nếu có điều chi bất trắc, thời ty chức đây há tránh khỏi tội hình hay sao ? » Nhiều phong Doanh nói : « Tuy tôi cũng biết như vậy, nhưng nhờ Nguyên soái tư thơ giúp đến trước, thì tôi mới được yên lòng. » Vương thiếu Phũ nói : « Việc ấy có khó chi ! Xin đại nhơn chớ lo ngại, để rồi ty chức sẽ gửi thơ cho. » Nhiều phong Doanh cả mừng cáo từ lui ra. Khi Nhiều phong Doanh về rồi, thì Vương thiếu Phũ cũng kêu gia tướng thẳng ngựa, đi thẳng đến tướng phủ dâng tạ ơn Lê minh Đường.

Nói qua lúc bãi chầu, Lê minh Đường về phủ, Lương Giám phiên trách rằng : « Vệ đồng Đạt nguyên là phường

đăng lục làm, có sao hiền tể dám đem hết toàn gia tánh mạng ra mà bảo tấu ? Nếu nó làm phản thì cái tội ấy lớn bằng trời ! Vả lại Hoàng phủ Kính và Vệ đồng Đạt nào có phải thân thích chi cùng hiền tể, mà hiền tể quyết cố tình bảo kiết cho vậy ! Rồi ngày sau đây mà có xảy ra điều gì, thì dòng họ của hiền tể đều táng mạng hết, chừng đó mới biết liệu làm sao ? » Lê minh Đường nói : « Tiểu tể đã hiểu rõ rất chắc chắn, Hoàng phủ Kính và Vệ đồng Đạt là người chơn chánh trung thành, cho nên mới dám dõm dưng bảo cử, quyết chẳng có sanh ra điều chi bất thiện đâu mà nhạc phụ phòng lo sợ. » Lương Giám nói : « Dầu cho họ không làm phản đi nữa, thì nào có hữu ích cho hiền tể đâu. Vậy từ đây về sau, hiền tể chớ có gánh vác việc người như vậy nữa ! »

Lê minh Đường vâng lời, rồi lui vào phòng, Tổ Hoa hỏi rằng : « Việc chi mà Thừa tướng trách móc dữ vậy ? » Lê minh Đường bèn thuật chuyện lại cho Tổ Hoa nghe. Tổ Hoa nghe nói cả mừng ! Lúc hai người đang đàm luận, xây cốc tử vào, Thừa tướng : « Bẩm đại nhân ! Có quan Nguyên soái Vương thiếu Phủ xin vào yết kiến. » Lê minh Đường nghe nói, bèn truyền mở cửa giữa tiếp rước Vương thiếu Phủ vào. Khi trà nước vừa xong, Vương thiếu Phủ đứng dậy toan lạy tạ cái ơn của Lê minh Đường bảo tấu cứu lấy nhà Hoàng phủ và Vệ đồng Đạt, Lê minh Đường từ chối chẳng cho, rồi dặn rằng : « Nay Thánh thượng lại cho Lưu khuê Bích cùng theo đi đánh giặc, vậy Nguyên soái chớ tin dùng, vì nó là một đứa lòng dạ hiểm ác ! Nguyên soái nên báo tin cho Vệ đồng Đạt biết, bảo đem nó giam vào tù xa, rồi lấy bố phủ kín bốn mặt. Dầu khi đem binh ra đến biên rồi, thì cũng cứ giam cầm nó mãi và cho ăn uống tử tế, nhưng đừng có cho nó rõ biết việc chi. »

Vương thiếu Phủ nghe Lê minh Đường bảo như vậy thì vội vã hỏi rằng : « Lời ân sư dạy rất phải ! Nhưng tôi e nếu việc này mà thấu đến tai Lưu quốc trượng, thì ắt phải lâm vào tội khi quân đó ! » Lê minh Đường nói : « Xin Nguyên

soái chớ lo sợ ! Nếu Lưu quốc trượng có nói sự gì thì có tôi che chở hết cho. » Vương thiếu Phủ có nói : « Nếu an sự hết lòng giúp đỡ như vậy, thì tôi xin vâng lời y theo. » Lê minh Đường đáp rằng : « Nguyên soái cứ an lòng tôi đã có chủ ý rồi ! »

Vương thiếu Phủ tạ ơn lui ra, về công quán thuật chuyện lại cho Hùng Hiệu nghe. Đoạn viết thư gửi cho Vệ đồng Đạt ; trong thư nói rõ, là triều đình xá tội phong cho làm Hữu tiên phuông, dạy đem hết bốn bộ binh đến Đãng châu giúp sức. Và dặn giam cầm Lưu khuê Bích, y theo lời của Lê minh Đường dạy vãn vãn. Rồi sai Lý Mạnh, Đinh Tuyên đem về Xuy đài sơn.

Hồi thứ bốn mươi

Đan-Hồng đao thích Phong-Doanh

Dũng-Đạt giương chêm Đan-Hồng

Thời giờ qua thắm thoát, ngày tháng tợ thoi đưa, chẳng bao lâu đã đến ngày hai mươi mốt tháng hai, Vương thiếu Phủ vào trao bái mạng và đến từ giả Lê minh Đường ; rồi ra giáo trường tuyển sáu muôn binh, phát pháo tế cờ, giao cho Hùng Hiệu một ngàn đi trước, còn mình thì quản thúc đại đội lục thực theo sau, nhằm Sơn đông trực chỉ !

Nói qua Đinh Tuyên và Lý Mạnh đem thư về Lôi Xuy đài sơn dâng cho Vệ đồng Đạt. Vệ đồng Đạt xem rồi nổi mừng vô hạn, vội vả sai người ra sau hậu trại, mời Doãn phu nhơn và Trương Hoa tiễn thư. Khi hai mẹ con Doãn phu nhơn đến nơi, Vệ đồng Đạt trao bức thư cho xem, hai người xem rồi thì mừng lắm, mới nói rằng : « Ai ngờ thiên tử đại lượng, đã xá tội mà còn chiêu an như vậy ! » Lý Mạnh và Đinh Tuyên nói : « Thừa chẳng phải là thiên tử có đại lượng đâu ! Việc này nhờ có quan Binh bộ thượng thư là Lê minh Đường hết lòng bảo tấu, cam đoan đem hết tánh mạng toàn

gia chịu cả những điều bất trắc sau này nên Thiên tử mới chịu giảng chỉ chiêu an đó ! »

Doãn phu nhơn hỏi : « Chẳng hay Lê minh Đường là người thế nào, mà lại hết dạ thi ân cùng ta quá như vậy ? » Đinh Tuyên, Lý Mạnh nói : « Lê minh Đường mới mười bảy tuổi mà liên trúng tam nguyên, lại thêm lịch sự vô cùng, vốn là rể của quan Hữu thừa tướng. Người tâm tánh khiêm cung chánh trực, hay đãi sĩ chiêu hiền, tinh thông ý lý : lại mỗi năm trước đây, cho thuốc cứu khỏi bà Thái hậu bệnh nặng gần miến, cho nên được thăng làm Binh bộ Thượng thư, Thiên tử rất yêu dùng mà triều thần cũng kính phục ! » Doãn phu nhơn, Trương Hoa tiểu thư và Vệ đồng Đạt nghe nói cảm mến chẳng cùng !

Rồi đó Vệ đồng Đạt đánh trống hội hết tướng sĩ lại, mà thuật rõ việc triều đình giảng chỉ chiêu an cho nghe và nói rằng : « Vậy nay nếu kẻ nào muốn về quê quán, thì ta sẽ cấp tiền cho về gầy vốn buôn bán làm ăn ; còn nếu kẻ nào muốn đầu quân dẹp giặc, thì hãy nói tên cho ta ghi vào sổ mà đi. » Quân sĩ nghe lệnh mừng rỡ vô hồi, phần nữa xin về làng phần nữa tình nguyện theo đánh giặc. Cách đó lối năm, sáu ngày sau, có quân thám tử chạy về báo với Vệ đồng Đạt rằng : « Có quan Khâm sai ở Kinh đến chừng sáng mai này thì đi tới đây. » Vệ đồng Đạt nghe báo, bèn truyền quân sửa soạn, treo đèn kết hoa đặng nghinh tiếp.

Lúc ấy Đan Hồng xem thấy công cuộc như vậy thì sanh lòng ganh ghét, nghĩ thầm trong bụng rằng : « Đề ta đợi ngày mai Khâm sai tới đây, ta sẽ thừa dịp nó chẳng đề phòng, lên xuất kỳ bất ý thương cho nó một gươm, làm cho Đại vương đầu hàng không được, phải ở mãi lại đây thì sướng hơn. »

Qua ngày sau Nhiều phong Doanh đi vừa đến, thì Vệ đồng Đạt dắt Vệ đồng Bưu cùng với chư tướng sĩ xuống nghinh tiếp lên núi. Nhiều phong Doanh thấy Vệ đồng Đạt tuy là thiếu niên phong nhã, nhưng chư tướng toàn nhiều người dung nghi dữ tợn ; nên đi mà cứ cố ý đề phòng rất

cần thận. Khi đến trước Tự nghĩa đường, thì thấy Doãn phu nhân và Trương Hoa đã quì ở đó, cúi đầu xưng tội mà nghinh tiếp thánh chỉ. Nhiều phong Doanh xuống ngựa cúi chào mà rằng : « Xin mời phu nhân và tiểu thư đứng dậy, đừng vào trong nghe đọc chiếu chỉ. » Hai mẹ con Doãn phu nhân bèn đứng dậy lui vào. Khi Nhiều phong Doanh tuyên đọc chiếu xong, mọi người nghe qua đều cúi lạy, rồi tiếp lãnh đem cất. Rồi đó hai mẹ con Doãn phu nhân cáo từ lui về hậu trại, còn Vệ đông Đạt thì truyền thiết tiệc đãi đằng.

Khi tiệc dọn lên, Vệ đông Đạt mời Nhiều phong Doanh ngồi giữa, mình ngồi bên hữu, Vệ đông Bưu ngồi bên tả, còn chư tướng thì ngồi một dãy hai hàng ở dưới ; riêng phần mười tên tướng hầu của Nhiều phong Doanh thì đãi riêng một mâm. Lúc uống qua được vài tuần rượu, thì Nhiều phong Doanh đứng dậy cáo lui ; chư tướng khuyên ép rằng : « Chẳng mấy khi đại nhơn đến đây, mà chúng tôi đang ngồi hầu rượu, xin mời đại nhơn vị tình uống một bữa cho vui. » Nhiều phong Doanh chối từ không được, từng phải ngồi xuống nữa. Vệ đông Đạt ân cần rót rượu mời Nhiều phong Doanh uống. Lúc ấy Đan Hồng nghĩ thầm rằng : « Bây giờ ta chẳng ra tay, thì còn đợi chừng nào ! »

Đan Hồng nghĩ như vậy, bèn rót một chén rượu, rồi bùng lại trước mặt Nhiều phong Doanh mà thưa rằng : « Tiểu thư xin kính dâng cho đại nhơn một chén. » Nguyên trước đây, Nhiều phong Doanh thấy Đan Hồng ngồi dưới chiếu mà sắc diện hàm hàm, trông ra có vẻ sát khí, thì dạ vẫn nghi ngờ lắm ! Nay thấy Đan Hồng đến mời uống rượu, thì tay tiếp bùng chén rượu mà đã cố ý đề phòng. Đan Hồng khi đưa chén rượu vừa tới tay Nhiều phong Doanh, thì liền buồng chén vói thộp ngực, rồi rút dao ra đâm ngay vào bụng. Nhiều phong Doanh thấy kịp vụt ra tuông chạy ; Đan Hồng rượt theo và nạt lớn lên rằng : « Ta đổ mi chạy đâu cho khỏi ! » Vệ đông Đạt lật đật nhảy phóng theo, chụp đặt sóng áo Đan Hồng xô ngã sắp xuống, rồi rút bửu kiếm ra giết chết.

Khi Vệ đồng Đạt giết xong Đan Hồng, mới chạy theo nắm tay Nhiều phong Doanh lại thưa rằng : « Xin đại nhơn chớ sợ, tôi giết chết thẳng nghịch tặc Đan Hồng rồi, mời đại nhơn hãy trở lại. » Nhiều phong Doanh lúc bấy giờ mặt mày tái lét, run rẩy lập cập, day lại nói ngập ngừng ngập ngừng rằng : « Tôi... tôi phụng... phụng mạng triều đình đến đây, nhưng... chẳng... chẳng biết người ấy là... là là ai vậy, mà lại hành... hành thích tôi đó ? » Nói dứt lời riu riu theo Đồng Đạt trở về. Vệ đồng Đạt bèn truyền cho lâu la đem thầy Đan Hồng ra chôn sau núi, rồi mời Nhiều phong Doanh ngồi xuống ghế, mà thuật chuyện lại rằng : « Nguyên Đan Hồng nó không muốn đầu hàng, nên mới toan ám hại Đại nhơn, muốn cho tiểu tướng về với triều đình chẳng được, phải ở luôn lại đây cùng nó. Nay tiểu tướng đã giết nó rồi, xin đại nhơn chớ có lo đều chi nữa ! » Lúc bấy giờ Nhiều phong Doanh mới biết rõ, bèn nghĩ thầm rằng : « Dầu Vệ đồng Đạt quyết một lòng qui phục, nhưng thủ hạ của nó hung dữ như cọp như hổ, lòng dạ vô chừng hay dâm hay chém. Vậy ta hãy mau mau lánh đi chốn khác, chớ đêm nay mà ở đây thì tánh mạng ắt khó bảo tồn ! » Nhiều phong Doanh nghĩ như thế, nên vội vã đứng dậy nói rằng : « Tôi biết tướng quân thiệt có lòng tử tế, nhưng các người bộ hạ của tướng quân tôi chưa rõ biết thế nào, vậy bây giờ tôi xin giả từ ra về, cho khỏi làm phiền nhọc đến tướng quân. » Vệ đồng Đạt nói : « Lời đại nhơn dạy rất phải ! Tiểu tướng xin vâng mạng. »

Vệ đồng Đạt nói dứt lời, bèn sai người vào cho Trương Hoa hay, bảo viết một tờ biểu tạ ơn. Trương Hoa tiểu thư lật đặt viết luôn hai tờ, một tờ cho mình còn một tờ cho Doãn phu nhơn, rồi sai người đem ra trao cho Nhiều phong Doanh. Vệ đồng Đạt lại đem rất nhiều vàng bạc ra tặng cho Nhiều phong Doanh và thưởng tất cả những tướng tá theo hầu ; đoạn sai thêm bốn tên tiểu tướng đưa Nhiều phong Doanh xuống núi, rồi họ tổng luôn thắng về triều.

Khi Vệ đồng Đạt đưa Nhiều phong Doanh về xong, thì trở vào truyền cho chư tướng quân sĩ, lo thâu thập sửa soạn hành lý, đợi chờ qua ngày thứ tư là ngày tốt sẽ khởi trình. Qua ngày thứ ba, Vệ đồng Đạt cho dọn tù xa giam cầm Lưu khê Bích vào, rồi sai lâu la đi mời những ông kỳ lão ở gần quanh đó lên núi, cho hết các vật đồ đạc; đoạn đốt cháy tiêu sơn trại, rồi cùng hai mẹ con Doãn phụ nhơn, dẫn ba ngàn quân tinh nguyện xuống núi, nhắm đường thẳng đến Sơn đông.

Hồi thứ bốn mươi mốt

*Phá yêu thuật, Thiếu Phủ ra oai,
Thất máy binh, Thần Võ đại bại.*

Nói qua quan Tuần phủ Sơn đông là Bành như Trạch, từ lúc tiếp dạng chiến chỉ dạy kiến tạo chiến thuyền và luyện tập thủy quân, thì ngày đêm hết sức lo liệu, đầu đó thì thổ đều xong, chỉ chờ đợi đại binh đến. Ngày kia đại binh của Vương thiếu Phủ đến nơi, Bành như Trạch nghe báo, bèn dẫn hết văn võ tướng sĩ ra thành nghinh tiếp vào, rồi bày tiệc tại nhà công quán khoản đãi. Vương thiếu Phủ mới hỏi rằng : « Chẳng hay tình thế của quân Phiên, độ rày ra thế nào ? » Tổng binh Ân diệu Tiên bước ra nói : « Quân Phiên trước kia rất nhiều, nhưng từ khi đối trận đến nay, thì chết mất cũng lắm, hiện còn lối bốn muôn mà thôi. Chỉ có Thần Võ đạo nhơn và Ô tất Khải là hai viên đồng tướng đó, văn hấn hái mãi chẳng lờn chiến đấu giao phong. Mấy tháng nay vì gặp tiết mùa đông giá lạnh thuyền bè khó bề lui tới, nên chúng nó rút binh về đồn trong một cái cù lao giữa biển, cù lao ấy tên là Sa môn. Lại mới đây nó hay tin có Nguyên soái đến, nên im lìm chẳng tới đánh phá nữa ! Vậy chẳng hay bây giờ Nguyên soái định chờ chúng nó đến, hay là độ binh ra giao chiến tại cù lao Sa môn ? »

Vương thiếu Phủ nói : « Bọn Phiến lặc khi trước nó thấy binh ta khiếp sợ sóng gió, cho nên mới cạy oai tạo phản ; vậy ngày nay tôi muốn độ binh ra đó giáp chiến với nó, làm cho nó biết tài. » Bành như Trạch nói : « Thừa Nguyên soái không nên đầu ! Nếu ta độ binh ra gần cù lao ấy, thì ắt bị nó hóa phép nổi sóng gió, và hóa lửa đốt thuyền thì nguy lắm ! » Vương thiếu Phủ cười và nói : « Chúng ta cứ cạy nhờ oai phước của Thánh Thượng, thì bao giờ yêu thuật lại làm hại đặng hay sao ! Thế thường, hề chánh thì tất thắng tà. »

Vương thiếu Phủ lúc bây giờ, vì thấy có Bành như Trạch ở đó, nên chẳng dám hỏi thăm tin tức Hoàng phủ Kính, chỉ hỏi qua loa về tình thế yêu thuật của quân Phiến lợi hại thế nào mà thôi. Đến chiều tối tiệc mãn, Vương thiếu Phủ vào phòng an nghỉ, rồi sai người đi dò thám tin tức của Hoàng phủ Kính. Giày lát người ấy về báo rằng : « Tôi dò xét rất đích thật, Hoàng phủ Nguyên soái và Tiên phuông Vệ Hoán, trước kia vẫn bị quân Phiến bắt, chớ không có hàng đầu và dẫn quân Phiến về đánh phá Đàng châu chỉ hết. » Vương thiếu Phủ nghe qua cả mừng, lập tức đem việc ấy mà nói cho Hùng Hiệu hay, Hùng Hiệu nghe qua cũng mừng lắm !

Cách đó ba ngày thì đạo binh của Vệ đồng Đạt kéo đến. Vệ đồng Đạt, Vệ đồng Bưu và Trương Hoa tiểu thơ vào bài yết Nguyên soái. Vương thiếu Phủ thấy có quân sĩ nhiều, sợ rồi Bành như Trạch rõ biết, nên không dám nhìn nhận, chỉ cứ đối đãi theo lễ thường, đoạn truyền lệnh cho binh lâu la nhập vào bộ thuộc của Hữu tiên phuông Vệ đồng Đạt. Vệ đồng Đạt bèn quì lạy trước trước mà lãnh ấn Tiên phuông. Vương thiếu Phủ lại tuyển năm trăm quân mạnh, cho làm bộ thuộc của Trương Hoa tiểu thơ và dọn riêng một chiếc chiến thuyền cho tiểu thơ dùng, trong thuyền có hai con nữ tì là Dao Cách, Cầm Sắc cùng theo phòng ngày đêm hầu hạ. Rồi triệu quan Tổng binh Ân diệu Tiên

đến đây rằng : « Tôi nghe nói quí quyền của tướng quân đều ở tại đây. Vậy nay có vợ của Hoàng phủ Nguyên soái là bà Doãn phu nhân cũng đến đây, tôi xin cậy tướng quân về bảo quí quyền, dọn riêng một cái phòng cho phu nhân ở. Còn việc ăn uống hằng ngày, thì phu nhân có nữ tì lo liệu. » Ân diệu Tiên vâng lời lui ra, rồi sai gia tướng đem kiệu đến rước Doãn phu nhân. Doãn phu nhân mời dặn Vệ đồng Đạt và Trương Hoa tiễn thư ít lời, rồi lên kiệu cùng với Lữ Trung thẳng đến dinh Tổng binh. Ân diệu Tiên dọn một cái phòng rộng rãi cho Doãn phu nhân ở. Doãn phu nhân bèn đưa tiền sai Lữ Trung đi mua hai đứa nữ tì về hầu hạ.

Nói qua Vương thiếu Phủ ngày thứ định xong kỳ khởi binh, bèn thảo chiếu khiến người đem về trao báo tin cùng Thiên tử. Bành như Trạch bèn truyền bày tiệc rượu tiễn hành. Khi Vương thiếu Phủ làm lễ tế thủy thần xong rồi, thì cấp cho Tiên phong là Hùng Hiệu và Vệ đồng Đạt năm ngàn binh, đoạn tế cờ kéo đại quân ra bờ biển, rồi độ xuống chiến thuyền phát kỳ nổi trống thẳng tới cù lao Sa môn. Khi gần đến nơi, Vương thiếu Phủ chiếu Thiên lý canh, thấy thuyền bè của quân Phiên đậu la liệt rất nhiều, bèn hạ lệnh dừng thuyền lập thủy trại cách đó mười dặm an nghỉ.

Nói qua Phiên nguyên soái là Ô tất Khải, từ cuối năm rồi, lui binh về đồn tại cù lao Sa môn, ý định qua đến mùa xuân năm này thì tấn tới đánh phá Đãng châu; kể sau nghe tin Nguyên Thành-Tôn phong cho Vương thiếu Phủ làm Nguyên soái dẫn đại binh ra, nhưng chẳng có lòng lo sợ chi, vì tưởng thế nào Vương thiếu Phủ cũng không dám độ quân ra biển. Chẳng dè ngày kia có quân thám tử vào báo rằng : « Vương thiếu Phủ đã độ đại binh ra biển, cách đây lối mười dặm, đồn thuyền xây lập thủy trại rất đông. » Ô tất Khải nghe qua thì cười ngất, rồi nói với chư tướng rằng : « Nếu vậy thì thẳng Nguyên soái của nước Nguyên nó đã đến ngày tận số rồi đó ! »

Ngày thứ Ô tất Khải thăng trưởng, rồi hỏi chúng tướng rằng : « Hôm nay có tướng nào muốn ra trận lập công trước hết ? » Ô tất Khải hỏi vừa dứt lời, thì có tiền bộ Tiền phương là Sơn đầu Hồ bước tới nói lớn rằng : « Tiều tướng xin xuất trận đầu cho. » Ô tất Khải nói : « Nhà ngươi có đi thì phải rán cổ lăm cần thận. » Sơn đầu Hồ lãnh mạng, dẫn bốn bộ binh xuống chiến thuyền phất cờ giống trống lှတ် ra khêu chiến.

Quân thám tử bên Nguyên chạy vào phi báo cùng Vương thiếu Phủ, Vương thiếu Phủ muốn ra trận, Hùng Hiệu ứng lên thưa rằng : « Giá một Phiên tướng như vậy mà Nguyên soái phải nhọc lòng xuất chiến làm chi, để mặc tiều tướng giết nó cũng đủ. » Vương thiếu Phủ nói : « Trận đầu tiên này cần phải cho thắng mới được, nếu không thì sẽ mất hết cả nhuệ khí của ta. » Hùng Hiệu lãnh mạng, đem bốn bộ chiến thuyền ra đối địch. Khi hai đảng giáp mặt nhau, Hùng Hiệu xem thấy Sơn đầu Hồ tuổi độ ba mươi, hình dung mạnh mẽ, đầu phất phơ tóc đỏ như son, tay cầm đại phủ nặng trọc tám ngàn cân. Còn bên kia, Sơn đầu Hồ cũng trông thấy Hùng Hiệu mặt vuông tai lớn, mình mặc chiến bào, tay cầm đoản thương, sau lưng có một cây cờ tướng thêu mấy chữ vàng to : Võ bang nhân Long nhương đại tướng quân, Tiền bộ Tả tiên phương Hùng. Kể đó Hùng Hiệu nạt lớn lên rằng : « Phiên tướng tên họ chi ? Hãy mau thông ra cho ta lấy thủ cấp. »

Sơn đầu Hồ đáp : « Ta đây là Phiên trào Ô nguyên soái giá hạ, Tiền phương Sơn đầu Hồ. Còn mi tên chi khá nói cho ta biết, đừng ta đưa về địa phủ cho rồi. » Hùng Hiệu nói : « Ta là Hùng Hiệu, Tả tiên phương của Vương nguyên soái, phụng mạng ra tru diệt bọn này đây. » Nói dứt lời, liền giục thuyền tới, hươi thương đâm vào mặt Sơn đầu Hồ, Sơn đầu Hồ cử búa gạt ra, rồi chém bổ vào đầu Hùng Hiệu. Hùng Hiệu thấy sức búa xuống mạnh lắm, thì đỡ lên và khen rằng : « Thắng giỏi thiệt ! » Sơn đầu Hồ nạt rằng : « Ngươi

biết sức ta rồi sao ? » Nói rồi chém bồi thêm một búa nữa ! Hùng Hiệu rần sức đỡ khối. Đánh nhau trên ba mươi hiệp, Hùng Hiệu nhắm thể đương địch chẳng nổi, bèn quây thuyền bỏ chạy, Sơn đầu Hồ giong thuyền đuổi nà theo. Hùng Hiệu thấy Sơn đầu Hồ đã đến gần, bèn vói ra sau lưng rút cây Trâm xà kiếm phóng lên trên không, rồi nạt rằng : « Phiên cầu ! Hãy coi bửu bối của ta đây ! »

Sơn đầu Hồ nghe nói bửu bối thì thất kinh, ngược mặt ngó lên, xem thấy một đạo hào quang sáng lòa xẹt xuống, Sơn đầu Hồ tránh trở chẳng kịp, bị gươm Trâm xà chém nhằm lưng té nhào xuống thuyền ; Hùng Hiệu nhảy phóng qua, đâm bồi cho một thương nữa chết ngay cán cuộc ! Lúc bấy giờ quân Phiên áp lại phủ vây Hùng Hiệu, binh Nguyên cũng nhảy bổ qua đánh nhau ! Quân Phiên chống ngăn không nổi từ trận vô số, kéo nhau thúc thuyền bại tẩu. Hùng Hiệu đuổi theo bốn năm dặm, rồi đánh trống thẳng trận thâu binh trở về thủy trại, dâng thủ cấp của Sơn đầu Hồ lên. Vương thiếu Phủ cả mừng mà rằng : « Thật trận này cũng đủ cho quân Phiên kinh sợ, tướng quân thật có công to lắm đó ! » Nói rồi liền ghi công trạng của Hùng Hiệu vào sổ công lao, rồi truyền mở tiệc khao thưởng tướng sĩ.

Nói qua binh Phiên cả thua chạy về báo cùng Ô tất Khải rằng : « Sơn đầu Hồ đã tử trận rồi. » Ô tất Khải nghe qua cả giận mà rằng : « Đáng giận thay cho Hùng Hiệu ! Nó cả gan dám giết chết hết một viên thượng tướng của ta ! Vậy đề mai ta xuất trận chém đầu nó mà báo cừu cho Sơn tướng quân. » Ô tất Khải nói vừa dứt lời, thì có một viên đại tướng tên là Phú Lợi bước ra thưa rằng : « Tướng Nguyên nó đã dùng phép thuật như vậy, thì ta phải đi thỉnh Quân sư đến trừ nó mới xong. » Ô tất Khải nói : « Có cần chi thứ đồ tiểu bối mà phải làm phiền đến Quân sư. »

Ngày thứ Ô tất Khải sắp bày chiến thuyền kéo quân ra trận. Thăm từ chạy về phi báo. Vương thiếu Phủ liền tấn đại đội chiến thuyền ra đối địch. Ô tất Khải vừa xem thấy thì

nạt lớn lên rằng : « Tặc tướng hãy mau thông tên họ, dâng có dâng nạp thủ cấp. » Vương thiếu Phũ nói : « Ta là Nguyên trào Võ trạng Nguyên Đại nguyên soái Vương thiếu Phũ, vàng mạng đến trừ diệt nước mi đây. » Ô tất Khải nghe qua nạt lớn rằng : « Chớ có nhiều lời, hãy lãnh cái chùy của ta đây. » Nói rồi huơ chùy đánh bổ tới.

Vương thiếu Phũ cử họa kích đỡ hất ra, rồi đó hai bên giao chiến rất dữ ! Ô tất Khải nghĩ thầm rằng : « Tên tướng này quả nhiên lợi hại ! » Và nghĩ và chuyển thân lực huơ chùy vùn vụt mà đánh vùi. Lúc hai đang còn đang giao chiến, thì bên Phiên có một tướng xông ra hỏi lớn rằng : « Có ai dám đối địch cùng Lư bồ Kiếm đây không ? » Vệ đồng Đạt nghe qua cả giận, giục thuyền lướt tới nạt rằng : « Có ta là Hữu tiên phuông Vệ đồng Đạt đây. » Nói rồi múa song đao chém đũa Lư bồ Kiếm ; Lư bồ Kiếm cứ giáo chống ngăn, đánh đặng mười hiệp, Vệ đồng Đạt nguyên là đòn bà sức yếu, liệu đánh chẳng lại bèn lui thuyền bỏ chạy. Lư bồ Kiếm hét lên một tiếng giục thuyền đuổi theo. Vệ đồng Đạt vội vã rút tên quây mình lại bắn ra một mũi, Lư bồ Kiếm tránh trở chẳng kịp, bị trúng nhằm vai tả té nhào xuống thuyền ; Vệ đồng Đạt nhảy qua thưởng cho một đao chết tốt ! Binh Nguyên nhảy qua lấy thủ cấp, còn bao nhiêu quân Phiên đều rập nhau quăng binh khí đầu hàng. Vệ đồng Đạt thâu nạp hết, rồi truyền cho quân mình chèo hết thuyền đem về. Còn Ô tất Khải đánh với Vương thiếu Phũ đặng ba mươi hiệp, bị Vương thiếu Phũ đánh rút tới quá, làm cho cả mình đều tháo mồ hôi ; lại thấy Lư bồ Kiếm tử trận rồi thì trong lòng bấn loạn, lính quỳnh một hồi kể bị Vương thiếu Phũ đâm cho một kích nhằm vai, thất kinh quây thuyền bại tẩu ! Vương thiếu Phũ đuổi theo bắn chết binh Phiên vô số ! Vương Hào cũng cả thắng rượt đánh quân Phiên trung bình, cướp được một chiếc chiến thuyền của giặc. Vương thiếu Phũ thấy binh Phiên đã chạy xa, bèn đóng chiêng thâu quân về trại, đoạn ghi công lao cho tướng sĩ, rồi viết biểu sai

người đem về Kinh báo tiếp. (Đánh giặc thắng trận cho tin về, gọi là báo tiếp).

Nói qua khi Ô tất Khải bị thương chạy về, lấy thuốc kim thương ra thoa, rồi kiểm điểm binh thuyền lại, thì thấy mất hết hai chiếc chiến thuyền, bốn viên đại tướng, còn quân sĩ thì hao trót ba ngàn. Ô tất Khải nghĩ thầm rằng : « Nếu như thế này, thì ta cần phải thỉnh Quân sư tới mới mong thắng được. » Ô tất Khải nghĩ vừa dứt lời, thì có quân sĩ vào báo rằng : « Có Quân sư đến. » Ô tất Khải nghe nói cả mừng, vội vã ra rước vào. Thần Võ đạo nhân nói : « Vừa rồi bản đạo nghe tin Nguyên soái thất trận, nên đến thăm. Chẳng hay tình thế quân Nguyên thế nào ? »

Ô tất Khải bèn thuật hết đầu đuôi, việc thất luận hai trận cho Thần Võ đạo nhân nghe rồi nói rằng : « Tôi trông cái bọn thất phu này, nó giỏi hơn Hoàng phủ Kinh trước kia nhiều lắm ! » Thần Võ đạo nhân nói : « Xin Nguyên soái chớ **ưu phiền**, để mai bản đạo ra trận thì ắt sẽ thắng nó được. » Ô tất Khải : « Tôi xin mong nhờ phép thần thông của quân sư. » Rồi đó Thần Võ đạo nhân trức lỗ ló lấy ra một huân thuốc, bỏ vào miệng nhai nhỏ đắp vào vết thương cho Ô tất Khải, giây lát Ô tất Khải lành mạnh như thường. Ô tất Khải bèn hạ lệnh cho quân sĩ lo sửa soạn, dựng qua sáng ngày đại chiến. Quân Phiến nghe nói có Thần Võ đạo nhân ra trận, thì kẻ chắc mười phần toàn thắng, cho nên mừng rỡ vô cùng.

Ngày thứ quân Phiến nổi súng, kéo hết đại đội chiến thuyền ra trận la hét dậy trời ! Vương thiếu Phủ nghe quân vào phi báo, mới nói với Hùng Hiệu rằng : « Hôm nay chắc có Thần Võ đạo nhân xuất trận, chúng ta phải đề phòng cho lắm mới được. » Hùng Hiệu khen phải ! Rồi đó hai người đem hết bữa bồi theo mình, kéo binh đối địch.

Khi ra đến nơi, Vương thiếu Phủ ngó qua bên Phiến, thấy một người đạo nhân mình mặc áo đạo, tay cầm song kiếm đứng trước mũi thuyền. Sau lưng có một cây cờ tướng

đề mấy chữ Hộ quốc Quân sư Thần Võ đạo nhơn, thì biết rõ là người có yêu thuật rồi. Còn Ô tất Khải vừa trông thấy Vương thiếu Phủ thì cả giận, hét lớn lên rằng : « Có tướng nào dám ra bắt Vương thiếu Phủ cho ta chăng ? » Liền đó phía tả có Phú Lợi hươi đại đao xông ra, phía hữu có Trạch Phong hươi họa kích lướt tới, cả hai nạt lớn lên rằng : « Nguyên tướng có ai dám đối địch cùng chúng ta thì ra đây ! »

Bên Nguyên nghe khích cả giận, Tả dực quan hươi thương xốc tới đâm Phú Lợi, Hữu dực Quan Vương Hào múa đao ra giao chiến với Trạch Phong. Vương thiếu Phủ truyền quân giục trống trợ oai. Vương Hào sức mạnh như cọp, đánh vừa dặng mười hiệp, Vương Hào hét lên một tiếng như sấm, chém Trạch Phong một đao bay đầu. Vương Hào nhảy bổ qua thuyền Trạch Phong, bao nhiêu quân Phiên đều quăng gươm giáo đầu hàng hết. Thần Võ đạo nhơn thấy vậy, bèn niệm thần chú dùng phép ần thân cõi mây đến đánh Vương Hào. Chẳng dè Hùng Hiệu trông thấy được bèn nạt lớn rằng : « Thần Võ chớ có dùng yêu thuật, phép của người đó không che được con mắt ta đâu ! » Vương thiếu Phủ cũng ngó thấy được, bèn lấy Phi diện chùy quăng lên đánh Thần Võ đạo nhơn. Thần Võ đạo nhơn thất kinh đập mây bỏ chạy, và nghĩ thầm rằng : « Lạ dữ kia ! Cớ sao mà bọn này nó biết dặng phép ần thân của ta ! » Vương thiếu Phủ thấy Thần Võ đạo nhơn tránh khỏi, bèn chỉ Phi diện chùy nạt rằng : « Bữa bối ! Hãy theo đánh chết yêu đạo cho ta. » Tức thì Phi diện chùy nhắm ngay chỗ Thần Võ đạo nhơn bay tới, Thần Võ đạo nhơn thất kinh nhào xuống thuyền, rồi lấy gươm chỉ Vương thiếu Phủ nạt rằng : « Mi đã rõ pháp thuật của ta, thì mi đã tới ngày tận số rồi đó ! »

(Xem tiếp tập 23)

TÁI - SANH DUYÊN

(sự tích Mạnh-lệ-Quân)

Nói dứt lời, liền thò vào hồ lò lấy ra một khối Kim chuyên niệm chú quang lên trên không, tức thì thấy có một lần khối đen nhắm ngay đầu Vương thiếu Phủ đánh xuống ; Vương thiếu Phủ lật đặt thau Phi diện chùy tể lên, Kim chuyên bị Phi diện chùy đánh tiêu tan rơi ngay xuống biển. Thần Võ đạo nhơn giận lắm, bèn quang hết một lượt mười một khối Kim chuyên lên, hiện ra mười một đạo hắc khí ánh đen mịch trời ; Vương thiếu Phủ cũng cứ lấy Phi diện chùy liệng lên đánh một tiếng vang như sấm, bao nhiêu Kim chuyên đều nát tan ra tro bụi !

Vương thiếu Phủ cười lớn hỏi rằng : « Yêu đạo ! Người còn bao nhiêu bửu bối, hãy đem hết ra đi ? » Thần Võ đạo nhơn nói : « Chớ có nói phách, coi nữa đây này. » Nói dứt lời, niệm ít câu chơn ngôn rồi thổi một cái, tức thì cuồng phong đưa tới, sóng biển nổi lên, vụt vụt âm âm mười phần dữ dội ! Làm cho các chiến thuyền của quân Nguyên nhào lộn muốn chìm, quân sĩ kinh hồn la ó rùm lên ! Vương thiếu Phủ bảo lớn rằng : « Không sao đâu mà sợ ! Ta có phép trừ nó đây ! » Nói dứt lời, vội vả thò tay vào túi lấy Phá lang cảnh chiếu lên, tức thì sóng yên gió lặng. Lúc ấy Xích anh Nam giao chiến cùng Phú Lợi, đánh đầu lổ ba chục hiệp Xích anh Nam đâm Phú Lợi chết ngay, rồi đoạt lấy chiến thuyền. Đàng này Vương thiếu Phủ truyền cho đại đội thuyền tấn tới đánh nhau, quân Phiên địch chẳng

nổi vỡ tan bô chạy. Đang lúc rối loạn, Thần Võ đạo nhơn vừa toan dùng phép, thì bị Vương thiếu Phủ quăng Phi diện chùy đánh trúng ngang lưng ; Thần Võ đạo nhơn đau quá, lật dật chạy vào mũi thuyền lấy thuốc tiên điều trị, rồi chun ra múa gươm hô khiến âm binh. Giây phút thấy mây đen bủa mịch trời, trên mây vô số yêu ma cầm gươm đao áp xuống trợ chiến, quân Nguyên kinh hồn hoảng vía la ó rùm lên !

Lúc ấy Vương thiếu Phủ trông thấy trong lòng cũng có ý sợ, nhưng chẳng biết phép chi phá vỡ được, tưng thẽ đánh liều lấy Phi diện chùy quăng lên ; xảy nghe một tiếng sấm nổ vang, bao nhiêu âm binh đều huờn hình là giấy trắng, lủ lượt rớt ngay xuống nước, lại đám mây đen cũng vỡ biến tiêu tan ! Binh Nguyên thấy chủ soái mình phá được phép rồi, bèn nỗ lực lấp tên bắn vãi qua, quân Phiên tử trận rất nhiều hoảng kinh cả chạy ; Vương thiếu Phủ xua thuyền đuổi theo giết thêm một hồi nữa, mới chịu thâu quân trở lại. Trận này bèn Nguyên đoạt được ba chiếc chiến thuyền, còn binh Phiên đầu hàng vô số. Vương thiếu Phủ về trại ghi công cho tướng sĩ, rồi mở tiệc khoản đãi và sai người đem biếu về Kinh báo tiếp.

Nói qua, khi Ô tất Khải bại binh trở về, lập tức truyền lệnh cho quân sĩ thâu góp hết lương thực xuống thuyền, để phòng khi có việc xảy đến cho khỏi lỡ vỡ. Thần Võ đạo nhơn nói : « Xin Nguyên soái chớ lo sợ chúng nó làm chi, để mai bản đạo đánh cùng nó một trận nữa thì sẽ được toàn thắng. » Ô tất Khải ngáp dài nói : « Bao nhiêu pháp thuật của Quân sư đều bị chúng nó phá hết, nhưng có sao Quân sư lại nói coi dễ dàng như thế ? » Thần Võ đạo nhơn nói : « Bản đạo vẫn còn một lưỡi độc đao mười phần lợi hại, nguyên đao đó dùng toàn các chất độc mà luyện thành, hề ai mà bị đao ấy phạm vào mình có máu, thì tức khắc chết liền lập tức. Xưa nay bản đạo chưa dùng đến, vậy để mai này bản đạo đem theo ra trận, thì lo gì chẳng diệt hết bọn

Nguyên. » Ô tất Khải nói : « Quân sư tuy còn bừa bối mặt
dầu, nhưng quân ta trong mấy năm nay binh chết rất nhiều,
lại hôm rai tử trận cũng lắm, hiện còn không đầy phân nửa,
còn quân Nguyên thì đông vô số hăng hà ; vậy ta cần nên
gom hết lương thực xuống thuyền mà phòng bị trước th
hay hơn ! » Thần Võ đạo nhơn nói : « Lời Nguyên soái tính
rất phải đó ! Thề lo thâu thập xuống thuyền hết cũng xong. »
Ô tất Khải y lời, truyền quân chuyên vận hết cả lương thực
khí giải xuống, nội một ngày đó đã hoàn thành. Đoạn nghỉ
đương sức hai ngày, qua ngày thứ ba thì kéo ra khêu chiến.

Quân thám tử về phi báo. Vương thiếu Phủ bèn hạ lệnh
rằng : « Quân Phiên đã đại bại trong mấy trận chết hại rất
nhiều, ngày hôm nay tuy là xuất chiến nữa, nhưng chẳng
qua là cổ gượng mà thôi. Vậy chư tướng cùng quân sĩ hãy
ràng sức đánh một trận này, làm sao cho được toàn thắng
thành công, mà ban sư hồi trào cho sớm. » Chư tướng nghe
lệnh truyền dứt lời, đều rập nhau một tiếng hô lớn lên rằng :
« Chúng tôi xin cố sức y theo lời Nguyên soái. » Rồi đó
Vương thiếu phủ độ binh xông ra ; khi hai bên xáp chiến,
Thần võ đạo nhơn xem thấy binh mình thì có ý khiếp sợ, còn
binh Nguyên thì hăng hái vô cùng, nên trong lòng giận lắm,
thúc thủy thủ tấn thuyền lướt tới hét lớn lên rằng :
« Vương thiếu Phủ ! Hôm nay ta quyết một trận một còn một
mất với mi đây ! » Vương thiếu phủ cả cười mà rằng : « Nhà
ngươi là tướng bại, mà đương nổi cùng ta sao ? » Nói rồi
hươi kích đâm Thần Võ đạo nhơn, Thần Võ đạo nhơn hươi
gươm rượt đánh ; đánh đặng ba chục hiệp, Thần Võ đạo
nhơn liệu cự địch chẳng nổi, bèn quây thuyền bỏ chạy.
Vương thiếu Phủ giục thuyền đuổi theo, Ô tất Khải thấy vậy
bèn xông ra đối địch.

Lúc ấy Thần Võ đạo nhơn đã rãnh tay, bèn rút độc
kiếm ra, rồi nạt lớn lên rằng : « Vương thiếu Phủ ! Hãy coi
độc kiếm của ta giết mi đây ! » Vương thiếu Phủ nghe kêu
ngước mặt ngó lên, thì thấy trên không có một vùng mây

đen lặn lộn, trong đám mây ấy có một lưỡi kiếm chiếu sáng lòe, nhắm ngay đầu mình mà bay xuống ; bèn lật đật lấy Phi điện chùy ra quăng lên, tức thì một tiếng sấm nổ vang, đánh độc kiếm rơi ngay xuống biển. Vương thiếu Phũ cả nạt rằng : « Nào ! nhà ngươi còn phép chi hãy tuôn ra hết coi ! »

Thần Võ đạo nhơn cả giận gầm hét vang lên như sấm : « Ngày hôm nay mi phá bữa bối của ta, ta thề quyết không đội trời chung với mi đây ! » Lúc ấy Hùng Hiệu thừa cơ Thần Võ đạo nhơn bất ngờ, bèn phóng Trâm xà kiếm lên chém Thần Võ đạo nhơn một gươm trúng nhằm vai tả. Thần Võ đạo nhơn la khan một tiếng chun tuốt vào mũi thuyền, lấy thuốc dầu ra bó rịt. Hùng Hiệu thừa thế xua thuyền tới đánh, binh Phiên chết thời vô số, hoảng kinh quảy thuyền giông chạy. Vương thiếu Phũ giục thuyền đuổi nà theo, đuổi riết cho tới sáng ngày sau, khỏi củ lao Sa môn một đội thật xa mới thâu binh trở lại. Lần này đoạt được hai chiếc chiến thuyền.

Nói qua, khi binh Phiên bôn chạy mãi được một khoảng thật xa, mới dừng lại gom thuyền kết thành thủy trại. Thần Võ đạo nhơn nói : « Đề đêm nay bản đạo đem mười chiếc chiến thuyền đến cướp trại quân Nguyên, rồi dùng phép đốt tiêu chiến thuyền nó, làm cho nó nửa chết đắm nửa chết thiêu cho rảnh. » Ô tất khải nghe nói, liền truyền quân sửa soạn thuyền giao cho Thần Võ đạo nhơn. Thần Võ đạo nhơn đợi đến canh hai, bèn kéo buồm đến trại Nguyên toan cướp lên.

Nói qua Vương thiếu Phũ, trong khi ban đêm thì thuyền quân sĩ canh giờ rất nghiêm nhặt, lúc nào giờ nào cũng có tiêu thuyền tuần rảo chung quanh. Vì thế nên khi thuyền của Thần Võ đạo nhơn vừa đến, quân tuần xem thấy lật đật vào báo cho Vương thiếu Phũ hay rằng có mười chiếc thuyền của Phiên đến cướp trại. Vương thiếu Phũ bèn lấy bạc thưởng cho tên quân ấy, rồi truyền khắp hết các trại rằng : « Quân Phiên đánh ban ngày bị thua, nên ban đêm lên cướp trại đó !

Vậy đêm hôm trời tối, ta chớ nên giao chiến, hãy dùng tên bắn nó mà thôi. » Quân sĩ nghe lệnh, bèn trương cung tên ra hằm sẵn.

Phút chút thuyền của quân Phiên đã đến, quân Nguyên hô lên một tiếng, tức thì tên bắn ra như mưa ! Làm cho thuyền Phiên không thể xấp gần được. Thần Võ đạo như bèn niệm ít câu thần chú cầm gươm chỉ qua hướng Tây, tức thì lửa trên không ào đến cháy rần rần, đốt thuyền của Nguyên cháy hết hai ba chiếc. Quân Nguyên thất kinh hoảng, la ó rần lên rằng : « Hãy mau dứt đôi thuyền ra mà chạy, kéo lửa nó cháy lan chết hết đi giờ ! » Vương thiếu Phũ vội vã la lớn lên rằng : « Đừng sợ ! đừng sợ ! ta có phép trừ ! chớ có dứt giây ra mà lỡ việc ! » Vương thiếu Phũ và nói và lấy cái Bình thiên cảnh ra chiếu lên, tức nhiên lửa liền tiêu mất ! Lúc ấy Thần Võ đạo như bối rối, chẳng biết liệu làm sao nữa ; kể bị Vương thiếu Phũ quăng Phi điện chùy đánh trúng ngang lưng, Thần Võ đạo như học máu nhào tuột vào khoan thuyền, rồi mò hồ lô lấy thuốc liền đem ra uống. Ở ngoài quân Phiên bị quân Nguyên bắn chết chẳng biết bao nhiêu, còn sót lại lồi vài phần lật đặt chèo thuyền chạy riết về. Về đến nơi, Thần Võ đạo như nói : « Ta không dè Vương thiếu Phũ phép tắc cao cường như thế ! Bao nhiêu pháp thuật của ta đều bị nó phá tan hết ! Ôi thôi ! Ngày nay đã kể cùng lực tạn có lẽ việc này thiên số đã định rồi ! » Ô tất Khải than dài rằng : « Nay Quân sư đã bị trọng thương, vậy hãy lo tịnh dưỡng rồi sau sẽ liệu. » Thần Võ đạo như mười phần hổ thẹn, cực chẳng đã không biết làm sao phải leo lên giường nằm nghỉ. Đầu chừng một lát, kể nghe tiếng trống đánh vang trời, quân thám tử chạy vào báo rằng : « Vương thiếu Phũ phân ra ba đạo chiến thuyền, kéo đến vây đánh binh ta. » Ô tất Khải và Thần Võ đạo như nghe nói thất kinh, vội vã chia quân ra đối địch. Ô tất Khải vừa xong ra thì gặp Vương Hào. Vương Hào sức mạnh như cọp, đánh mới ba chục hiệp thì chém trúng Ô tất Khải một đao nhắm vai, Ô tất Khải chui vào trốn trong khoan thuyền, rồi hỏi quân lại

chạy. Vương thiếu Phũ hạ lệnh đuổi nà theo, đoạt được ba chiếc chiến thuyền, còn giết chết quân Phiên hằng hà sa số ! Ô tất Khải thua một đêm mà cả hai trận nên rùn chí ngà lòng, điềm lại tàn binh còn lổ một muòn, bèn dắt vào trốn trong cửa biển Sư tử Khâu. Vương thiếu Phũ truyền lệnh đóng thủy trại cách Sư tử Khâu độ hai dặm, rồi sai tướng đi khêu chiến trọn ba ngày, mà quân Phiên im lìm không dám ra đánh nữa !

Khi binh Phiên lui vào trong cửa Sư tử khâu cố thủ, Vương thiếu Phũ sai tướng giao chiến mãi không dám ra, bèn bảo chư tướng rằng : « Chỗ cửa biển này rất hiểm trở hẹp hòi, thuyền bè khó qua lại, vậy ta nên cẩn thận đề phòng kéo quân Phiên nó nhưn lúc ban đêm đến cướp trại. » Nói rồi bèn sai bốn tướng Tả, Hữu tiên phong và Tả, Hữu dực quan, lãnh mười chiếc chiến thuyền và sáu trăm quân, chia nhau lo tuần tiễu nghiêm nhặt. Còn quân Phiên từ khi lui vào cửa Sư tử khâu, thì cứ ở đó kiên thủ, mãi cả gần nửa tháng mà cũng chẳng dám ra. Một hôm Vệ đồng Đạt đang chèo thuyền đi tuần, xẩy thấy xa xa có một chiếc thuyền buôn chạy đến. Vệ đồng Đạt liền truyền lệnh rằng : « Từ khi giặc Phiên nổi loạn kéo đến đánh phá Sơn đông đến nay, thiên hạ người người đều hay biết, cớ sao đêm hôm trời tằm tối mà thuyền buôn nào lại cả gan dám đến đây. Đó quả chắc là thuyền của Phiên nó đi dò thám, vậy hãy mau bắt lấy cho ta. » Nói dứt lời liền nổi súng hiệu lên, rồi thúc quân rượt đến.

Hồi thứ bốn mươi hai

*Tàn trại Bảo đêm thơ bị bắt,
Ô tất Khải tận số mạng vong.*

Nói qua khi Vệ đồng Đạt nổi hiệu súng lên, đốc riết quân đem bốn chiếc chiến thuyền rượt theo, giây phút bốn

chiếc chiến thuyền theo kịp vẩy chiếc thuyền buôn kia vào giữa, Vệ đồng Đạt hét lớn lên rằng : « Đây chắc là thuyền của quân giặc, vẩy hãy bắn hạ nó đi ! » Kể nghe bên thuyền kia đáp lại rằng : « Thuyền của chúng tôi là thuyền buôn, hiện có giấy thông hành đều đủ, xin người xét lại mà tha cho. » Nói dứt lời, bên buồm chèo quì hết xuống khoang thuyền.

Vệ đồng Đạt bèn cho chiếc thuyền cập lại, rồi nhảy qua kiểm soát, thì thấy cả thảy hành khách lối sáu chục người, đều quì mọp lạy lia lạy lịa ! Vệ đồng Đạt hỏi : « Chúng người là người ở đâu ? Chở hàng hóa gì đây ? Đem đi bán tại xứ nào ? Trong số này hành khách bao nhiêu, còn thủy thủ là bao nhiêu ? » Có một người nói : « Hết thảy chúng tôi đây đều là thủy thủ đi làm mướn cả, chỉ có một ông chủ thuyền mua thuốc đem qua nước Triều tiên bán mà thôi. » Vệ đồng Đạt hỏi : « Người nào là chủ thuyền ở đây ? » Vệ đồng Đạt hỏi vừa dứt lời, thì có một người trạc lối năm mươi tuổi, bước tới lạy và thưa rằng : « Tôi tên là Tần trại Bảo, chuyên nghiệp có một nghiệp chủ hàng hóa đi bán các nước, đã hơn hai chục năm nay ; quê tôi ở tại Bắc kinh, hiện có giấy thông hành của quan phê phát, xin tướng quân khám xét mà tha thứ cho. »

Vệ đồng Đạt nói : « Nhà người nói, nhà người đi buôn bán ở các nước trên hai chục năm nay, thì có lẽ nào nhà người chẳng biết trong ba năm rồi quân Phiên nó làm phẫn, hiện đôi bên đương tranh chiến hay sao ? Mà hôm nay nhà người dám đem thuyền tới đây, thì ta định chắc cũng có một cái duyên cớ chi đó chứ chẳng không ! » Tần trại Bảo nói : « Vì tôi nghe tin binh ta đã đánh tan vỡ hết quân Phiên, cho nên mới dám đi đây. » Vệ đồng Đạt nói : « Đâu ! Nhà người hãy trình giấy thông hành và hóa đơn cho ta coi nào ! »

Tần trại Bảo vâng lời, lật đặt chun vào mũi lấy giấy thông hành và hóa đơn, đem ra dâng trình cho Vệ đồng Đạt. Vệ

dồng Đạt tiếp lấy xem qua, thì thấy hóa đơn biên toan những vị thuốc xấu rẻ tiền, cả thấy lỗi một ngàn lượng bạc, còn giấy thông hành thì đóng con dấu của Nguyên thành hầu Lưu Tiệp. Vệ đồng Đạt xem rồi trong lòng nghi ngờ lắm, bèn hỏi rằng : « Sao nhà ngươi không xin giấy của quan Địa phương, lại đến xin giấy của Nguyên thành hầu làm vậy ? » Tần trại Bảo nói : « Tôi mà xin của Nguyên thành hầu đây, là vì quan Địa phương đòi ăn tiền nhiều quá ! Lại sẵn dịp tôi có một người thân thích hầu hạ cho Nguyên thành hầu, cho nên tôi cậy xin giùm. » Vệ đồng Đạt nghe nói lắc đầu mà rằng : « Nhà ngươi nói phi lý lắm ! Ta độ những hàng hóa của ngươi đây, cả thấy lỗi chừng một ngàn lượng bạc, thì cái số lời này không bao giờ đủ trả tiền mướn thuyền và thủy thủ. Rõ ràng nhà ngươi là quan của giặc sai đi dò thám » Vệ đồng Đạt nói dứt lời, bèn truyền quân bắt trói hết lại, rồi giải luôn và thuyền và người về nạp cho Vương thiếu Phủ.

Thuật lại, khi Vương thiếu Phủ ở tại Kinh lãnh binh đi rồi, Lưu Tiệp thấy Nhiều phong Doanh đi chiến an bọn Xuy dài sơn về, mà không có thư tin chi về Lưu khuê Bích hết, thì trong lòng nghi ngại chẳng cùng ! Mới sai người ra Đãng châu dò xem tin tức. Người ấy đi về nói lại là : « Lưu khuê Bích bị giam cầm trong tù xa. » Mà Lưu Tiệp thấy thư của Vương thiếu Phủ gửi về lại nói trọng dụng, thì trong lòng tức giận lắm ! Lúc ấy có một người môn sanh tâm phúc của Lưu Tiệp, nói với và rằng : « Vương thiếu Phủ tên hiệu là Tùng Hoa, nếu bỏ chữ Tùng thì còn lại là Vương thiếu Hoa. Chắc hẳn nó là con của Hoàng phủ Kính, vì chữ Hoàng bỏ bớt chữ Bạch trên đầu, thì thành chữ Vương, lại Hoàng phủ Kính sở trường cây kích, mà Vương thiếu Phủ này cũng dùng kích ; thế rõ ràng Hoàng phủ Thiếu Hoa thay tên đổi họ, rồi đến mà đầu quân đây. Còn Vệ đồng Đạt kia, cũng chắc là con của Tiên phuông Vệ Hoán nữa ! Vì lúc nó ở tại Xuy dài sơn cứ lo chiêu tập binh mã, lại cứu chữa cho vợ con Hoàng phủ Kính. Ấy vậy, nội cả bọn chúng nó đều là kẻ

đại thù cùng Quốc trượng, nếu sau này mà nó thắng trận hồi trào, thì làm gì cũng trả oán cừu cùng Quốc trượng chứ chẳng không ! »

Lưu Tiệp lúc bấy giờ mới tỉnh ngộ, trong lòng nửa sợ nửa giận, mới tính thầm rằng : « Vương thiếu Phủ đã mấy lần báo tin về nói thắng trận, thế làm gì rồi đây nước Phiên cũng đầu hàng, chừng đó Hoàng phủ Kính nó hồi trào, thì tánh mạng ta phải khốn ! Chi bằng bây giờ ta viết một bức thư gửi cho Ô tất Khải, nói vua Thành tôn trẻ tuổi nhu nhược mà hay tin dùng theo phe đảng gian thần, thế có lẽ, thiên mạng đã xoay về Triều tiên quân thống. Còn Vương thiếu Phủ là con của Hoàng phủ Kính, Vệ đồng Đạt là con của Vệ Hoán. Bão Ô tất Khải đem Vệ Hoán và Hoàng phủ Kính trói tại mũi thuyền, dề vào ngang trên một cái vạc dầu ; thì tất bọn Vương thiếu Phủ, phải vì tình cha con mà qui phục. Còn như chúng nó quyết không hàng đầu đi nữa, thì hãy đem Hoàng phủ Kính ra lột từ miệng thịt ở trước thuyền, làm cho bọn nó đứt ruột đau lòng, không còn cổ đến việc quân gia, rồi đánh cho một trận thì tất giết dặng chết hết. Hễ khi toàn thắng xong, thời ta sẽ cử một người tâm phúc làm Nguyên soái, giả thua chạy dắt đường thẳng tới Kinh thành, rồi ta làm nội ứng mở cửa rước vào, giết hôn quân mà lên ngôi cứu ngũ. Thế thì ta sẽ được hưởng vinh hoa vĩnh viễn lâu đời, khỏi lo đến phải đều tai họa nữa ! »

Lưu Tiệp nghĩ như vậy, liền vội đi viết thư, rồi kiếm mượn một chiếc thuyền, mua chõ trên một ngàn lượng bạc thuốc, dựng giả là thuyền buôn. Đoạn kêu một người lái buôn lâu năm tên là Tần trại Bảo đến dặn rằng : « Nhà ngươi hãy đem bức mật thư này qua Đãng châu, trong khi đi đường biển, hễ nhà ngươi có gặp quân Phiên, thì nhà ngươi cứ giao bức thư này cho chúng nó, bảo đem về cho Ô tất Khải. Ngươi hãy hết lòng cùng ta, rồi sau khi về đây, bao nhiêu tiền bán thuốc ta sẽ cho nhà ngươi hết. Ta lại cấp cho ngươi một tờ

thông hành, đề phòng khi có quan quân tra xét, thì đệ trình cho họ xem. » Tần trại Bảo không biết là phản thơ, lại tham tiền bạc nhiều nên lãnh mạng. Chẳng dè khi ra đến nơi thì quân Phiên đã lui vào trong Sư tử Khẩu, nên nghèo ngao bị Vệ đông Đạt bắt đó.

Thuật lại, khi Vệ đông Đạt giải bọn Tần trại Bảo về ; ngày thứ Vương thiếu Phủ mới đòi hết vào trướng hồi, thì Tần trại Bảo cũng cứ khai như lời nói cùng Vệ đông Đạt. Vương thiếu Phủ có ý nghi ngờ, bèn truyền võ sĩ xét mình hết thấy nội bọn coi có vật chi nữa chăng, thì vẫn không thấy chi hết. Vương thiếu Phủ lại sai Hùng Hiệu và Xích anh Nam qua khám xét bên chiếc thuyền, hai tướng vâng lệnh đem quân qua lục soát cùng, mà cũng không gặp vật gì quan trọng. Vương thiếu Phủ bèn nạt Tần trại Bảo rằng : « Ta xem cả thấy hàng hóa của người chỉ độ non một ngàn lượng, tiền lời không đủ trả cho thủy thủ, thì bao giờ người lại đi riêng một mình một chiếc thuyền quá lớn như vậy. Ta quyết người là quân đồ thám, chớ chẳng phải là lái buôn. Lại người đi ở đây mà không chịu lãnh thông hành của quan Địa phương, trở đến Kinh xin giấy của Nguyên thành hầu, đó quả là một điều đáng nghi lắm ! Vậy sự thế thế nào, nhà người hãy cứ thật khai ngay cho ta rõ, bằng không thì ta sẽ truyền quân nó tra tấn. » Nói dứt lời bèn kêu quân sĩ đem đồ hình cụ ra. Quân sĩ nghe lệnh dạ rần, rồi hốt đồ hình nghe rồn rồn ! Tần trại Bảo mắt vía kinh hồn, vội vã nói rằng : « Chúng tôi là dân lương thiện không có điều chi gian trá hết, thì biết làm sao mà khai bày giờ ? »

Wang thiếu Phủ nạt rằng : « Nhà người thiệt lớn gan ! Quân sĩ hãy căng nọc nó ra, rồi khảo nó một hồi coi. » Quân sĩ liền thộp cổ Tần trại Bảo căng ra, khảo Tần trại Bảo một hồi chết giắc, đoạn hớp nước phun vào mặt, giây phút Tần trại Bảo tỉnh lại rên lay năn nỉ rằng : « Xin Nguyên soái nói tay, đề cho tôi thú thiệt. » Vương thiếu Phủ bèn truyền quân tháo dây ra, Tần trại Bảo nói : « Việc này

nguyên do nơi Lưu quốc trưởng bày ra, sai tôi đi đây
đặng đem mặt thư giao cho Phiên trưởng Ô tất Khải, rồi
khi về một ngàn lượng bạc thuốc này sẽ cho tôi. Tôi vì
tham tiền nghe theo lời chằng phải, xin Nguyên soái nhiều
phước bao dung. »

Vương thiếu Phũ nghe nói cảm mừng, bèn hỏi rằng : « Mặt
thư ở đâu ? » Tần trại Bảo nói : « Hiện tôi giấu ở bên
thuyền, xin Nguyên soái để cho tôi đi lấy. » Vương thiếu
Phũ bèn sai Xích anh Nam dẫn Tần trại Bảo đi. Tần trại
Bảo qua thuyền cạy ván lên, rồi lấy một cái hộp cây đóng
liền ở trong be, đem dâng cho Vương thiếu Phũ. Vương
thiếu Phũ mở lấy tờ mặt thư ra. Thì thấy ngoài bao đề
rằng : « Nguyên thành hầu Lưu Tiệp, đệ trình Ô nguyên
soái... và có đóng con dấu của Nguyên thành hầu nữa !
Vương thiếu Phũ vội vã xé ra xem, xem rồi thất kinh nghĩ
thầm rằng : « Cha chã ! Nếu phong thư này mà nó giao đến
tay Ô tất Khải, rồi Ô tất Khải nó cứ y kế đó thì hành, thì
chúng ta chưa biết liệu biện làm sao đây... ! »

Nghĩ rồi liền trao cho Hùng Hiệu và Vệ đồng Đạt xem.
Hai người xem hết đều lắc đầu le lưỡi mà rằng : « Đứa
gian thần dữ thiệt, làm sao mà nó hiểu rõ cơ mưu của
chúng ta. Nay nó lại tư thư giao thông cùng quân giặc may
ra lòng trời xui khiến cho bắt được đây, bằng không thì
hại biết dường nào ! » Vương thiếu Phũ cười và nói rằng :
« Thánh thượng ta thiệt là hơn từ quá, đứa lão tặc kia tội
chất đầy đầy, mà vẫn tha thứ mãi không hề xét dò đến.
Ngày nay ta bắt được cái tang chứng này, thì chắc đứa
phản nghịch kia phải đến ngày tận số rồi đó. » Vương
thiếu Phũ nói dứt lời, bèn đưa cái thư ấy cho Tần trại
Bảo xem. Tần trại Bảo xem hết thì khiếp vía rụng rời !
Vương thiếu Phũ nói : « Nhà người dám vì đứa gian tặc mà
đem phản thư cho giặc, thì nhà người cũng đồng tội đó. »

Tần trại Bảo lật đặt lạy lia lịa cầu khẩn rằng : « Vì lúc
va sai, thì va nói dối cùng chúng tôi là bức thư buôn bán,

bởi thế nên tôi mới dám đem đi, chớ thật tình tôi không rõ là phản thơ. Xin Nguyên soái đoái lòng thương xót mà cứu vớt cho tôi nhờ, thì muôn đời tôi chẳng dám quên. »

Vương thiếu Phủ nói : « Nếu người mà muốn bảo toàn tánh mạng, thời nghĩ cũng chẳng khó gì. Vậy nay người hãy ở lại đây, ta cũng cấp cho ăn uống tử tế, đợi khi thắng trận ban sư, nhà người vào triều thú tội ngay trước mặt Thiên tử rằng : « Lưu Tiệp sai người đem phản thơ cho giặc vân vân. » Rồi ta sẽ có kế cứu cho và trọng thưởng nữa ! » Tần trại Bào nói : « Lưu Tiệp lòng rất độc ác, và hãm hại tôi vào vòng tử tội này. Nếu tôi mà được bề kiến Thánh thượng, thì tôi sẽ tâu thật hết đầu đuôi. » Vương thiếu Phủ bèn đem Tần trại Bào và hết cả thủy thủ cho ở vào một chiếc thuyền, hằng ngày cấp lương cho ăn tử tế, nhưng cứ canh giờ nghiêm ngặt luôn. Còn Vệ đông Đạt và các tướng đi tuần đêm ấy, thì đều ghi công trọng thưởng.

Ngày thứ, Vương thiếu Phủ truyền quân đến tận cửa Sư tử khẩu kêu chiến và dùng những lời thạm tệ mà nhỉnh mắng quân Phiên. Thần Võ đạo nhưn tức mình lắm, mới nói với Ô tất Khải rằng : « Bọn quân Nguyên này nó chỉ trông cậy vào có một mình Vương thiếu Phủ, hễ Vương thiếu Phủ mà chết rồi thì chúng nó cũng như con rắn không đầu. Vậy để đêm nay tôi cỡi mây qua thủy trại nó, ăn thân vào chờ cho Vương thiếu Phủ ngủ mê, rồi cho nó một gươm thì có thể chuyển bại vì thắng được. » Ô tất Khải nói : « Nếu vậy thì đêm nay Quân sư hãy đi hành thích phứt nó đi. » Ô tất Khải nói dứt lời bèn truyền quân bày tiệc ăn uống. Qua đến canh một, Thần Võ đạo nhưn cáo từ lui vào thuyền mình, rồi thay mặc quần áo đen, đoạn cắp đoản kiếm niệm chú bay qua thủy trại bên Nguyên.

Nói qua khi Thần Võ đạo nhưn đến nơi, đứng trên mây nhìn xuống thuyền của Trương Hoa tiểu thơ, thấy Trương Hoa tiểu thơ mặt phụng mây ngài, mặt hoa da ngọc, dung nhan xinh lịch đường tiên, đang ngồi dưới ngọn đèn chông

lạy lên má. Thần Võ đạo nhơn trông qua tấm thần mã mần, mới nghĩ thầm rằng: « Cha chả! May cho ta lắm! Ai dè đang lúc thâm canh mà gặpặng người tuyệt sắc giai nhơn như vậy. Vậy đề ta xuống núp đó, đợi khi nàng ngủ mê rồi, ta sẽ chơi hoa giỡn nguyệt; dầu nàng có la lên, thì ta đây cũng chẳng sợ gì! » Lúc ấy Thần Võ đạo nhơn uống rượu có hơi say, nên dục tâm nó lừng lên rất dữ dội, bèn bay xuống thuyền lón vào mũi, trông thấy tiểu thư nằm trên giường trắng nõn phê phê, làm cho lòng đạo nhơn càng thêm mê tái! Qua đến canh hai, Trương Hoa tiểu thư bèn bảo hai con nữ tì đóng chặc cửa thuyền lại, và cho đi ngủ trước; còn tiểu thư nằm một lát mới đứng dậy cõi ác ngoài ra, chỉ mặc một bộ đồ mỏng, đoạn che khuất ngọn đèn lại, rồi mới vào mùng xử mần an giấc.

Thần Võ đạo nhơn rón rí chỉ kiên tâm chờ mãi, qua đến canh ba mới nghe trong màn có tiếng ngáy; Thần Võ đạo nhơn biết Trương Hoa đã ngủ mê rồi, bèn nghĩ thầm rằng: « Vậy bây giờ ta hãy mở cửa thuyền ra, rồi sẽ thi thố công việc, phòng khi có nguy cấp động bên đảo cho đỡ. » Thần Võ đạo nhơn tỉnh xong, bèn mò nhẹ nhẹ lại mở hí cửa thuyền đề vừa ló một người qua lọt, rồi lại nghĩ thầm nữa rằng: « Bây giờ nàng đã ngủ say rồi, có lẽ ta làm chi nàng cũng chẳng hay, vậy chẳng ra tay còn đợi chừng nào? » Nghĩ rồi bèn mở đèn ra chói sáng, đoạn nhẹ nhẹ bước lại gần giường vén màn lên. Chẳng dè Trương Hoa tiểu thư là Ngọc Nữ ở Thiên đình giáng sanh, sau này sẽ làm Chánh cung Hoàng hậu, cho nên có quỷ thần phò hộ luôn luôn. Nên khi Thần Võ đạo nhơn vừa vén màn lên, thì bỗng gặp một vị thần bóng hươu roi đánh bồ, Thần Võ đạo nhơn thất kinh, rút đoản kiếm ra cự địch; đôi bên đánh nhau rất dữ, tiếng roi, kiếm khác nhau động vang. Trương Hoa tiểu thư đang ngủ giật mình thức dậy, vội vã rút cặp đao trên đầu nằm, rồi vén màn ra xem, thì chẳng thấy ai hết, chỉ nghe vụt vụt những tiếng roi, tiểu thư định chắc là quân giặc đến thích khách, bèn trỗi hô lên, hai đứa nữ tì tỉnh dậy hoảng hồn la: « Có

giặc ! Có giặc ! » Quân thủy thủ ở ngoài cũng thức dậy, áp nhau la : « Có giặc đến ! Có giặc đến ! » Thần Võ đạo nhơn nhắm thế không xong, bèn chun ra bay tuốt lên mây về trại.

Khi Trương Hoa tiểu thư nghe vắng tiếng kiếm, roi rồi, mới xuống giường lấy áo mặc vào, lại xem thấy cửa thuyền mở hoát thì trong lòng càng nghi hoặc lắm, chẳng hiểu là duyên cớ chi. Lúc ấy trời cũng vừa sáng, Trương Hoa tiểu thư bèn đem việc ấy báo cho Vương thiếu Phủ hay. Vương thiếu Phủ nói : « Đó chắc là Thần Võ đạo nhơn, ngày nay kẻ đã cùng lực đã tận rồi, nên thừa ban đêm lên đến thích khách ; nhưng may nhờ có Hoàng thiên ủng hộ, sai thần tướng giúp sức, nên mới khỏi hại như thế. » Các tướng nghe qua thất kinh nói rằng : « Nếu Thần Võ đạo nhơn nó làm đều quái lạ như vậy, rồi mỗi đêm nó cứ lên đến thích khách hoài thì liệu làm sao ? »

W
V
Vương thiếu Phủ nói : « Không hề chi đâu ! Yêu đạo nó âm mưu đi lên hành thích như vậy, là trái với lòng trời rồi đó, chắc chẳng bao lâu nó sẽ tuyệt mạng chứ chẳng không. Vậy chư tướng hãy hết dạ đề phòng, nếu nó có đến nữa ta sẽ có phép trừ. » Chư tướng nghe nói đều khen phải, nhưng trong lòng đều phập phồng lo sợ, hết sức đốc xuất bộ thuộc của mình canh giờ rất nghiêm nhặt.

Nói qua khi Thần Võ đạo nhơn về trại, Ô tất Khải hỏi : « Chẳng hay Quân sư đi hành thích thế nào ? » Thần Võ đạo nhơn nói : « Khi tôi lên vào thuyền của quân Nguyên, rồi đụng vào ghề, làm động quân Nguyên la ó dậy lên, nên phải trở về đây. » Ô tất Khải bất bình mà rằng : « Quân sư thi thử kẻ nào cũng đều hồng cả, lại khiến đề cho quân Nguyên nó chê cười nữa ! » Thần Võ đạo nhơn hồ thẹn muôn phần, kiếm chuyện nói qua loa ít đều, rồi lui tuốt về thuyền mình. Ô tất Khải nghĩ thầm rằng : « Bao nhiêu pháp thuật của Quân sư thấy đều thất bại cả ! Còn nay ta đây quân môn tướng kiệt, nếu xuất trận thì bề nào cũng thất bại, mà rút quân về, thì bị Chúa công quở trách chớ chẳng không. »

Ô tất Khải nghĩ suy như vậy, nên trong lòng buồn bực vô cùng ! Bèn truyền quân dọn bày tiệc rượu lên ăn uống giải muộn. Ô tất Khải ngon miệng uống mãi cho đến tối thì say mềm, ngồi ngả xiêu ngả tó ; chừ trông thấy say quá vậy bèn đi lên giường, Ô tất Khải nằm im ngủ mê đi.

Trong cơn say ngủ, Ô tất Khải nghĩ thầm rằng : « Trọn bấy lâu từ chiến trận đến nay, ta chưa hề biết rõ tình thế quân Nguyên thế nào, vậy, đề bây giờ ta ra ngoài mặt biển xem chơi cho biết. » Ô tất Khải nghĩ rồi, bèn hiện nguyên hình là con Xích giao dài hơn ba trượng, đầu lớn bằng cái bánh xe, hoạt nước lợi bẻ ra biển, đi đến đầu nổi sóng âm ầm lời đó. Lúc bấy giờ vừa lối canh hai, bèn quân Nguyên quân sĩ đều còn thức cả, xem thấy các chiến thuyền đều nao động, bèn lật đật chạy vào phi báo cho Vương thiếu Phũ hay. Vương thiếu Phũ liền truyền lệnh cho quân sĩ nổi đuốc lên ; phút chốc các thuyền đều đốt chói lên sáng rực như ban ngày, xem thấy một lượn sóng còn vast lớn ào ào từ cửa Sư tử Khẩu kéo đến. Vương thiếu Phũ nói : « Nếu vậy thì chắc Thần Võ đạo nhưn nó dùng yêu thuật mà đến đây. »

Wương thiếu Phũ nói dứt lời, bèn lấy Phá lânh cảnh chiếu ra ; chẳng dè cái kiến ấy chỉ trịặng những lượn sóng bất thường, cùng là những lượn sóng của yêu thuật làm ra mà thôi, chớ sóng này là sóng của con Xích giao đi biển, nên thứ kiến ấy trị không được. Còn con Xích giao ấy thì càng ngày càng đi gần tới, mà hề đi tới gần chừng nào thì sóng càng to chừng nấy ! Vương thiếu Phũ bối rối chẳng biết làm sao, kể chừ trông ngó thấy được hình, bèn la ó lên rằng : « Mặt biển có con Xích giao ! » Vương Phũ bèn hỏi quân cấp tên bắn, chẳng dè da con Xích giao ấy dày lắm bắn không phủng, nên nó cứ việc xông hoải tới luôn luôn. Hùng Hiệu nghĩ thầm rằng : « Sư phụ ta xưa kia có cho ta một cây Trảm giao kiếm, chắc là dùng đề chém thứ quái này. » Hùng Hiệu nghĩ như vậy, nên bèn la lớn lên rằng : « Thôi đừng có bắn nữa ! Đề ta dùng gươm Trảm giao mà chém nó. »

Hùng Hiệu nói rồi lấy Trâm giao kiểm ra, tức thì gươm Trâm giao bay bỗng lên trên không, rớt xuống chém con giao ấy một gươm máu ra lai láng ! Con Xích giao nhào lộn một hồi lâu, rồi nổi phình lên trên mặt nước mà chết. Hùng Hiệu nói : « Con Xích giao này to lớn lắm, chắc trong đầu nó có ngọc minh châu. » Nói dứt lời, bèn truyền thuyền nhỏ ra lật mình con Xích giao lên, thì thấy trên đầu nó có một hột châu lớn bằng ngón chơn cái, ánh sáng chói lòa ! Hùng Hiệu dấy cắt đem vào, còn xác thì bỏ trôi theo dòng nước. Đoạn đem hột minh châu vào dâng cho Vương thiếu Phủ. Vương thiếu Phủ nói : « Tướng quân có công chém đặt con giao ấy, vậy hãy cắt hột ngọc này mà dùng, chớ tôi có tài chi mà dám nhận lãnh. » Hùng Hiệu tạ ơn, rồi cắt hột minh châu vào túi.

Nói qua lúc ấy Ô tất Khải đang nằm ngủ trên giường, bỗng không la lên một tiếng thật to, rồi lăn nhào xuống đất. Gia tướng ở ngoài nghe la lật đật chạy vào xem, thấy tể tướng đầu lả say rượu, chẳng đề khi lại đỡ dậy thì thấy máu ra lai láng, còn cuống họng thì đứt lìa ! Gia tướng thất kinh, chạy báo cho chư tướng quan ở ngoài hay rằng : « Không biết vì cớ sao, mà Nguyên soái bị đứt họng như có ai vào chém. » Chư tướng hay tin hoảng hốt kinh hoàng, bèn vội vã vào xem thì thấy Ô tất Khải đã chết, mới khiến đề lên giường, rồi đi phi báo cùng Thần Võ đạo nhơn.

Nói qua khi Thần Võ đạo nhơn hay được tin ấy thì phách lạc hồn xiêu, lật đật chèo thuyền đến thăm. Thần Võ đạo nhơn khán thấy Ô tất Khải thấy bị trọng thương, thì tra hỏi những người trong thuyền, nhưng những người ấy chẳng có ai lạ hết chỉ toàn người tâm phúc không mà thôi. Thần Võ đạo nhơn lấy làm lạ lắm, mới nghĩ thầm rằng : « Hay là hoàng thiên sai thần tướng xuống giết chết đây chăng ? » Thần Võ đạo nhơn nghĩ như vậy, bèn hạ lệnh nghiêm cấm quân sĩ chớ tiết lộ ra, rồi một mặt sửa soạn nhập quan, một mặt lo phi báo cho vua Phiên biết.

(Xem tiếp tập 24)

TÁI - SANH DUYÊN

(sự tích Mạnh-lệ-Quân)

Hồi thứ bốn mươi ba

*Phiên quân sư thất cơ bị cầm
Hoàng-phủ-Kinh thoát nạn gặp con*

Ngày thứ, quân Nguyên đến khêu chiến, Thần Võ đạo nhưn tưng thế phải tính đánh liều một trận. Tính rồi bèn truyền lệnh quân sĩ lo sắp đặt chiến thuyền, dựng sáng ngày xuất chiến. Quân Phiên nghe lệnh trong lòng khiếp sợ ! Qua đến canh ba hôm ấy, quân Phiên thức dậy lo đốt lửa nấu cơm, ánh sáng chói rực trời. Quân thám tử của Nguyên chạy vào phi báo việc ấy cho Vương thiếu Phủ hay ; Vương thiếu Phủ chắc là quân Phiên sửa soạn xuất chiến, bèn truyền cho quân mình giàn chiến thuyền ra chờ đối địch. Giấy lát thuyền Phiên ở trong Sư tử khẩu kéo đến ; khi đôi bên xáp trận, Hùng Hiệu đứng trước mũi thuyền chỉ Thần Võ đạo nhưn mắng lớn rằng : « Loài yêu nghiệt ! Mi cả gan nhưn ban đêm lên đến dinh ta hành thích, rồi lại thả con Xích giao đến hại cho chìm thuyền của ta. Cái tội nặng nề ấy, khi ta bắtặng mi rồi, thì ta sẽ băm thây mi ra làm muôn khúc. »

Hùng Hiệu mắng dứt lời, bèn giục thuyền bơi đến hươu giáo đâm vào mặt Thần Võ đạo nhưn ; Thần Võ đạo nhưn múa gươm lên đỡ, rồi đó hai người xáp chiến. Vương thiếu

Phũ bèn truyền quân mình áp đến vây chặt quân Phiên mà đánh, quân Phiên đương địch không nổi, tử trận chẳng biết là bao nhiêu. Thần Võ đạo nhơn đang lúc nguy cấp bị Vương thiếu Phũ quăng Hồng cầm sách lên trời chặt. Hùng Hiệu nhảy qua cướp thuyền, rồi bắt Thần Võ đạo nhơn và thâu quân về trại.

Thần Võ đạo nhơn lay lục thừa rằng : « Xin Nguyên soái tha giết cho tôi, tôi quyết tình nguyện qui hàng. » Vương thiếu Phũ nói : « Nếu Quân sư đã tình nguyện đầu hàng, thì tôi tất phải tha ra. » Chư tướng thấy vậy áp lại ngăn cản rằng : « Loài yêu đạo này xảo mị lắm, xin Nguyên soái chớ nên tha nó. » Vương thiếu Phũ nói : « Va vốn là kẻ xuất gia tu hành thì có lẽ va hiểu thông đạo lý. Nay mà ta tha ra, thì làm gì va cũng dỗi ơn nhiều, có đâu lại phân phúc. Mà đâu va có phân phúc đi nữa, thì ta sẽ bắt lại có khó gì. »

Thần Võ đạo nhơn nói : « Bản đạo đã biết ăn năn tự hối, không bao giờ dám đổi lòng đâu, xin Nguyên soái chớ nghi ngại. » Vương thiếu Phũ gật đầu, rồi tháo dây Hồng cầm sách lại. Thần Võ đạo nhơn đứng dậy, Vương thiếu Phũ liền xin lỗi rằng : « Chư bộ hạ của tôi nó không biết nên xúc phạm đến Quân sư, xin Quân sư tha lỗi. » Thần Võ đạo nhơn thấy Vương thiếu Phũ khiêm cung trọng đãi mình như vậy, bèn tạ lại rằng : « Bản đạo là một tên tướng bị bắt, may nhờ Nguyên soái thương tình chẳng giết, ấy cũng là tử tế lắm rồi. Nay Nguyên soái còn trọng đãi quá như vậy, thật tôi rất lấy làm hổ thẹn. » Vương thiếu Phũ nói : « Quân sư là một người dị nhơn, thời lễ tôi phải hậu đãi như vậy chớ. »

Vương thiếu Phũ nói dứt lời, bèn dùng theo lễ tân khách mà mời Thần Võ đạo nhơn ngồi. Thần Võ đạo nhơn từ chối đôi ba phen chẳng được, nên phải ngồi xuống. Vương thiếu Phũ truyền quân pha trà mời uống, rồi lấy cái Cẩm nang của Hoàng Hạc tiên ông ra trao cho Thần Võ đạo nhơn, và nói rằng : « Sư phụ tôi là Hoàng Hạc tiên ông dạy

đem gói vật này, đề trình cho Quan sư đây. » Thần Võ đạo nhơn tiếp lãnh rồi nói : « Tôi có ngờ đâu Nguyên soái là đệ tử của Hoàng Hạc tiên ông, hèn chi bao nhiêu pháp thuật của tôi đều bị Nguyên soái phá tiêu hết. » Thần Võ đạo nhơn nói dứt lời bèn mở cẩm nang ra xem, thì thấy trong cẩm nang ấy dạy như vậy :

« Vua Thành Tồn nhà Nguyên là một ông vua hữu đạo, « nên vận trời đã phú về cho người quân thống, vậy nhà « người hãy khuyên Phiên chúa tha Hoàng phủ Kính và Vệ « Hoán về, rồi đem cống lễ sang qua mà thỉnh tội qui hàng. « Trong bức cẩm nang này ta có đính theo một phong thơ « cầu tình, nhà người hãy đem về trình cho sư phụ của nhà « người, thì người sẽ thấu nạp cho tu hành như trước. Từ « rày về sau nhà người hãy lo chuyên chú theo việc tu hành, « thì có ngày sẽ thành chánh quả ; chớ đừng có buông lung « làm xằng, mà có ngày sẽ hại đến thân. »

Thần Võ đạo nhơn xem hết thơ rồi thì mừng lắm, vội vã tạ ơn Vương thiếu Phủ và nói rằng : « Nguyên vì tôi có một việc không hiệp ý cùng sư phụ tôi, cho nên mới bỏ đi xuống giúp Triều tiên dấy loạn đây. Nay may nhờ Hoàng Hạc tiên ông là bạn thân với sư phụ tôi, người thương mà cho bức thơ cầu tình này, thì từ rày tôi nguyện hồi tâm qui theo chánh đạo. »

Kể giây lát gia tướng dọn tiệc lên, Thần Võ đạo nhơn cúi đầu chào các tướng quan và hỏi hết thấy tên họ cho biết, rồi đồng ngồi vào uống rượu ; chư tướng cũng đều vui vẻ luận đàm, thật là oan gia mà trở thành thân gia đó. Thần Võ đạo nhơn mới nói với Vương thiếu Phủ rằng : « Ngày nay xin Nguyên soái nên cho đình chiến, để tôi cỡi mây về báo với Phiên vương, báo tha Hoàng phủ Kính và Vệ Hoán ra, và đem đồ cống lễ sang đầu hàng. Nhưng xin Nguyên soái cũng tha và trả giùm những Phiên tướng, Phiên quân bị bắt khi trước, và chiến thuyền lại cho Triều tiên. Còn tôi đây khi lính xong việc rồi, thì sẽ về non tu luyện, quyết không cho nhiệm lấy bụi trần nữa ! »

Vương thiếu Phũ nói : « Được như vậy thì hay lắm đó ! Nhưng tôi sợ Ô tất Khải nó ngang ngạch không chịu qui hàng thì liệu làm sao ? » Thần Võ đạo nhơn nói : « Ô tất Khải đã chết hai ba ngày rày rồi, mà Nguyên soái chưa hay biết chi sao ? » Vương thiếu Phũ nghe qua cả mừng hỏi : « Chẳng hay Ô tất Khải bị phải bệnh chi mà chết vậy ? »

Thần Võ đạo nhơn nói : « Việc này nói ra thì thật là quái lạ lắm ! Nguyên sau đêm mà bản đạo qua bên này hành thịch đó ; Ô tất Khải đang ngủ trên giường, qua lối canh hai bỗng nhiên nhào lăn xuống đất, bị đứt ngang họng mà chết. » Vương thiếu Phũ giật mình nói rằng : « Nếu vậy thì Ô tất Khải là con Xích giao giáng sanh đây chớ gì ! »

Rồi đó Vương thiếu Phũ mới thuật lại chuyện Hùng Hiệu chém Xích giao cho Thần Võ đạo nhơn nghe, và nói rằng : « Cứ như lời của Quân sư, thì ngày giờ Ô tất Khải chết với ngày giờ chém con Xích giao vẫn đúng với nhau lắm, có lẽ chắc con Xích giao là Ô tất Khải hiện nguyên hình ra đó. » Thần Võ đạo nhơn gật đầu khen phải, rồi đứng dậy thưa rằng : « Bây giờ bản đạo xin cáo về, làm gì rồi đây nội tuần trong một tháng thì Phiên chúa sẽ đem đồ cống lễ đến. Nguyên soái chớ cần lo lắng làm chi cho nhọc dạ, bản đạo quyết chẳng thất tín đâu. » Vương thiếu Phũ nói : « Tôi xin tin lời Quân sư. » Rồi đó Thần Võ đạo nhơn bái chào, đoạn cỡi mây bay tuốt !

Khi về đến trại, chư tướng xúm lại hỏi thăm rằng : « Khi Quân sư bị bắt, chúng tôi lấy làm lo lắng quá chẳng biết phương chi cứu viện được ; nhưng có sao bây giờ Quân sư lại tự nhiên đứng về đây ? » Thần Võ đạo nhơn nói : « Vậy chúng người hãy nổi trống, hội hết tướng sĩ lại, rồi ta sẽ tự thuật cho mà nghe. » Các tướng nghe bảo liền nổi trống hiệu lên, giây phút bao nhiêu tướng tá đều hiệp lại đủ cả. Chẳng Thần Võ đạo nhơn mới thuật lại, thầy của Vương thiếu Phũ và thầy mình là bạn thân với nhau, cho nên khi bị bắt Vương thiếu Phũ khoản đãi rất hậu, và đã đính ước qui

hàng rồi. Thần Võ đạo nhơn mới nói cho chư tướng biết, Ô tất Khải nguyên là con Xích giao đầu thai, trong khi năm ngũ hiện xuất tướng tinh ra đi chơi, bị tướng Tiên phuông của Nguyên là Hùng Hiệu chém chết vùn vùn.

Lúc bây giờ các tướng mới biết rõ, và nghe nói đã qui hàng bãi việc chiến chinh thì mừng rỡ lắm ! Thần Võ đạo nhơn bèn đem ấn Nguyên soái, giao cho một viên Phiên tướng thành thật tên là Tân lý Bồ tạm nhận, và dặn lo gìn giữ cố thủ, đợi mình về triều tâu cùng Phiên vương đem đồ cống lễ tới qui hàng. Dặn rồi, bèn cỡi mây nhăm Kinh thành bay tuốt.

Nói qua, Phiên chúa nước Triều tiên là Bá hoa vương, vốn là một người hiền lành mà háo sắc, tuổi độ lối bốn mươi. Mới rồi hay tin Ô tất Khải tạ thế, thì trong lòng lo lắng buồn bực lắm ; kể vài ngày sau nghe quân báo, nói có Thần Võ Quân sư về, liền triệu vào triều bộ kiến. Khi Thần Võ Quân sư vào đến nơi bái yết xong xuôi, Bá hoa vương mời ngồi mà hỏi thăm công việc chinh chiến. Thần Võ quân sư bèn thuật hết mọi việc tự đầu chí đuôi cho Bá hoa vương nghe, và khuyên Bá hoa vương nạp cống qui hàng, Bá hoa vương nói : « Trước kia vì tại Ô tất Khải quyết liệt quá, cho nên mới thành ra cuộc binh đao ; ngày nay đã thất bại và đã chết rồi, thì thế phải đầu hàng là phải. »

Bá hoa vương nói dứt lời, bèn truyền cho nội giám lo sửa soạn lễ vật dâng có đem đi cống sứ. Thần Võ đạo nhơn nói : « Bây giờ đây, Bần đạo xin vào ngục tha Hoàng phủ Kinh và Vệ Hoán ra, rồi chúa công hãy bày tiệc mà thiết đãi cho tể tể... » Bá hoa vương nói : « Hai người ấy khư khư một lòng trung nghĩa, chẳng chịu đầu hàng, bấy lâu ta vẫn có lòng kính phục lắm đó. » Đoạn Thần Võ đạo nhơn đem hai bộ áo mảo Trung nguyên vào ngục thất bảo quan giữ ngục tha Hoàng phủ Kinh và Vệ Hoán ra. Quan giữ ngục vâng lời, sửa soạn nước hương thang, rồi vào ngục mời Hoàng phủ Kinh và Vệ Hoán ra tắm gội đặng thay quần áo.

Nói qua khi Hoàng phủ Kính và Vệ Hoán bị giam vào ngục thất, thì vẫn bền lòng thủ tiết, nên tháng ngày cam chịu những sự khô nhọc, chẳng hề rùn chí ngã lòng. Nay bỗng nhiên thấy ngục quan vào mời ra tắm gội và thay quần áo, thì hai người ngạc nhiên hỏi rằng : « Chúng ta đã không còn thiết đến đời nữa, mà nay bảo tắm gội thay quần áo làm chi ? » Ngục quan nói : « Số là nhị vị chưa rõ, vì hiện nay Ô tất Khải đã tạ thế rồi, còn Thần Võ đạo nhân cũng đã xin qui phục Thiên triều, cho nên sai tôi vào mời nhị vị đi về Trung nguyên đây. »

Hoàng phủ Kính và Vệ Hoán nghe qua chi tiết nời vui mừng, bèn nói với nhau rằng : « Nào có dè dân hai ta còn được trông thấy giang san tổ quốc ! » Hai người nói dứt lời thì vội vã ra tắm gội, thay mặc áo mào. Thay mặc áo mào vừa xong, thì Thần Võ đạo nhân đã đến bái và thưa rằng : « Năm trước bản đạo vô lễ nên xúc phạm đến nhị vị đại nhân, ngày nay đã cam chịu tội ; vậy xin mời nhị vị theo tôi vào yết kiến Phiên vương, dâng Phiên vương đem đồ cống lễ và đưa nhị vị đại nhân về nước. » Hoàng phủ Kính và Vệ Hoán bèn lên ngựa theo Thần Võ đạo nhân vào yết kiến Phiên vương. Phiên vương nắm tay mỗi người mời ngồi rồi nói rằng : « Ngày trước vì ta lầm nghe theo lời Ô tất Khải mà gây việc binh đao, làm phải xúc phạm đến nhị vị, nay ta nghĩ lấy làm hổ thẹn lắm, xin mời nhị vị miễn thứ cho. »

Hoàng phủ Kính và Vệ Hoán nói : « Đó chẳng qua là tại nơi cái số mạng của chúng tôi, khi nào lại dám oán phiên đến Lang vương. Nay may được về nước đây, thật chúng tôi lấy làm cảm kích thành tình lắm đó ! » Rồi đó Phiên vương mời hai người dùng trà, khi dùng trà vừa xong, thì kế nội giám dọn tiệc rượu lên. Phiên vương và Thần Võ đạo nhân đều ngồi tiếp rượu, khuyên mời Vệ Hoán và Hoàng phủ Kính ăn uống. Hoàng phủ Kính mới hỏi Thần Võ đạo nhân rằng : « Chẳng hay Nguyên soái bên Nguyên bây giờ là ai, mà tài lực cao cường như vậy ? »

Thần Võ đạo nhơn đáp : « Nguyên soái bên Nguyên hiện thời là Vương thiếu Phũ, mới có hai mươi tuổi mà thi đỗ Võ trạng nguyên, người ấy võ nghệ tinh thông mà pháp thuật cũng giỏi nữa. » Rồi đó Thần Võ đạo nhơn mới thuật rõ lại tình hình việc chiến tranh từ ấy nhân nay cho Hoàng phủ Kính và Vệ Hoán nghe, và nói thêm rằng : « Bên Nguyên lại có một tướng Hữu tiên phuông tên là Vệ đồng Đạt, tuổi chưa đầy hai mươi mà tri đồng kiêm toàn, ít người địch nổi, còn kỳ dư các tướng khác cũng đều tuổi lối hai mươi mà võ nghệ cũng siêu quần bạt chúng cả. »

Hoàng phủ Kính mới nói với Vệ Hoán rằng : « Chẳng biết con cái nhà ai, mà được những trang thiếu niên anh hùng ấy ? Thiết khiến cho hai ta nghe đến phải hồ thẹn. » Vệ Hoán nói : « Đó chẳng qua là do nơi cái hồng phúc của Thánh triều ta, cho nên trời mới sai những bậc niên thiếu anh hùng ấy xuống giúp, chớ nào có phải là một việc tầm thường đâu. » Rồi đó bốn người uống rượu mãi cho đến xế chiều mới giải tán. Phiên vương bảo Thần Võ đạo nhơn đưa Hoàng phủ Kính và Vệ Hoán ra an nghỉ nơi nhà công quán, lại cất người hầu hạ cung cấp rất long trọng.

Qua đến ngày thứ tư, Phiên vương sửa soạn bốn cỗ xe cồng lễ, thêm mười muôn lượng bạc để khao thưởng quân sĩ, và lịnh tổng cho Hoàng phủ Kính cùng Vệ Hoán rất nhiều.

Thần Võ đạo nhơn bèn nói với Phiên chúa rằng : « Bần đạo làm cho Chúa công phải hao binh tổn tướng, thật là mang cái tội lớn vô cùng ! Nay bần đạo xin phụng mạng đem đồ cồng lễ sang đầu hàng, rồi luôn dịp xin về non tu luyện, chẳng còn trở về đây nữa. Vậy xin Chúa công hãy sai một vị đại thần thân tín cùng đi với bần đạo, dâng tiễn bề tiền tổng Vương thiếu Phũ. » Phiên vương nghe qua thất kinh nói : « Việc binh gia thắng bại là lẽ thường, Quân sư nữ nào đánh bỏ quả nhơn mà về núi hay sao ! »

Thần Võ đạo nhơn nói : « Vả Thành Tôn hoàng đế hiện thời là một bậc thánh chúa, ngày nay Chúa công đã thật

lòng qui thuận, thì từ rày sau trong nước nếu xảy ra sự gì thời có thánh chúa che chở, không còn cần dùng đến bản đạo làm chi. Xin đề cho bản đạo về non tu luyện, cho dựng thành chánh quả. »

Phiên vương thấy Thần Võ đạo nhơn đã quyết chí tu hành, biết không thể nào lưu cầm lạiặng, bèn sai một vị Phò mã tên là Đan sơn Yên đi theo với Thần Võ đạo nhơn. Thần Võ đạo nhơn cùng Đan sơn Yên đem đồ cống lễ, và mời Hoàng phủ Kính với Vệ Hoán xuống thuyền, nhằm Sư tử Khâu rủi dung. Đi trong tám ngày thì tới Sư tử khâu, chừ Phiên tướng ra nghinh tiếp vào bày tiệc khoản đãi. Ngày thứ, Thần Võ đạo nhơn truyền quân vượt thuyền ra trại Nguyên. Vương thiếu Phủ ra nghinh tiếp. Trong mấy chiếc thuyền của Phiên, có một thuyền của Thần Võ đạo nhơn tới trước ; Vương thiếu Phủ mời Thần Võ đạo nhơn vào trại thết trà, khi uống trà xong, Thần Võ đạo nhơn mới giải bài tình ý Phiên chúa dầu hàng, nạp cống lễ và tha Hoàng phủ Kính và Vệ Hoán về. Vương thiếu Phủ bèn sai mời Đan sơn Yên vào. Đan sơn Yên vào đến nơi toan qui lạy, Vương thiếu Phủ vội vả đỡ dậy mời ngồi một bên. Đan sơn Yên bèn dâng hàng thơ, hàng biểu và các lễ đơn lên. Vương thiếu Phủ xem rồi, liền sai Xích anh Nam với Hùng Hiệu xuống thuyền chiếu nhận các đồ cống lễ ; sau hết mới ra tiếp rước Hoàng phủ Kính và Vệ Hoán.

Khi Hoàng phủ Kính ở dưới thuyền vừa bước lên Vương thiếu Phủ qui lạy khóc và thưa rằng : « Con bất hiếu này, để đến bây giờ mới cứuặng thân phụ hồi triều, thật cái tội nặng ấy kè sao cho xiết ! » Vệ đồng Đạt cũng chạy lại kè bên Vệ Hoán kè tai nói nhỏ rằng : « Con là Đồng Nga cải dạng nam trang lo cứu thân phụ đây, xin thân phụ chớ nói con là gái, sợ e có điều bất tiện. » Vệ đồng Đạt nói dứt lời bèn cúi xuống lạy, Vệ đồng Bưu cũng chạy ra lạy mừng bá phụ ; lúc bấy giờ cha nào con nấy thấy khóc lóc thổn thức ! Chừ tướng cũng đến, lúc bấy giờ, Vương thiếu Phủ

mới nói mình tức là Hoàng phủ Thiếu Hoa, còn Vệ đồng Đại là con Vệ Hoán.

Thần Võ đạo nhơn và Đan sơn Yên đứng dậy chúc mừng rằng : « Việc thật là trên đời ít có ! Hai cha con mà đều đỗ Võ trạng nguyên lại cùng làm đến Nguyên soái hết ! Thế mới biết dòng tướng thì có khác hơn người thường đó. »

Kể đoạn chư tướng mời Hoàng phủ Kính lên ngồi ở trên cao, đặng ở dưới lạy mừng. Hoàng phủ Kính cực chẳng đã phải vâng theo, rồi mời Thần Võ đạo nhơn và Đan sơn Yên cùng ngồi hai bên. Ban đầu Trưởng Hoa tiều thơ ra lạy trước rồi lui vào, sau mới tới hết thấy chư tướng. Xong việc lạy mừng, Vương thiếu Phủ mới đem hết số bạc khao quân mà thưởng hết cho quân mình, và luôn đến quân Phiên mời người hai lượng nữa ! Rồi truyền bày tiệc khoản đãi. Khi rượu được vài tuần, thì Thần Võ đạo nhơn và Đan sơn Yên đứng dậy cáo từ ; Vương thiếu Phủ bèn đem mấy chiếc thuyền lấy khi trước với quân Phiên giao lại cho Thần Võ đạo nhơn. Thần Võ đạo nhơn, Đan sơn Yên và hết cả quân Phiên, đều ca tụng cái ơn dày của Vương thiếu Phủ, rồi xuống thuyền về nước.

Khi quân Phiên về rồi, Vương thiếu Phủ cùng chư tướng uống rượu mãi cho đến tối mới tan. Tan tiệc ấy rồi, Vương thiếu Phủ bèn truyền hết một tiệc khác nữa, tiệc này gọi là « Gia yến », để cha con chị em trong nhà đồng chung vui. Hoàng phủ Kính mới thuật lại chuyện trong khi giao chiến, và bị bắt giam cầm khổ sở trong ngục thất, cho mọi người nghe. Đoạn hỏi Vương thiếu Phủ rằng : « Chẳng hay triều đình vì cớ chi, mà mãi đến bây giờ mới phát cứu binh đến ? Còn con thì đồ hồi nào, và làm sao mà được phong chức Nguyên soái đó ? »

Vương thiếu Phủ thưa rằng : « Thân phụ chưa rõ những việc ở nhà, khi thân phụ bị bắt vừa rồi thì cửa nhà đều tan nát các con khổ sở thập phần tử nhứt phần sanh, may được sống đến bây giờ đây là phước ! » Hoàng phủ Kính ngạc

nhiên hỏi rằng : « Ta chẳng may bị Phiến nó dùng yêu thuật sanh cầm, chớ nào có phải là lỗi ở tại ta, mà phải đi lỵ đến gia quyến ? »

Chừng ấy Vương thiếu Phũ mới thuật hết mọi việc trong mấy năm trời cho Hoàng phủ Kính nghe. Nào khi Hoàng phủ Kính bị bắt rồi, thì quan Tuân phủ Sơn đông thượng sớ về tâu là đầu hàng quân giặc, kể triều đình buộc vào tội phản nghịch, sai quan ra bắt hết gia quyến về Kinh hành hình, may nhờ có Doãn thượng Khanh báo tin, mới cùng Lữ Trung đi trốn, rồi gặp Hùng Hiệu bao bọc dắt đi học tiên thuật, sau thay tên đổi họ xuống đầu quân, cùng những việc chiến nhau với Thần Võ đại nhơn và Ô tất Khải.

Hoàng phủ Kính nói : « Hùng Hiệu thật là một người vì nghĩa quên nhà, trên đời ít có ! » Doãn thượng qua hỏi Trương Hoa tiểu thơ rằng : « Còn mẹ con mày làm thế nào, đã bị bắt rồi mà được vô sự vậy ? » Trương Hoa tiểu thơ mới thuật lại chuyện đem sản nghiệp giao cho nhà chùa quán nhận, và khi bị bắt giải về Kinh, đi ngang qua Xuy đài sơn gặp Vệ đồng Đạt cứu đem lên núi vân vân. Hoàng phủ Kính nghe nói chẳng bằng lòng mà rằng : « Trong khi hai mẹ con mày bị bắt, thì hãy cam tâm thọ tử cho rồi, sao lại nương mình nơi chốn lục lâm, để đến nỗi mang tiếng Nam nữ hỗn tạp, thật rất nên xấu hổ ! »

Trương Hoa tiểu thơ ngó chung quanh thấy vắng người, bèn thuật chuyện Vệ đồng Đạt là Vệ đồng Nga con gái của Vệ Hoán cải trang, hiện có đi đánh Phiến đảng cứu thân phụ cho Hoàng phủ Kính nghe. Hoàng phủ Kính khen rằng : « Ai ngờ con gái Vệ Hoán năng lại anh hùng hào hiệp như thế, thật là trên đời ít có ! Nhưng chẳng hay cứ sao triều đình lại chịu tin dùng, mà cho đi dẹp giặc ? » Trương Hoa tiểu thơ dặn Hoàng phủ Kính rằng : « Vệ đồng Nga sợ nữ hỗn tạp có nhiều đều bất tiện, nên mới đổi tên và cải dạng nam trang. Vậy thân phụ khi có gặp nàng, thì giả như người không biết, và cứ gọi là Vệ tướng quân mà thôi. » Hoàng phủ Kính gật

đều khen phải, rồi hỏi rằng : « Vệ đông Đạt trước kia đã giết chết Khâm sai, có sao triều đình chẳng cử binh gia phạt, lại giáng chỉ chiếu an là có chi vậy ? »

Trương Hoa tiêu thờ bèn thuật chuyện Lưu khuê Bích đem binh đến đánh, rồi bị Vệ đông Đạt bắt và buộc có làm tờ cung trạng. Hoàng phủ Kính hỏi : « Lưu khuê Bích nó ra làm quan bao giờ, mà phụng chỉ đi dẹp giặc đó ? » Trương Hoa tiêu nói : « Việc ấy con không hiểu. » Đoạn nàng thuật qua chuyện, Lưu khuê Bích cậy thế triều đình giáng chỉ tứ hôn cùng Mạnh lệ Quân, rồi Mạnh lệ Quân hành thích từ tiết cho Hoàng phủ Kính nghe. Hoàng phủ Kính nghe qua, rưng rưng đôi hàng lụy mà rằng : « Mạnh lệ Quân tiết liệt như thế, thật là thế gian hân hữu ! Nghĩ đáng thương xót cho tấm thân nàng biết chừng nào ! » Hoàng phủ Kính bèn hỏi nữa rằng : « Vệ đông Đạt trước đã giết Khâm sai, sau lại cầm Lưu khuê Bích, mà triều đình lại bằng lòng giáng chỉ chiếu an ? »

Vương thiếu Phủ nói : « Việc giáng chỉ chiếu an ấy, là nhờ có quan Lê binh bộ hết lòng báo tấu cho mới được đó. » Hoàng phủ Kính hỏi : « Lê binh bộ là ai mà người có thanh đức như thế ? » Vương thiếu Phủ nói : « Quan Lê binh bộ ấy tên chánh là Quân Ngọc, tên chữ là Minh Đường, khi mới mười bảy tuổi đã thi đỗ Tam nguyên cập đệ, sau đây mới có một năm mà thăng lên Binh bộ thượng thư, lại là rể yêu của Hữu thừa tướng Lương Giám. Người vốn tánh tình cương trực, gặp việc gì phải thì cứ nói thẳng và không ai cầu cũng lo giúp, đã nhiều lần rồi tấu về cái nỗi oan cho nhà ta, thật người có cái ơn lớn với nhà ta lắm ! Con mà thi đỗ được Trạng nguyên đây, là cũng nhờ người đỡ đầu cho đó. »

Hoàng phủ Kính khen ngợi rằng : « Lê minh Đường còn nhỏ tuổi mà có phước hậu như thế, thật quã trên đời vẫn ít có ! Cái ơn tái tạo người đối với nhà ta ấy, biết bao giờ mà ta dám quên ! Còn quan Tuần phủ Sơn đông là Bành như Trạch kia, ta cùng người vốn không quen biết, có sao lại mạo tấu mà ám hại ta ? Việc này chắc là Lưu Tiệp

nó bày mưu độc sử đầy chớ chẳng ai ! » Đoạn Vương thiếu Phủ thuật chuyện Lưu Tiệp đã hiểu rõ tên họ thiệt của mình, rồi âm mưu sai người đem phản thư cho giặc, nhưng chẳng may bị mình bắt được. Thuật rồi bèn lấy phản thư của Lưu Tiệp và tờ cung trạng của Lưu Khuê Bích trao cho Hoàng phủ Kính xem. Hoàng phủ Kính xem xong cả mừng mà rằng : « Hay lắm ! Nếu ngày nay mà thánh thượng trông thấy cái tờ phản thư này, thì chắc cả dòng họ của Lưu Tiệp sẽ bị tru diệt ! Nhưng ta nên mật tấu cùng triều đình, đừng nỡ bắt cho hết chúng nó, chớ nếu để cho nó hay được thì nó dễ đào vi thượng mất ! » Hoàng phủ Kính nói dứt lời, bèn bảo Vương thiếu Phủ và Trương Hoa tấu thư rằng : « Nay Lưu Tiệp nó đã giao thông với giặc như vậy, vậy ta nên kịp đang biểu tâu cùng thánh thượng, phòng cho khỏi có việc vỡ lở về sau. » Vương thiếu Phủ và Trương Hoa tấu thư đều khen phải.

Tồn Vệ Hoán hôm ấy cũng đặt bày một tiệc, cùng với con gái và cháu là Vệ đồng Bưu ăn mừng. Vệ đồng Đạt bèn thuật các việc trước lại cho Vệ Hoán nghe, và dặn rằng : « Về việc con cải dạng nam trang đây, xin thân phụ chớ tiết lộ, vì ở dưới thuyền sợ e có điều bất tiện ! » Vệ Hoán ngầm nghĩ khen thâm, cho con gái mình là một người có chí.

Hồi thứ bốn mươi bốn

*Vương-thiếu-Phủ dâng biểu minh oan,
Nguyên-thành-hầu cơ-mưu bại lộ.*

Ngày thứ chực tướng vào bái yết Hoàng phủ Kính, khi bái yết xong rồi thì sắp hàng đứng ra hai bên. Hoàng phủ Kính Trương Hoa tấu thư, Vương thiếu Phủ, bước đến cúi lạy Vệ đồng Đạt mà rằng : « Phu nhơn và tiểu thư nhờ có tướng quân cứu tử, ơn ấy rất cao dày, nay chúng tôi xin bái tạ. »

Cha con Vệ Hoán lật đặt quì xuống thưa rằng : « Chúng tôi cùng gia quyến Nguyên soái là đồng bịnh tương liên, nên cần phải giúp đỡ nhau như thế. Nếu nay chúng tôi đem lương nhận lễ, thời chẳng là đắc tội lắm ! »

Kể đó Hoàng phủ Kinh day qua nói với Hùng Hiệu rằng : « Tướng quân khinh tài trọng nghĩa, hết lòng cứu giúp tiện nhi, lại chỉ dẫn cho tiện nhi biết đường học đạo, nên ngày nay mới lập được công nghiệp như vậy. Bây giờ đây cha con tôi đang gặp gỡ, còn tướng quân thì vợ chồng xưa sớm phải chia ly nhau. Cái ơn tái tạo ấy rất dày, cha con tôi xin lạy tạ. » Nói rồi cúi xuống lạy liền. Hùng Hiệu bối rối chẳng biết làm sao, cũng vội vã lạy trả lại, và thưa rằng : « Đó chẳng qua là do nơi cái lòng trung hiếu của nhà Hoàng phủ làm cảm động đến trời, nên trời ủng hộ cho lập nên công nghiệp vĩ đại như vậy, khiến chúng tôi đây cũng đang dự vào đôi phần vinh diệu, chớ nào tôi có thể thối được ân đức chi đâu ! »

Rồi đó Trương Hoa tiều thơ lui vào trong, Hoàng phủ Kinh bèn truyền quân dọn tiệc cùng với chư tướng ăn uống. Hoàng phủ Kinh định qua đến ngày thứ năm thì hầu quân trở về, chúng tướng nghe nói thấy đều mừng rỡ, cùng nhau uống rượu mãi cho đến chiều tối mới tan. Đoạn Hoàng phủ Kinh và Vương thiếu Phũ thảo một tờ biểu ban sư ; còn Vương thiếu Phũ và Trương Hoa tiều thơ viết một tờ biểu biện oan, lại đính luôn tờ phản thơ của Lưu Tiệp và tờ cung trạng của Lưu khuê Bích vào, đóng có dăng cho Thiên tử ; rồi Vương thiếu Phũ bèn viết một phong thơ riêng gửi cho Lê minh Đường, thuật rõ tình hình việc đánh Phiên, và bắt được phản thơ của Lưu Tiệp, hiện để dăng về đệ trình cùng Thiên tử.

Ngày thứ, Vương thiếu Phũ kêu Hùng Hiệu đến dặn rằng : « Tướng quân hãy lựa một chiếc khoái thuyền, rồi lãnh mấy bức biểu và thơ này, kíp riết ngày đêm thẳng rút về Kinh, trước vào trình bức thơ riêng cho ân sư Lê minh

Cha con Vệ Hoán lật đật quì xuống thưa rằng : « Chúng tôi cùng gia quyến Nguyên soái là đồng binh tương liêu, nên cần phải giúp đỡ nhau như thế. Nếu nay chúng tôi dỡn đương nhận lễ, thời chẳng là đắc tội lắm ! »

Kể đó Hoàng phủ Kinh day qua nói với Hùng Hiệu rằng : « Tướng quân khinh tài trọng nghĩa, hết lòng cứu giúp liện nhi, lại chỉ dẫn cho liện nhi biết đường học đạo, nên ngày nay mới lập dựng công nghiệp như vậy. Bây giờ đây cha con tôi dặng gặp gỡ, còn tướng quân thì vợ chồng xưa sớm phải chia ly nhau. Cái ơn tái tạo ấy rất dày, cha con tôi xin lạy tạ. » Nói rồi cúi xuống lạy liền. Hùng Hiệu bối rối chẳng biết làm sao, cũng vội vã lạy trả lại, và thưa rằng : « Đó chẳng qua là do nơi cái lòng trung hiếu của nhà Hoàng phủ làm cảm động đến trời, nên trời ủng hộ cho lập nên công nghiệp vĩ đại như vậy, khiến chúng tôi đây cũng dặng dự vào đời phần vinh diệu, chớ nào tôi có thi thố được ăn đức chi đâu ! »

Rồi đó Trưởng Hoa tiễn thư lui vào trong, Hoàng phủ Kinh bèn truyền quân dọn tiệc cùng với chư tướng ăn uống. Hoàng phủ Kinh định qua đến ngày thứ năm thì thân quân trở về, chúng tướng nghe nói thấy đều mừng rỡ, cùng nhau uống rượu mãi cho đến chiều tối mới tan. Đoạn Hoàng phủ Kinh và Vương thiếu Phũ thảo một tờ biểu ban sư ; còn Vương thiếu Phũ và Trưởng Hoa tiễn thư viết một tờ biểu biện oan, lại đính luôn tờ phản thư của Lưu Tiệp và tờ cung trạng của Lưu khuê Bích vào, dặng có dâng cho Thiên tử ; rồi Vương thiếu Phũ bèn viết một phong thư riêng gửi cho Lệ minh Đường, thuật rõ tình hình việc đánh Phiên, và bắt được phản thư của Lưu Tiệp, hiện đã dâng về đệ trình cùng Thiên tử.

Ngày thứ, Vương thiếu Phũ kêu Hùng Hiệu đến dặn rằng : « Tướng quân hãy lựa một chiếc khoái thuyền, rồi lãnh mấy bức biển và thư này, kíp riết ngày đêm thẳng rút về Kinh, trước vào trình bức thư riêng cho ân sư Lệ minh

ngày sau đại binh về đến, cập thuyền vào bến độ binh lên bờ; Hoàng phủ Kính trông thấy Bành như Trạch thì cũng chào hỏi tử tế và ăn cần chuyện văn như thường, rồi kéo đại binh tuốt đến Đãng châu hạ trại.

Lúc ấy Bành như Trạch đã biết Hoàng phủ Kính là thân phụ của Vương thiếu Phũ, nên truyền quân thiết tiệc để chúc mừng rất long trọng. Còn Vương thiếu Phũ khi đại binh chưa độ lên bờ, thì đã mật sai một viên tiểu tướng, đem Lưu khuê Bích bỏ vào tù xa che kín bốn mặt, giam theo ở trong quán, và giải luôn nội bộ của Tần trại Bảo cùng đi theo nữa. Lưu khuê Bích tự bấy lâu nay, mãi bị giam cầm ở trong thuyền, không hay chuyện chi về phía ngoài mặt cả. Sau đây, khi hay động tin Vương thiếu Phũ tức là Hoàng phủ Thiếu Hoa, và cha con đã được gặp nhau rồi, thì trong lòng điển ngất, kể chắc tánh mạng mình phải tuyệt, và có khi còn liên lụy đến Lưu Tiệp nữa ! Tuy là Lưu khuê Bích biết rõ như vậy, nhưng đã vô kế khả thi, chỉ cứ ngồi tư bi mà chịu.

Ngày hôm ấy cha con Hoàng phủ Kính đến tạ ơn Ân diệu Tiên, vì đã có lòng tiếp đãi Đoàn phu Nhơn rất tử tế. Đoàn phu Nhơn trông thấy mặt Hoàng phủ Kính thì khóc mũi, Hoàng phủ Kính cũng ứa nước mắt, cùng nhau kể lể những việc hoạn nạn bấy lâu. Đoàn Hoàng phủ Kính truyền cho bốn tên gia tướng, lo sửa xe, định qua ngày sau hộ tống Đoàn phu Nhơn về Kinh trước, vào ở nhờ nơi dinh của Đoàn thượng Khanh. Bốn tên gia tướng đều vâng lệnh. Còn Vương thiếu Phũ thì qua đến ngày thứ hai, mới giao các chiến thuyền cho Bành như Trạch coi giữ, rồi kéo rớt đại binh nhắm Kinh sư phân bộ.

Nói qua khi Hùng Hiệu lên ngựa thì đi miết chẳng kể ngày đêm, đến ngày hai mươi tám tháng sáu mới tới Kinh. Hùng Hiệu bèn thẳng riết tới phủ Thừa tướng xin vào ra mắt. Lúc ấy vợ chồng Lê minh Đường đang ngồi nói chuyện cùng vợ chồng Lương Giám ở nhà trong, xảy thấy nữ tì chạy vào báo rằng : « Có Chính đông Nguyên soái sai Tiên

phương tướng là Hùng Hiệu về báo có việc cơ mật, hiện đang ở trước viên môn chờ lệnh. » Lê minh Đường bèn truyền cho người nhà lui ra hết, rồi cho mời Hùng Hiệu vào. Hùng Hiệu vào đến nơi quì xuống tâu rằng : « Kê môn sanh xin vào ra mắt ân sư. » Lê minh Đường vội vã đỡ dậy mời ngồi, rồi hỏi rằng : « Có khi ngày nay tướng quân đã thắng trận, nên mới về đây chờ ? » Hùng Hiệu ngó chung quanh đều vắng vẻ bèn đáp : « Thừa hiệ nay đã ban sư hồi triều rồi. » Lê minh Đường nghe tin thắng trận ban sư thì mừng lắm, bèn vội vã hỏi rằng : « Chẳng hay làm thế nào, mà mau thành công như vậy ? »

Chừng ấy Hùng Hiệu mới thuật hết mọi việc từ đầu chí đuôi cho Lê minh Đường nghe và trình mấy đạo biểu tâu cùng thư riêng lên. Lê minh Đường mở thư ra xem, xem hết rồi thì mặt mày tươi cười hớn hờ, nói với Hùng Hiệu rằng : « Ông bạn của tướng quân ngày nay, thật đã lập xong cái công nghiệp vĩ đại rồi đó ! Khi về đến trào vào bệ kiến, thì chắc sẽ được bái tướng phong hầu. Vậy đêm nay tướng quân hãy ở tại đây mà an nghỉ, cho mọi việc khỏi sợ tiết lộ ra ngoài, đợi chờ sáng ngày tôi sẽ vào trào dâng biểu, khiến cho Lưu Tiệp nó chẳng biết mà đề phòng. » Hùng Hiệu vâng lời cảm tạ. Lê minh Đường bèn sai người đi dọn một cái phòng cho Hùng Hiệu nghỉ và thiết tiệc khoản đãi.

Khi Lê minh Đường đem thư và biểu lui vào nhà trong, Lương Giám hỏi : « Chẳng hay Hùng Hiệu về có việc chi đó ? » Lê minh Đường bèn đuổi người nhà lui ra hết, rồi trao bức thư cho Lương Giám xem và nói rằng : « Xin nhạc phụ cứ xem trong thư này thì sẽ biết rõ. » Cảnh phu nhon và Tổ Hoa nghe nói cũng chạy lại xem, xem rồi ai nấy thấy đều mừng rỡ ! Cảnh phu nhon nói : « Nếu tờ biểu này mà dâng lên thì tất nhà họ Lưu phải tan mạng hết ! Thiệt chi nội trong một thời kỳ có ba năm, mà nhà suy nên thịnh, nhà thịnh đã suy ; ngẫm đến thế tình, nghĩ chẳng khác nào một trường mộng ảo ! » Lương Giám nói : « Thì họ Lưu tự mình tác nghiệt cho mình, thì phải đành chịu chết chứ sao ? »

(Xem tiếp tập 25)

TÁI - SANH DUYÊN

(sự tích Mạnh-lệ-Quân)

Đêm ấy, Tổ Hoà và Lê minh Đường bàn luận vui mừng chẳng - xiết ! Qua vừa đầu canh năm, Lê minh Đường đã dậy sửa soạn, rồi ra mời Hùng Hiệu theo mình vào triều. Khi vua Thành Tôn ngự ra, Lê minh Đường quì xuống tâu rằng : « Muôn tâu Bệ hạ ! Khi trước hạ thần tiến cử Vương thiếu Phủ đi bình Phiên, ngày nay đã được toàn thắng, hiện còn sai Tả tiên phuông là Hùng Hiệu về dâng biểu ban sư, đang đứng ngoài ngọ môn đợi chỉ. » Vua Thành Tôn nghe tấu, bèn truyền lệnh cho Hùng Hiệu vào triều kiến. Hùng Hiệu vào trước sân rồng quì lạy tưng hô, rồi tâu rằng : « Muôn tâu Bệ hạ ! Hạ thần là Chính đông tả tiên phuông Hùng Hiệu phụng mạng Chính đông Nguyên soái đem một đạo biểu ban sư, về kính dâng cho thánh hoàng ngự lãm. » Nói rồi đệ biểu dâng lên.

Vua Thành Tôn tươi cười phán rằng : « Bọn, khanh đồng tâm hiệp lực bình định giặc Phiên, thật cái công lao chẳng nhỏ ! » Vua Thành Tôn nói dứt lời bèn mở biểu ra xem, xem xong mừng rỡ phán rằng : « Ngày nay trăm mối rối tai của Vương thiếu Phủ ! Đem binh đi bình Phiên, chỉ chưa đầy nửa năm mà đã được toàn thắng ! Nhưng đó cũng là nhờ cái công tiến hiến của Lê binh bộ vậy. » Lê minh Đường bèn quì xuống tâu nữa rằng : « Việc này là do nhờ nơi hồng phúc của Bệ hạ, và cái lòng tận trung báo quốc của Vương thiếu Phủ cùng chư tướng, chớ hạ thần này

có công trạng chi đâu ! » Vua Thành Tôn nói : « Nếu chẳng có khanh tàu xin treo bằng cầu hiền, lấy Vương thiếu Phũ làm Nguyên soái, thì bao giờ dẹp yên được giặc Phiên mau như vậy. Khanh tuy có lòng khiêm nhượng quá, nhưng dầu thế nào trăm cũng gia thăng quyền tước cho khanh. » Lộ minh Đường tạ ơn lui xuống.

Đoạn Hùng Hiệu dâng tờ biểu biện oan lên, rồi quì xuống tàu rằng : « Vương thiếu Phũ còn có một đạo biểu biện oan xin kính dâng lên đề thánh thượng ngự lãm. » Vua Thành Tôn nghe tàu trong lòng nghi hoặc, bèn phán hỏi rằng : « Vương thiếu Phũ có sự oan uổng gì đâu, mà nay phải kêu oan như vậy kia ? » Vua Thành Tôn nói dứt lời, liền truyền nội giám đem tờ biểu giao cho Hàn lâm quan tuyên đọc lớn lên. Hàn lâm quan phụng chỉ tuyên đọc lớn lên như vậy :

« Chính đông Nguyên soái Vương thiếu Phũ, vốn thiết tội
« thần Hoàng phũ Thiếu Hoa, và Tĩnh quốc hiệu nữ Hoàng
« phũ Trương Hoa, cùng nhau đập đầu liều chết mà biện
« bạch yêu cầu nổi oan linh cho thân phụ, Nguyên thần phụ
« của kẻ hạ thần, xưa đã thọ ơn của triều đình trót hai đời
« hằng hết dạ trung thành vì nước, bao giờ lại dám tham sanh
« húy tử để chác lấy cái tiếng xấu muôn đời.

« Năm Bộ hạ mới lên ngôi cửu ngũ, thì thân phụ của hạ
« thần đang lãnh chức Đô đốc trấn tại Văn Nam. Lúc ấy ở
« đó có quan Thượng thư hưu trí là Mạnh sĩ Nguyên, có một
« người con gái hữu tài hữu mạo, hạ thần mới cậy quan Bộ
« chánh là Tần thừa Ân đến cầu hôn ; chẳng dè khi đó có thứ
« tử của Nguyên thành hầu là Lưu khuê Bích, cũng cậy quan
« Hồng lô Cổ hoằng Nghiệp tới nói. Làm Mạnh sĩ Nguyên
« chẳng biết gả cho ai, mới lập ra một cuộc tử tiền, treo một
« cái cấm bào và một đồng tiền lên nhánh liễu. Định hạ,
« hễ ai bắn phát thứ nhất trúng nhánh liễu, phát thứ nhì trúng
« lỗ đồng tiền, phát thứ ba bắn đứt dây treo áo cấm bào, thì
« người mới gả con.

« Khi hạ thần và Lưu khuê Bích đến thi : hạ thần thiết nghĩ
« sự nhơn duyên là do nơi cơ tiền định, cũng chẳng cần phải
« tranh cạnh mà làm chi, nên hạ thần nhượng cho Lưu khuê
« Bích bắn trước. Lưu khuê Bích bắn trúng có hai phát, còn
« hạ thần bắn trúng đủ ba phát ; vì thế mà Mạnh gia nhận
« lời gả con cho hạ thần. Nhơn đó mà Lưu khuê Bích đem
« lòng thù oán, sau cuộc thi bắn rồi, mới giả cách thân thiện
« cùng hạ thần, hạ thần thấy vậy chẳng ngờ, nên trong lòng
« mừng rỡ, hết dạ quý yêu. Trong lúc ấy nhằm tiết mùa hạ,
« Lưu khuê Bích đến rủ hạ thần chơi thuyền nơi Côn minh
« trì ; tối hôm ấy Lưu khuê Bích lại theo mời hạ thần lên
« nhà chơi, rồi cố lưu lại ở ngũ nơi Tiều xuân đình tại huê
« viên ; đoạn âm mưu lên sai tên gia nhơn tên là Giang tấn
« Hỷ, định thừa lúc khuya hạ thần ngủ mê sẽ phóng hỏa đốt
« Tiều xuân đình.

« Không ngờ lúc ấy bà ngoại tổ mẫu của Lưu khuê Bích
« bỗng nhiên tạ thế, nên Lưu khuê Bích phải qua đó hộ tang,
« hạ thần còn có một mình ngồi chong đèn trong phòng, xảy
« thấy người em gái khác mẹ của Lưu khuê Bích là Lưu yển
« Ngọc, cùng với người nhũ mẫu tên là Giang tam Tàu, mẹ
« của Giang tấn Hỷ đi vào. Hạ thần trông thấy chẳng bằng
« lòng bèn hỏi, thì Giang tam Tàu thuật rõ cái mưu mô của
« Lưu khuê Bích định ám hại hạ thần, và nói rằng : « Nguyên
« có bà sanh mẫu của Lưu yển Ngọc mộng báo bảo nàng đến
« cứu giúp hạ thần, đặng cõ mai sau cùng nhau kết duyên
« phu phụ. » Hạ thần hết sức chối từ, mà chẳng đặng, nên
« phải tạm vâng lời, rồi chạy ra ngõ sau trốn thẳng qua bên
« chùa Huyền giác. Thiệt quả, nội một lát thì trong huê viên
« họ Lưu có ngọn lửa cháy lên, quan quân kéo đến chữa mãi
« đến canh ba mới tắt.

« Lúc đó, trước khi hạ thần chưa về đến nhà, thì Lưu
« khuê Bích sai người đến báo tin cho thân phụ hạ thần hay,
« báo đến xét nghiệm. Khi thân phụ hạ thần đến nơi, thì khán
« nghiệm chẳng thấy có thi hài chi hết, thân phụ hạ thần chẳng

« hiều rõ duyên cớ ra sao, mới bắt Giang tấn Hỷ về tra hỏi,
« Giang tấn Hỷ đều thú nhận hết. Lúc ấy thân phụ của hạ
« thần nghĩ vì tình đồng liêu, nên chẳng dâng biểu tấu cùng
« triều đình. Chẳng dè Lưu khuê Bích thấy âm mưu mình đã
« bại lộ, nên lật đật viết mật thư cho thân phụ và là Nguyên
« thành hầu Lưu Tiệp, động tiến cử thân phụ của hạ thần đi
« đánh giặc Phiên.

« Khi thân phụ của hạ thần đi rồi, thì gia quyến của hạ
« thần đều đem nhau về ở nơi quê nhà tại Hồ quang, kể
« chẳng bao lâu, thì có chiếu chỉ triều đình ra bắt giải về
« Kinh. Lúc ấy hạ thần mà bỏ trốn đi, là vì muốn lo sau này
« giải nỗi oan cho thân phụ, chớ hạ thần cũng từng biết
« câu : « Quân xử thần tử, thần bắt tử bất trung » vậy. Chỉ còn
« có chị gái của hạ thần là Trương Hoa, cùng với thân mẫu
« hạ thần bị giải về Kinh. Khi đi ngang qua Xuy đài sơn,
« gặp bộ hạ của Vệ đông Đạt bắt. Lúc bấy giờ mẹ và chị của
« hạ thần đã toan tự tử, nhưng chẳng dè Vệ đông Đạt là con
« của Vệ Hoán, người cũng đang lo giải oan cho thân phụ,
« nên cảm tậm mẹ và chị hạ thần ở đó đợi thời. Vệ đông Đạt
« tuy là chiêu tập binh mã, nhưng chủ ý lo là cổ về việc
« tận trung tận hiếu. Còn mấy lần thiên binh đến đánh, Lưu
« khuê Bích bị bắt, hiện đã có làm tờ cung trạng, thú nhận
« hết những tội ác của mình. Tờ cung trạng ấy hạ thần còn
« giữ lại, để đến ngày nay dâng luôn lên, kính bệ hạ ngự
« tường.

« Đến sau khi triều đình phóng bằng câu hiều, hạ thần
« thay tên đổi họ xuống thi đỗ Võ trạng nguyên, dựng lãnh
« chức Chinh đông Nguyên soái, và triều đình giáng chỉ chiếu
« an, xá tội cho Vệ đông Đạt được theo đầu quân dẹp giặc.
« Khi hạ thần vượt biên đương chiến với quân Phiên, ban
« đêm hạ thần sai Vệ đông Đạt đi tuần, xảy gặp một chiếc
« thuyền buôn, Vệ đông Đạt bèn bắt về tra hỏi, thì người
« làm chủ thuyền ấy tên là Tần trại Bảo, vàng lệnh Nguyên
« thành hầu Lưu Tiệp, giả cách đi buôn hàng hóa dặng đem

« phân thơ cho giặc. Hạ thần khai thơ ấy ra xem thì thấy
« trong thơ nói : « Hiện thời Nguyên soái Vương thiếu Phủ
« và Hữu tiên phuông Vệ đông Đạt là con của Hoàng phủ
« Kính và Vệ Hoán. Vậy hãy đem bọn ấy ra trói ở trước mũi
« thuyền ngang trên vạc dầu, mà dọa cho hạ thần hàng đầu ;
« còn như hạ thần không chịu hàng đầu, thì hãy để ngay trước
« mắt mà lắt từ miếng thịt, khiến cho hạ thần nguy rồi rồi
« thừa cơ mà đánh. Thiệt bức thơ này chánh chữ của Nguyên
« thành hầu viết ra, âm mưu mãi quốc. Hiện nội bọn của Tần
« trại Bảo hạ thần đã bắt hết, đang đem về đổi chúng ; còn
« vua Triều tiên đã chịu dâng cống lễ đầu hàng, và tha thân
« phụ của hạ thần cùng Vệ Hoán về.

« Thâm thương thay ! Trong ba năm trường vặc vặc bị
« giam hãm nơi ngục thất, khổ sở muôn bề ! Thật thân phụ
« của hạ thần và Vệ Hoán không có lòng đầu hàng quân
« giặc, nên phải dâng tờ biểu này, dâng phân biện cho rõ nỗi
« oan tình. Hiện hạ thần có đình tờ cung trạng của Lưu
« khuê Bích, và tờ phân thơ của Nguyên thành Hầu theo
« đây ; xin nhờ lương cao minh xét đoán, cho cha con của hạ
« thần được bảo toàn cái danh tiết xưa nay. Thì cha con hạ
« thần cảm đội ơn trời biển ấy, muôn đời cũng chẳng dám
« quên.

Vua Thành Tôn nghe Hàn lâm quan tuyên đọc dứt lời,
bèn mở tờ cung trạng của Lưu khuê Bích và tờ phân thơ
của Lưu Tiệp ra xem, xem rồi lời đình nổi giận nạt lớn lên
rằng : « Lưu Tiệp ở đâu ? » Lưu Tiệp khi mới nghe lời
tấu thì đã kinh hồn lạc phách, bây giờ nghe vua kêu đến tên,
thì run rẩy lập cập bước ra quì xuống tâu rằng : « Muôn tâu
bệ hạ ! hạ thần xin... » Vua Thành tôn mắng rằng : « Lão
tặc ! Mi dung dưỡng con mi làm bậy, lại mạo tấu nói bọn
Hoàng phủ Kính đầu hàng quân giặc, đang hãm hại kẻ trung
lương. Rồi ngày nay mi lại đem giang sơn của ta mà cống
dâng cho Phiên quốc, thì cái tội ấy phải thế nào đó ? » Lưu
Tiệp tâu rằng : « Muôn tâu bệ hạ ! Con của hạ thần chẳng
lẽ không thế nào cưới được một người vợ, mà phải lo âm

mưu tính việc tranh hôn. Còn việc Hoàng phủ Kinh đầu hàng quân giặc, là từ nơi quan Tuần phủ Sơn đông mạo tấu, chớ hạ thần có biết rõ đến việc ấy đâu ? »

Vua Thành Tôn nghe nói cả giận, lấy tờ phân thư quăng xuống trước mặt Lưu Tiệp nạt rằng : « Lão tặc ! Mi hãy chống con mắt, mà xem coi bức thư này bút tích và ấn tín của ai đó hả ? » Lưu Tiệp lượm bức thư lên nhướn mắt coi, thì quả là của mình, trong lòng chết điển mồ hôi tuôn ướt cả mình, vội vã cúi mọp và đầu xuống đất tấu rằng : « Hạ thần thiết tội đáng muôn thác. Xin bệ hạ nghĩ tình Hoàng hậu xưa kia, mà dung thứ choặng loạn sanh. »

Vua Thành Tôn nói : « Bấy lâu nay ta không hề bạc đãi mi, có sao mi lại tính đem giang san của ta mà dâng cho Phiên tặc kia ? » Lưu Tiệp tâu rằng : « Muôn tâu bệ hạ. Vì hạ thần rõ biết được lại lịch của Vương thiếu Phủ và Vệ đồng Đạt, nên sợ khi cứuặng thân phụ của và về rồi, thì hạ thần phải bị báo cứu lại. Bởi thế nên mới mượn tay giặc mà hại bọn Vương thiếu Phủ thôi, chớ thiết không dám dâng hiến giang sơn chi hết. » Vua Thành Tôn cả giận liền nạt lên rằng : « Hay cho lão tặc ! Dám mong lòng phản nghịch ! Võ sĩ quân ở đâu ? Hãy đem nó tổng giam vào ngục thất. » Tức thì quân võ sĩ xốc ra thộp cổ Lưu Tiệp kéo đi liền, cũng như dẫn con khỉ vậy !

Rồi đó vua Thành Tôn bèn sai hai vị Lại bộ thượng thư và Hình bộ thượng thư, đem binh Ngự lâm đến vây bắt hết gia quyến Lưu Tiệp, mà tổng giam luôn vào ngục thất ; cùng tịch biên cả gia sản và xét lấy những giấy tờ có quan hệ. Quan Lại bộ và Hình bộ phụng mạng dẫn năm trăm ngự lâm quân đến vây nhà Lưu Tiệp, bắt Ngô thực Nương và Đỗ hàm Hương đem giam vào ngục ; vì hai nàng này ở với Lưu Tiệp và Khuê Bích có con, còn bao nhiêu tử ti gia tướng đều tha hết. Đến khi khám xét, thì lấy được hai phong mật thư, một phong của Lưu khuê Bích lúc ở Vân nam, gởi cho Lưu Tiệp nói về việc tranh hôn bảo hãm hại

Hoàng phủ Kinh, còn một phong của Sơn đông Tuần phủ Bành như Trạch, gởi nói việc Hoàng phủ Kinh và Vệ Hoán thật bị giặc bắt chớ chẳng có đầu, mà mình vâng lời dâng biểu mạo tấu nói đã đầu hàng. Khi xét xong rồi, hai người bên truyền quân niêm phong lại hết, rồi cầm hai bức thư vào triều tâu cùng thiên tử.

Khi hai vị quan Lại bộ và Hình bộ đem hai bức thư vào triều, quì xuống dâng lên tâu rằng : « Chúng tôi phụng mạng đem quân đến vây bắt gia quyến của họ Lưu, chỉ bắt được có hai mẹ con Ngô thực Nương vốn là thiếp của Lưu Tiệp và hai mẹ con Đồ hàm Nương là thiếp của Lưu khuê Bích mà thôi, còn kỳ dư bao nhiêu đều ở tại phủ nơi Vân nam cũ. Gia sản chúng tôi đã tịch biên rồi, lại khám soát lấy được hai bức mật thư đây, xin dâng lên cho thánh thượng ngự lãm. »

Hồi thứ bốn mươi lăm

*Bành-như-Trạch, liên can thọ tội,
Hùng-hữu-Hiệu phụng chỉ thành hôn.*

Vua Thành Tôn lấy hai bức thư xem, xem rồi nổi giận phán rằng : « Cha chă ! Gan thay cho Bành như Trạch ! Nó dám a tòng với họ Lưu mà ám hạ tôi hiền. » Vua Thành Tôn nói dứt lời, liền thảo hai đạo chiếu chỉ, đoạn sai hai viên quan, một người qua Vân nam bắt hết gia quyến họ Lưu, một người ra Sơn đông bắt hết gia quyến Bành như Trạch, đồng giải về Kinh, giao cho Lê minh Đường tra hỏi. Lúc ấy có Binh bộ quan bước ra quì xuống tâu rằng : « Hiện nay còn con trưởng của Lưu Tiệp, là Lưu khuê Quang, đang trấn thủ nơi ải Nhạn môn, xin Bệ hạ hãy sai người ra bắt đem về luôn thể. » Hai vị Tể, Hữu thừa tướng là Kỳ thanh Đức và Lương Giám lật đật bước ra can rằng : « Việc ấy không nên dẫu ! Vả Lưu khuê Quang vốn là một người trung trực,

không hay cây thế cây quyền, chẳng có giống như tánh lính Lưu Tiệp. Lại từ khi làm Tổng trấn nơi Nhạn môn quan đến nay, hết lòng gìn giữ nơi nơi đều yên lặng. Lúc Hoàng phủ Kính sa cơ, quân Phiên thừa thế kéo binh đến đánh phá, đều bị Lưu khuê Quang dẹp lui hết. Nếu nay như việc này mà bắt về hành tội, thì sau đây có ai còn dám hết lòng ra sức nữa ! Xin Bệ hạ nên noi theo cái nghĩa « Đầy Cồn dụng Vô » kíp thảo một tờ chiếu chỉ sai người đến khuyên nhủ Lưu khuê Quang, tha cho khỏi cái tội liên can, bảo yên lòng lo lắng việc bốn phận, nếu sau này mà có công thì sẽặng trọng thưởng. Làm như thế chắc Lưu khuê Quang cảm phục thành ân, mà tâu hết lòng vì nước, xin thánh thượng nhậm lời. » Vua Thành Tôn nghe qua đẹp dạ, bèn thốt lời khen, ngợi ý kiến của hai vị lão quan, rồi liền thảo chiếu chỉ sai người lập tức đi khuyên nhủ Lưu khuê Quang.

Tới qua cách nửa tháng sau, Vương thiếu Phủ đã kéo binh về tới Kinh sư, khi tới nơi thì trời vừa tối, bèn đóng quân phía ngoài thành đứng chờ sáng ngày sẽ vào triều bái thiên tử. Hùng Hiền hay tin, bèn đến yết kiến và thuật cho mọi người biết những điều tội ác của Lưu Tiệp đã bại lộ ra, hiện đã bị tổng giám vào ngục bắt. Bây giờ Hoàng phủ Kính mới rõ, Bành như Trạch là đồng đảng cùng Lưu Tiệp nên mạo tấu hại mình.

Ngày thứ vua Thành Tôn làm triều. Quan Huynh môn vào tâu rằng : « Nay có Chỉnh đông Nguyên soái là Vương thiếu Phủ thân binh về, hiện đã đến Kinh còn đóng ngoài thành, xin thánh hoàng liệu định. » Vua Thành Tôn nghe tâu, liền giáng chỉ sai Hữu thừa tướng là Lương Giám và Long đồ đại học sĩ là Mạnh sĩ Nguyên, hai vị ra ngoài thành nghinh tiếp. Hai vị đại thần vâng lệnh ra khỏi cửa Bắc môn, thấy xa xa cờ bay phới phới, đạo tiền quân từ từ thẳng tới nơi. Hai vị đại thần vội vã xuống kiệu đứng chờ, quan sĩ trông thấy lật đặt vào báo cho Vương thiếu Phủ hay. Cha con Hoàng phủ Kính nghe nói, bèn cùng chur tướng xuống ngựa ra nghinh tiếp. Lương Giám thấy Hoàng phủ Kính và chur tướng đều rạp nhau quì lạy, bèn bước tới đỡ dậy mà rằng : « Tôi xin chào mừng cho lão Nguyên soái !

Lão Nguyên soái chẳng may bị lấy sự oan khổ trong mấy năm trời, nay nhờ có linh lang là người hữu chí, nên bây giờ mớiặng như vậy. »

Hoàng phủ Kinh nói : « May nhờ trên có hồng phước thiên tử, và chư vị đại thần hết lòng giúp đỡ, dưới nhờ có chư tướng sĩ hiệp lực đồng tâm ; chớ cha con tôi đây có tài đức chi, mà thiên tử lại sai nhị vị ra nghinh tiếp như vậy, thật hai cha con tôi không biết làm sao mà xử cho trọn. »

Lúc ấy Vương thiếu Phủ bước đến lạy Mạnh sĩ Nguyên và thưa rằng : « Kinh bầm nhạc phụ. Nhạc phụ nhọc lòng ra nghinh tiếp như vậy, thật tiện tể đắc tội nhiều lắm. » Mạnh sĩ Nguyên thấy mặt Vương thiếu Phủ, thì động lòng sa nước mắt, bèn cuối xuống đỡ dậy mà rằng : « Phải chi tiện nữ còn, thì ngày hôm nay đã làmặng một vị Nhứt phẩm phu nhân. Nhưng rủi thay bây giờ tiện nữ đã chết rồi, mà người lại kêu tôi là nhạc phụ, thì thật khiến cho tôi đau đớn tằm lòng chẳng biết ngăn nào. »

Vương thiếu Phủ nói : « Linh viên vì nhà Hoàng phủ tiện tể mà thủ tiết, tiện tể bao giờ lại dám quên ơn. Từ đây tiện tể nguyện trọn đời chẳng lấy ngôi chánh thất, để mà đền đáp cái lòng tiết liệt của linh viên. » Mạnh sĩ Nguyên nói : « Người mà có lòng như thế tôi rất thán phục. Nhưng nay tiện nữ đã tạ thế rồi, mà hà tất người phải nhọc lòng thủ tiết cùng nhau như vậy. » Mạnh sĩ Nguyên nói vừa dứt lời, thì Hoàng phủ Kinh bước lại khóc mà rằng : « Tôi không dè mới nội trong ba năm, mà cơ cuộc đời đời đến thế ! » Lương Giám nói : « Nay đã đến ngày « Bĩ tận thời lai » rồi, mà các ngài còn phiền não làm chi, vậy hãy mau vào triều bái yết thánh thượng. » Hoàng phủ Kinh nói : « Xin nhị vị đại nhân về trước, rồi hai cha con tôi sẽ theo sau. »

Kể đó Vương thiếu Phủ truyền cho đại binh đóng trại lại, và cấm ngặt chẳng được khuấy phá lương dân ; đoạn cùng với chư tướng đem hết các lễ vật của chùa Thiền dâng cống và bọn Lưu khuê Bích, Tần trại Bảo đến chực trước

Ngọ môn hầu chỉ. Vua Thành Tôn bèn truyền triệu Vương thiếu Phủ vào triều kiến. Vương thiếu Phủ vào quì lạy tung hô xong rồi, bèn tâu rằng : « Muôn tâu Bệ hạ ! Hạ thần bấy lâu giấu họ thay tên, thật nghĩ phạm vào tội khi quân rất nặng, xin bệ hạ rộng lòng ân xá cho. »

Vua Thành Tôn bèn truyền chỉ cho đứng dậy, rồi vờ đến trước long án úy dụ rằng : « Trẫm vì nghe theo lời gièm pha của đũa gian nịnh, mà làm cho cha con khanh phải chịu đều oan khổ, cửa nhà ly tán. Đã vậy mà khanh dốc giữ một dạ trung thành, chẳng hèn chẳng giận, lại còn thay họ đổi tên đến đầu quân, hết lòng vì trẫm mà dẹp yên giặc dữ. Khanh đã lập nên cái công to tát như thế, mà nay còn phải có tội lệ chi. » Đoạn Vương thiếu Phủ dâng bức hàng thư và lễ đơn của nước Triệu lên. Vua Thành Tôn tiếp lấy, rồi truyền cho Nội giám thân nhận những lễ vật ấy cất vào công khố. Kế Vương thiếu Phủ dâng sổ công lao của tướng sĩ lên. Vua Thành Tôn tiếp xem qua hết, rồi truyền đem vào cung, dâng rồi sẽ đo theo đó mà phong quan tấn tước.

Khi Vương thiếu Phủ dâng hết mọi việc rồi, bèn quì xuống tâu rằng : « Muôn tâu bệ hạ, khi trước hạ thần có bắt được bức phản thư của Nguyên thành hầu, bức thư ấy hạ thần đã dâng về cho bệ hạ rồi, nay có tên lái buôn Tần trại Bảo và thủy thủ sáu mươi một người, đều giải hết về đây hầu bệ hạ xét tra cho đủ tang chứng. Lại hạ thần có giải thứ tử của Nguyên thành hầu là Lưu khuê Bích về luôn đây, xin bệ hạ lượng xét. » Vua Thành Tôn phán rằng : « Bức thư của Lưu Tiệp hiện đã rõ ràng tang chứng và va đã thú nhận rồi, nên trẫm bắt tổng giam nội nhà vào ngục thất, chỉ còn đợi Khám sai ra bắt cho hết một phần nữa ở Vân nam, và bọn Bành như Trạch ở ở Sơn đông về đây, rồi trẫm sẽ tra xét luôn thể. Còn Tần trại Bảo và thủy thủ nghĩ chẳng can cập chi, vậy trẫm tha tội cho về, chỉ bắt nội Lưu khuê Bích giam vào ngục, sau đây sẽ xử quyết, vì nó tội trọng rất nhiều. »

Lúc ấy hai bên võ sĩ nghe lệnh, bèn ra tha Tần trại Bảo và thủy thủ về hết, rồi bắt Lưu khuê Bích đem tổng giam

ngục thất. Kể vua Thành Tôn truyền vời Hoàng phủ Kính và Vệ Hoán vào triều kiến. Hai người đứng chỉ, bèn thay áo màu xanh (áo mào màu xanh là đồ về tội phạm), vào quỳ tâu rằng : « Muôn tâu bệ hạ, hạ thần từ khi bị yêu thuật bắt giam cầm nơi ngục thất, ngày đêm chỉ được có một thân, thâm khổ muôn phần. Thật hạ thần bất tài làm cho sai lệnh của Thiên triều phải chịu diễm nhục, khiến nên tổn tướng hao ! Nay may nhờ Thánh thượng phát binh cứu, nên mới được thoát sanh về trông thấy quê hương. Hạ thần mong nhờ cái ơn của Thánh thượng rất dày, khác nào trời cao đất rộng... » Vua Thành Tôn xem thấy trạng của hai người thì động lòng thương xót, bèn truyền cho đứng dậy, rồi vời hết gần tới trước bệ mà phủ úy : « Ngày nay trẫm đã rõ biết, thật nhị khanh quả bị yêu thuật bắt, chớ chẳng phải không hết lòng hết sức với ta đình ; lại từ khi bị Phiền tặc nó giam cầm, thì vẫn giữ một lòng thiết thạch quyết không chịu qui hàng, cái nghĩa cử ấy thật rất đáng khen. Vả nhị khanh lại biết con lấy đầu trạng nghĩa làm đầu, nên sau thay họ đổi đến tính nguyên đầu quân, dựng hết dạ vì ta mà dẹp yên quân giặc nữa. Thế thì té ra trẫm nhờ đi phụ bạc nhị khanh, chớ nhị khanh có tội lỗi chi đâu. Nhưng việc này muốn đều, đều do nơi đũa gian thần Lưu Tiệp nó gièm pha ; vậy đề nay mai đây, trẫm sẽ chém đầu nó cho nhị khanh hả dạ. »

Hoàng phủ Kính và Vệ Hoán đồng bái tạ, rồi đứng hầu qua một bên. Đoạn vua Thành Tôn truyền lệnh cho những chư tướng có công trận, vào triều kiến. Bọn Hùng Hiệu, Vệ đồng Đạt, Vệ đồng Bưu, Xích anh Nam, Vương Hào và Hoàng phủ Trương Hoa tiều thơ, đứng chỉ bèn kéo nhau vào trước sân chầu quì lại tung hô Vạn tuế. Vua Thành Tôn bèn truyền cho các tướng bình thân, rồi đứng hầu qua một bên. Lúc ấy vua Thành Tôn trông thấy Hoàng Phủ Trương Hoa dung mạo đoan trang, tinh thần phước hậu, thì nghĩ thầm rằng : « Nếu lập người này lên làm Hoàng hậu, thì chắc sẽ

sanh dạng quý tử. Vả sang năm đây lại đến kỳ Lục tuần đãi thọ cho Thái hậu, nếu ta lập được Hoàng hậu lên thì quả là một điều hay ! »

Vua Thành Tôn nghĩ dứt lời, thì thoạt trông thấy tướng Hữu Tiên phương là Vệ đồng Đạt, dung nghi mi mạo, phục diện đoan trang, thì nghĩ thầm nữa rằng : « Trước kia Vệ đồng Đạt cứu hai mẹ con Hoàng phủ Trưởng Hoa lên núi, thì chắc làm gì Hoàng phủ Trưởng Hoa cũng có lòng thâm cảm. Lại hai người niên kỷ cũng đồng, tướng mạo cũng đẹp, thì tất cũng có tình dan díu với nhau, cho nên mới giả cách kết làm anh em, dặng có che mặt thế gian thiên hạ. Thế rồi, dẫu cho Hoàng phủ Trưởng Hoa xinh đẹp cho đến đâu, cũng không thể lập lên làm Hoàng hậu được ! Nghĩ thật là đáng tiếc ! Đáng tiếc ! » Vua Thành Tôn nghĩ như vậy, nên bèn phán bảo các tướng rằng : « Chư khanh, người người đều hết dạ trung thành với triều đình, đem nhau ra phơi gan trái ruột, nơi chốn lần lên mũi đạn, sóng gió ba đào, thật công ấy rất cao rất lớn. Vậy nay chư khanh hãy lui ra tạm nghỉ nơi nhà công quán, đợi sáng ngày trăm sẽ lượng công mà ban thưởng cho. »

Chư tướng nghe lệnh vua phán dạy dứt lời, bèn lạy tạ lui ra. Rồi đó chư tướng đến nghỉ nơi nhà công quán, còn cha con Hoàng phủ Kính thì Doãn thượng Khanh thỉnh hết về đình, dặng đợi sáng ngày vào triều lãnh tước lộc.

Khi cha con Hoàng phủ Kính về đến nhà Doãn thượng Khanh ; Doãn phu nhơn và nội nhà xem thấy cả mừng, xúm lại hỏi thăm việc này việc nọ lắng xằng, hỏi rồi cùng nhau cúi lòng than khóc ! Nguyên Doãn thượng Khanh có một nàng con gái, tên là Lan Đài, tuổi vừa mười sáu mà học hành rất giỏi, thường ngày hay dạy đứa em trai tên là Văn mới mười hai tuổi đọc sách. Lúc bây giờ, khi hai chị em Hoàng Phủ Trưởng Hoa lạy chào vợ chồng Doãn thượng Khanh, thì hai chị em Lan Đài cũng lạy chào vợ chồng Hoàng phủ Kính ; lạy chào xong rồi, đoạn hai bên mới làm lễ tương

kiến với nhau : kẻ lão bộc Lữ Trung ở sau chạy ra lạy chào
mưa ! Vợ chồng Hoàng phủ Kính mới cảm tạ Doãn thượng
Khanh, về cái ơn báo tin cho hay trước, dặng Hoàng phủ
Thiếu Hoa biết mà lánh mình. Rồi đó cùng nhau trò chuyện
một hồi : Doãn thượng Khanh mới thuật đến cái công đức
của Lê minh Đường. Hoàng phủ Kính nói : « Tôi đợi khi
tiêu đình phong quan tước xong, rồi sẽ đem hết cả vợ chồng
con cái đến lạy tạ ơn người. » Doãn thượng Khanh gật đầu
khen phải ! Kế giấy lát gia nhơn dọn tiệc lên, nội nhà cùng
cháu ăn uống chuyện trò rất vui vẻ !

Nói qua Lưu khuê Bích bị tổng giam vào ngục thất,
ông thấy cha là Lưu Tiệp, dì là Ngô thực Nương, tiểu thiếp
Đỗ hàm Hương, thì cùng nhau than khóc chẳng cùng !
Lúc ấy Đỗ hàm Hương đã sanh dặng một đứa con trai tên
Lưu Toàn. Lưu khuê Bích ngồi nhìn giấy lâu, rồi thở dài
than rằng : « Nay nàng ở với ta đã có con, mà ta làm như
không thấy ta phụ nàng nhiều lắm ! Phải chi có ai bảo cứu, nội
một mình ta chịu tội, còn gia quyến thì dặng khỏi hết, thì
may mắn biết chừng nào ! »

Lúc Lưu khuê Bích đang than thở, thì có Thôi phản Phụng
đem lễ vật đến thăm. Thôi phản Phụng vào đến nơi,
quì lạy chào Lưu Tiệp và Ngô thực Nương, rồi cúi đầu chào
Lưu khuê Bích ; chào xong rồi, Thôi phản Phụng mới đưa
lặng lễ vật, là tiền bạc và thực phẩm cho Lưu Tiệp. Lưu
Tiệp nói : « Hiền tể cần chi phải tiêu phí quá như vậy ! Ta
ngày nay tuy là bị giam cầm, nhưng các quan ở ngoài thường
gởi tặng cho rất nhiều, không có thiếu thốn món chi hết !
Vậy thực phẩm hiền tể đã đem lờ đến, thì dè đó, còn tiền
bạc thì hãy đem về nếu lúc nào ta có việc chi cần dùng ta
sẽ nhận tin lấy. » Thôi phản Phụng nói : « Thừa nhạc phụ,
tiện tể bề tài chánh cũng dư dùng, xin nhạc phụ cứ nhận
cho. »

(Vì sao Thôi phản Phụng đối với Lưu Tiệp, lại xưng là
con rể ? Vì bởi trước kia khi Lưu yển Ngọc trốn rồi, thì Cố
phu nhơn giấu kín chẳng cho Lưu Tiệp biết, cứ tư thơ cho

hãy, nói là đã gả Lưu Yến N
chờ chẳng có nói đến chuy
cho nên Lưu Tiệp không biể

Khi Lưu Tiệp nghe Th
đáp rằng : « Hiền tể hãy
cần dùng đến rồi ta sẽ l
phần Phụng cực chẳng đ
người gia như đem về. L
tể nhưn việc chi mà đ
thuật rõ chuyện, mình đến to
nhưn cho Lưu Tiệp nghe. Lưu

ta chưa phạm tội, thì về việc thi cử
cho hiền tể nhiều lắm ! Đều nói vậy chứ ta
phạm tội đây, nhưng mà chẳng có đi luy chi
hết ! Thế, hiền tể cứ khai rõ là con rề của ta, thì ta
quan ắt biết mà vị nể, thì có lẽ sẽ dặng dôi d
ch cho hiền tể lắm đó ! » Thôi phần Phụng nói : « Ti
vâng theo lời nhạc phụ đây. »

Lưu Tiệp nói tiếp nữa rằng : « Nay ta có một việc muốn
cậy nhờ đến hiền tể, chẳng hay hiền tể có thể giúp cho đặng
chẳng ? » Thôi phần Phụng nói : « Có việc chi xin nhạc phụ
cứ dạy, dầu khó dễ thế nào liện tể cũng chẳng dám từ. » Lưu
Tiệp nói : « Nay mai đây nhạc mẫu của hiền tể ở Vân nam ắt
bị giải về tời, chừng ấy toàn gia sẽ thọ lấy tử hình. Vậy đến
đó, nhờ hiền tể lo sửa soạn quan quách mà mai táng cho, để
khỏi mang tiếng cậy nương đến bạn hữu. » Thôi phần Phụng
nói : « Hiện thời các quan đại thần thân thích cùng nhạc
phụ rất nhiều, làm gì rồi đây người cũng hết lòng rồi tấu,
lại Thánh thượng xưa nay vầu có tiếng là nhưn từ, thì có
lẽ cũng trông khỏi đặng. » Lưu Tiệp nghe qua tắc đầu,
nói : « Không xong đâu ! Tội của ta to lớn lắm ! Biết bao
giờ mà rồi xin cho được ! » Thôi phần Phụng nói : « Nếu vậy
thì rồi đây rủi có xảy ra đầu chi, thì liện tể nguyện hết lòng lo
điều, xin nhạc phụ chớ suy vọng mà phải phiền lòng. » Thôi

Thôi phần Phụng rồi
ay nàng Mai tuyết Trinh,
an thật như vậy.)

Phụng nói dứt lời, bèn
về đi, chờ cơ lúc nào ta
g bại chi đâu. » Th
an lại, đoạn giao ch
hỏi : « Chẳng hay hiền
phần Phụng mới
láng thì cứ
mà

hân Phụng nói dứt lời, bèn cúi đầu chào, cáo từ tất cả mọi người rồi lui ra.

Đến giờ nhà Doãn thượng Khanh, chị em, anh em, cùng nhau ngồi chuyện văn vui mừng, mãi đến chiều tối mới thôi. Ngày thứ, Hoàng phủ Kính với chư tướng vào triều. Vua Thành Tôn thăng điện, thì gọi Hoàng phủ Thiếu Hoa đến trước hết, bảo rằng : « Khanh thật là một người đồng cảm, một phen khóa hải đã bình định đảng Phiên bang, quả là tôi lương đồng của triều đình, công lao lớn lắm ! Nay trẫm cho khanh được phục hồi tên cũ, và gia phong cho làm chức Bình đông Trung hiếu vương. Còn vợ là Mạnh lệ Quân vì thù tiết mà tự tử, thì trẫm gia phong cho làm Nhứt phẩm phu nhân ; lại giáng chỉ ra cho quan sở tại Vân nam, phải lập đền thờ, mỗi năm xuân, thu, hai kỳ quốc tế. » Hoàng phủ Thiếu Hoa lạy tạ ơn, rồi đứng hầu qua một bên. Đoạn vua Thành Tôn gọi Hoàng phủ Trưởng Hoa đến. Hoàng phủ Trưởng Hoa bước tới cúi lạy, vua Thành Tôn trông kỹ quả nhiên dung mạo đoan trang, thanh tú mỹ lệ, nhưng lòng vua chỉ tiếc cho không được trong sạch danh giá, nên giãi cách giận dữ quở rằng : « Nhà ngươi là nữ lưu, năm trước lưu nhập ở Xuy đại sơn, lại mấy lần giết hại quan quân, nghĩ có đáng tội hay không vậy ? »

Trưởng Hoa tiêu thơ nghe vua phán dứt lời, thì giựt mình kinh sợ, lật đặt tâu rằng : « Muôn tâu Bệ hạ ! Trước kia lúc hai mẹ con thần thiếp lánh nạn nơi Xuy đại sơn mấy lần quân quân đến đánh, chẳng lẽ cứ ngồi yên đó chờ chết, nên bất đắc dĩ phải ra đối địch. Xin Bệ hạ minh xét, đó là tại nơi quan quân gây nên tai vạ, chứ nào có phải tại nơi thần thiếp gây mối sự ớ đâu ? » Vua Thành Tôn cả cười rồi phán rằng : « Khanh khéo kiếm cớ chữa mình mà đổ hết lỗi lại cho quan quân ; nhưng nay khanh đánh Phiên có công, lẽ nào trẫm còn trách phạt. Vậy bây giờ, trẫm tính định làm chủ hôn gả khanh cho Vệ đông Đạt chẳng hay khanh nghĩ thế nào ? »

Hoàng phủ Trường Hoa nghe vua phán dứt lời, thì giật mình kinh sợ mới nghĩ thầm rằng : « Chết rồi ! Nếu Thánh thượng định như vậy, thì thiệt hại cho suốt cái đời của rồi ! » Nàng nghĩ như vậy, nên ngần ngại không tiện từ chối, đành cúi mặt nín hơi mà chịu. Lúc ấy Vệ Hoán thấy cũng thất kinh, vội vã bước ra quì xuống tâu rằng : « Mụ tâu Bệ hạ ! Hạ thần thiệt không có con trai, chỉ có một con gái tên là Vệ đông Nga ; vì bởi không có con trai nên hạ thần mới dạy nó học luyện các khoa võ nghệ. Năm trước vì có tin Khâm sai nhà bắt gia quyến, cho nên nó mới cải dạng nam trang, trốn sang Đàng châu dựng dò la tin tức của hạ thần. Chẳng dè khi đi ngang qua Xuy dài sơn, nó mới giết chết tướng giặc ở đó là Hàn Hồ, rồi chiếm cứ sơn trại tính lo chiêu tập quân mã dựng cơ lấy hạ thần về triều, nên mới đổi tên lại là Vệ đông Đạt, chớ kỳ thật nó là tên Nga. Và nay hạ thần đã nhận đưa cháu trai là Vệ đông Bru làm con kế tự vậy phải tâu bày Thánh thượng clem tường, xin Thánh thượng dung tình tha thứ cho. »

Vua Thành Tôn nghe nói, mừng rỡ phán rằng : « Con gái của khanh thật rất nên can đảm, một mình mà dám nương náo nơi chốn lục lâm, lại vượt biên đánh Phiên, thế quả nhiên một người trong đời ít có ! Vậy mà trăm nghĩ, trước kia Hoàng phủ Trường Hoa lên cùng ở đó, tất hai đảng làm gì cũng có tình dan díu với nhau, nên trăm mới tính cho ngư thủy một bào, đừng thỏa dạ bấy lâu ao ước. Chớ nào trăm có ngờ là nữ lưu tất cả, mà cũng đồng trung hiếu hòa hai vậy đâu ! » Vua Thành Tôn nói dứt lời bèn truyền chỉ cho Nội giám, đưa hai nàng vào cung Vạn thọ yết kiến Thái hậu, và cho phép cải trang, rồi sẽ vào bãi mạng thọ phong. Nội giám vâng lệnh, lập tức đưa hai nàng thẳng tuốt vào cung.

(Xem tiếp tập 26)